Deborah Bee

ULTIMA AMINTIRE

„Un thriller fascinant...
Te captivează cu totul!"
Sunday Telegraph

DEBORAH BEE

ULTIMA AMINTIRE

Original: *The Last Thing I Remember* (2016)

Traducere din engleză de:
MIHAELA ALINA IFRIM
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2017

1.

Sarah

Momentul zero – 11 p.m.

Hei! Hei!

Mă aude cineva?

Hei! Sunt aici.

— E totul în regulă, Lisa?

Se aude vocea unui bărbat.

Nu sunt Lisa. Oi fi Lisa? M-o chema Lisa? Care-o fi numele meu?

Hei!

Se aude sunetul unui motor și cel al unor pași alergând.

— Încă o zi în paradis, Tom. Ce-ai acolo?

Asta-i vocea unei femei. Vorbește cu răsuflarea tăiată.

— Traumă craniană. Femeie. Are vârsta până-n treizeci de ani.

El pare a fi australian. Se aud strigăte pe fundal și… și mai multă alergătură. Și o sirenă.

— Tottenham?

— Da, Haringey.

— Seara bună, Lisa!

Încă o voce bărbătească. N-are accent australian. Mai degrabă londonez.

— E cazul din White Hart Lane. Ar trebui să avem o echipă aici în permanență, pentru orice eventualitate.

Se aud un hârșâit și un clincănit. Vocile li se pierd în depărtare, amuțite de rafale de vânt.

— Mulțumesc, Matt. Preluăm noi cazul de aici.

— A zis ceva, Tom? Pe drum. A spus, știi tu…?

Ăsta e londonezul.

— Ei, aș! N-a pomenit nimic. Nici eu n-am zis nimic despre nimic. Procedura standard. Mai bine să lăsam totul pe seama experților. Știi cum e.

— Nici măcar nu-i conștientă, nu-i așa?

S-a auzit din nou femeia.

— Nu… Stai puțin! Ba a zis ceva.

Vorbește iar primul bărbat. Australianul.

— Păi? Ce anume?

— A spus „mulțumesc”.

— Chiar așa a zis?

Totul e învăluit în tăcere. Se aud numai zgomotul traficului și vântul neliniștit. Pași. Alergând. Sosește cineva cu respirația tăiată.

— Haide! Echipa de intervenție în caz de urgență e pregătită.

— Pot să termin de notat asta în raport? Deci, era conștientă când ați ajuns la locul faptei?

— Da, atunci era. Bineînțeles că am sedat-o, dar, da, doar pentru scurt timp a fost conștientă la locul faptei.

— Și a spus „mulțumesc”.

— Da, Matt. „Mulțumesc” – asta e tot ce a zis.

— Pentru ce a mulțumit?

— Nu știu. E englezoaică. Englezii spun mereu mulțumesc.

•

Hei!

Hei!

Unde au plecat?

Asta sunt eu și gândurile mele.

M-am trezit și totuși nu-s prezentă.

Pot auzi. Se *aude un bâzâit și ceva care se ridică și coboară ritmic și un clic, clic, clic, clic.*

Dar eu nu sunt.

Corpul meu nu mai este.

Am dispărut.

•

Sunt eu și gândurile mele.

Asta e tot ce sunt.

Niște gânduri, pierdute într-o cameră întunecată și goală, uitată într-o casă abandonată.

•

E întuneric. Prea întuneric. Nimic altceva decât întuneric.

Hei!

Se aud voci pe lângă mine. Se aude și un clincănit de metal pe metal. Oamenii se opintesc să ridice ceva.

•

— Patul 4. Hemoragie cerebrală.

— La ce oră ai ajuns aseară acasă?

Mă auziți? Sunt vocile a doua femei. Aproape de mine. Le aud respirând.

— La cinci fără un sfert.

— Și eu la fel.

— Faci tu fișa de internare pentru departamentul de urgență?

— Nu, urăsc computerul ăla blestemat.

— Acuși vine Malin, în zece minute. A ajuns mai devreme. Ghinionul meu.

— N-au făcut internarea, nu-i așa?

— Abia ce a fost adusă aici. În urmă cu cinci minute.

— Nu-mi spune, e Lisa.

Lisa din nou. O fi Lisa numele meu?

— Cum de ai ghicit? L-ai văzut pe Mark aseară?

— Cum, beat mort și călare pe Emily?

— Emily Whiting? Fugi de-aici! N-am văzut asta. Suspectează o hemoragie la creier, așa scrie aici. Fără semne de activitate cerebrală.

— Serios? Atac cerebral?

— Nu, un jaf. Traumă a fosei craniene anterioare, Tottenham. Nici măcar nu era prea târziu. A fost adusă la… 23.04. Au tot încercat să o stabilizeze.

— Serios? Tottenham? După manichiură se vede că n-avea ce să caute în Tottenham.

Se deschide o ușă.

— Eu plec, fetelor. Cum a fost aseară?

— Mda, Lisa, minunat. Ai făcut tu foaia de internare pentru patul 4?

— Am fost la urgențe. A fost și Mark?

— Nu l-am văzut deloc. Tu l-ai văzut, Beth?

— Pe cine?

— Pe Mark.

— Măcar ai început să completezi foaia de internare pentru patul 4?

— Am adus-o – raportul preliminar este chiar aici. Ne vedem mâine… cu noaptea-n cap.

Ușa se trântește.

— … când încă vom completa nenorocirea asta de formular. E așa o puturoasă. Nici nu mă miră că Mark a lăsat-o.

Se deschide iar ușa.

— Beth, e un bărbat aici care vrea s-o vadă pe Sarah.

— Spune-i că nu se poate. Doamne! Nici că reușim să facem ceva. Cine e?

— Fratele.

— Zi-i că nu se poate. Nu acum. Spune-i că tre' să-i facem formele de internare. Ia-i numărul sau vezi cum faci. Spune-i, of, nu știu, spune-i că-l sunăm noi. În câteva ore.

•

Hei! Mă auziți?

Am mai auzit vocea asta.

— Bună, Sarah.

Sarah? Eu sunt Sarah?

— E timpul să te trezești, Sarah. Ești la spital. Sunt asistenta Hodder. Îmi poți spune Beth. Sunt una dintre asistentele care te îngrijesc. Ai avut un accident, dar ai să te faci bine. E vremea să te trezești, Sarah. Mă auzi?

DA! DA, TE AUD!

TU MĂ AUZI?

Nu pricep nimic din toate astea.

Un accident?

Nu știu de ce mă aflu aici. Nu știu cine sunt. Nu sunt aici. Nu e adevărat ce se întâmplă.

2.

Kelly

Ziua întâi – 7 a.m.

Nu mă cunoști. Nu sunt ceea ce par. Ești la fel ca toți oamenii ăia care cred că pot să arunce o singură privire unei persoane și, gata, s-o catalogheze. Pur și simplu. Doar după hainele pe care le poartă sau cantitatea de luciu de buze. Eu nu fac asta. Nu-mi dau cu presupusul. Doamna aia de acolo, de exemplu, din fotoliul ăla portocaliu din plastic, din colț, cu părul permanent și cu rujul de culoarea piersicii? Poți să te uiți la ea și să-ți spui: între două vârste, din clasa de mijloc, plicticoasă, urmărește *Master Chef* și ascultă *Classic FM* sau ceva de genul ăsta. Ia uită-te la bucățica aia de hârtie igienică roz, cu care-și tamponează ochii! O răsucește atât de tare! Cineva de vârsta mea, un tânăr, ar putea zice că doamna respectivă n-are nicio chestie interesantă de spus.

Traficantă de droguri. Pe bune! E traficantă de droguri. Tocmai au vorbit polițiștii cu ea. A fost adusă de la o închisoare de maximă securitate pentru că fiu-său și-a băgat în venă o supradoză. Îl țin în viață cu ajutorul aparatelor. Vezi?! N-ai de unde să știi. Aproape c-am făcut pe mine când mi-a zis asistenta. Eram gen: OMG[1]! Nu poți să-ți dai seama de niște lucruri doar pentru că fusta ei e cât un cort uriaș. Trebuie să te uiți „dincolo de haine” – așa spune Sarah. Așa funcționează.

Mă uit la felul în care stă așezată o persoană. Poți să spui o grămadă de lucruri după felul în care stă așezat cineva. Cât de comod pare. Traficanta are brațele strânse prea tare în jurul corpului – vezi? Stă picior peste picior, iar felul în care piciorul e răsucit și îndoit în dresurile de culoarea pielii, așa cum poartă mama, arată cât de stresată e. Cât e de intimidată. De fiecare dată când trece un polițist prin dreptul ferestrei, se chircește și mai tare. De fiecare dată când ușile batante se izbesc de perete, făcând ferestrele să se zgâlțâie în cadrul lor șubred din lemn, sare-n sus și privirea i se mută brusc în altă parte. Nu poți să controlezi așa ceva. E mult mai greu decât, să zicem, să-ți pui o bentiță sau să-ți legi cravata. Chiar trebuie să muncești la asta.

Ai crede că poți zice o grămadă de chestii despre mine doar privindu-mă, da’ nu poți. Poți să te gândești, mda, are vreo treișpe ani, poate mai puțin. E tocilara absolută. Fusta mea are lungimea greșită și bluza gen Micuța-Domnișoară-Inocentă e exagerat de albă și călcată prea bine. Gulerul stă întins frumos și nodul de la cravată e bine făcut.

Și ghiozdanul ăsta îngrozitor. Complet aiurea, știu. Crezi că asta mă face un anumit gen de persoană. Șosetele mele de școlăriță sunt prea lungi, îndoite de două ori la genunchi; pantofii sunt finuți, prea finuți – cu șireturi care urcă pe picior. Ce fraieră amărâtă poartă așa ceva? Nici măcar copiii mici nu se mai încalță cu pantofi cu șireturi d-astea. Te uiți la mine și crezi, probabil, că-s un pic tristă. Poate că ți-e și nițel milă. Dacă m-aș vopsi un pic pe moacă în culorile războiului, te gândești, dacă m-aș da cu un pic de ruj și rimel, aș putea fi cât de cât frumușică. „Părul tău, mi-a spus ieri mama uitându-se plină de dezamăgire la codițele mele pieptănate cu grijă. Părul tău. Nu crezi că i-ar prinde bine câteva bucle?" Bucle? I-ar prinde bine o placă de întins părul și o găleată de decolorant. Codițe la paișpe ani! Asta chiar că-i trist. Dar, ai spune, codițe? Tipic pentru o fată *cuminte.* O fată bună. Dulce. Nu știe nimic despre nimic. Probabil că-i prea ocupată să-și facă temele sau să citească un rahat de roman de Jane Austen ca să observe măcar ce se întâmplă în jurul ei.

Așadar, iată-mă! Sunt în uniforma școlară pentru că era cel mai aproape de patul meu, pe podea, la două noaptea, și sunt aici de câteva… de vreo cinci ore. Au venit în toiul nopții la casa lui Sarah și au bătut la ușa noastră – noi locuim alături. Luminile albastre ale lanternelor m-au trezit. I-am auzit întrebând dacă o cunoșteam pe Sarah. Au întrebat dacă mama îi e prietenă bună. Ea a răspuns că da. Încet. Ca și cum n-ar fi vrut să audă ce avea să urmeze. Au vorbit foarte încet, ca să n-aud eu. Apoi m-a văzut mama stând în capul scărilor în pijamale și chinuindu-mă să trag cu urechea. Mi-a cerut să mă îmbrac, pe urmă s-a dus și a adus-o pe Anna să aibă grijă de Billy și am plecat direct la spital cu mașina. Am așteptat cam o mie de ani și nu ne-a spus nimeni nimic. Absolut nimic. La șase, mama s-a dus acasă ca să-l pregătească pe Billy pentru școală. Pentru că el e un distrus. Nu-i în stare să-și facă niciun sandviș singur. Nici să se îmbrace cu uniforma. Pun pariu că puteam să mă îmbrac singură cu uniforma aia nenorocită când aveam șapte ani. Ar fi trebuit să se întoarcă deja. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. A spus că va dura foarte puțin.

Asta e ceea ce se numește *Sala de așteptare pentru familie.* Pe ușă e o plăcuță pe care scrie „Sală de așteptare pentru familie". Nu-i chiar o plăcuță. E o foaie de hârtie lipită cu scotch care s-a îngălbenit și a plesnit. Cineva a făcut inscripția cu software-ul clip-art pe care-l avem și noi la școală pentru paginile de titlu ale proiectelor de la cursuri. Au scris cu caractere ondulate, în culorile curcubeului. Încearcă să te prostească, să crezi că ăsta nu-i un loc de tot căcatul. Drăgălășenie cu pretenții de superioritate. Nu face situația cu nimic mai bună. Aici îi parchează pe vizitatorii celor care-s pe moarte. Poți să vii oricând – n-au ore de vizită pentru pacienții grav, grav bolnavi. Camera face parte

din secția de *Terapie intensivă – cazuri critice*. Așa spun ei când ești grav tare. Unul dintre pereți are mai multe ferestre. Poți să vezi coridorul, ce se-ntâmplă și cine iese. Și lasă pe oricine de pe coridor să te vadă. De pe scaunul meu de lângă ușă pot să arunc o privire afară, până spre pavilioane. E-ntuneric. Camera de gardă a asistentelor e luminată cu veioze și monitoare de computer. Ele vorbesc încet. Telefonul sună încontinuu. E ca un bâzâit de tensiune electrică. Țârâie și cârâie. Și, din când în când, ușile secției se dau de pereți și se împinge o targă urmată de polițiști în veste reflectorizante și de asistente cărând pungi cu apă, tuburi și alte chestii.

Nimeni nu mi-a spus nimic, practic. Când am ajuns, o asistentă ne-a cerut numele și ne-a zis să așteptăm. Ne-au scris numele pe o listă de pe o tăbliță. Au explicat că nu suntem rude, așa că n-ar trebui să fim aici. Da apoi cineva, altă asistentă – mai bătrână – a verificat lista și a zis că suntem OK pentru că nu a venit încă nicio rudă. În afară de un tip care a plecat între timp și nici măcar nu și-a lăsat numele.

Știi ce cred? Cred c-au crezut c-o să moară. Nu mint, serios. Așa c-au avut nevoie de noi aici ca s-o identificăm sau ceva de genul ăsta. Vor să le completezi formularele chiar dacă nu faci parte din familie. Urăsc polițiștii. Niște porci.

Și acum, să fiu a dracului dacă-mi vine să cred, mama a plecat și stau aici de una singură, chiar pe marginea amărâtului ăstuia de scaun din plastic, pentru că, dacă moare, eu va trebui să mă uit la cadavrul ei. Îmi împing fundul mai tare în scaun, da nu mi se pare chiar OK să mă simt confortabil. Ceainicul cu apă fierbinte bolborosește într-un colț, lângă o tavă cu niște căni oribile desperecheate, pline de spumă de detergent de vase și o cutie de zahăr cubic care s-a umezit la un moment dat și, ca urmare, cartonul s-a înmuiat și s-a îndoit. Pentru ce le-au pus acolo, de fapt? Ceaiul e cam prea liniștitor când oamenii mor în camera de alături. Doamna din colț arată prea mică în fotoliul ăla uriaș. Încă mai răsucește în mână șervețelul ăla nenorocit. Nu poate cineva să-i dea altul?

La ora șapte a venit un bătrân. S-a oprit pe coridor cu lista. Stă acolo, pur și simplu. E chiar bătrân, bătrân. O fi voluntar sau ceva de genu' ăsta. Când sună un vizitator la ușă, se ridică. Îi cere numele și după aia se uită pe listă. Se vede clar că oamenii devin agitați. Li se pare că se mișcă prea încet, da tre' s-aștepte și să fie politicoși, în timp ce i se uită peste umăr. Aproape că le e frică să se uite peste umărul lui. Apoi, în timp ce el încă se chiorăște-n lista aia, pot să se întoarcă să se uite la mine și la psihopata din *Sala de așteptare pentru familie*. Unii îmi zâmbesc ușor. Asta ar fi zâmbetul lor de compasiune. Ca și cum ar spune: uite-o pe săraca fetiță drăguță a cărei rudă e gata să dea colțul Pe urmă se îndreaptă spre camera de gardă a asistentelor și spre propriile lor rude, a căror viață atârnă de un fir de ață. Mai intră doi

polițiști pe ușă. Se aud niște strigăte prin stațiile lor radio. Mai întâi se uită la traficanta de droguri, după aia la mine. Verifică lista. Dau din cap a încuviințare. Sigur cred că n-am cine știe ce de zis. Arăt ca o fată care n-are nimic de zis. Pleacă spre saloane. Spre Sarah. Care-i în comă. Ți-am zis?

Asistenta spune că-i în comă.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

3.

Sarah

Ziua întâi – 8 a.m.

Hei!

Acum mă auziți?

— ’neața! Sunteți mama?

Mama? O voce de femeie răspunde încet – aproape șoptit. E o voce firavă.

— Da, sunt mama ei. El este Brian, tatăl.

— Cum vă simțiți? Ați avut un drum greu?

— A fost mai mult șocul, nu-i așa, Brian?

Se aud un bipăit continuu și clicuri intermitente. Vocea ei pare departe, deși probabil că e aproape.

— Deci, *Lucinda – ea este irlandeza*, pot să vă întreb câte ceva despre Sarah, mai ales că amândoi serviți ceaiul?

Se aude fâsâit de hârtii răsfoite.

— Ați completat formularul acesta, afară, la sora Hodder? Date despre vârsta lui Sarah, ocupația și toate cele?

— Da, soră. Am făcut asta când am ajuns. Sarah are douăzeci și opt de ani. A fost mereu o fată bună.

Începe să plângă.

— N-a intrat niciodată în niciun fel de bucluc.

— Știți ce? Cred că toate datele sunt complete. Am să merg să verific. Deci, mama, cum stăm la capitolul vorbit? Ați încercat să-i vorbiți lui Sarah, așa cum v-a spus sora Hodder? V-a explicat sora Hodder?

Vorbește un pic tare.

— A, da. I-am vorbit, nu-i așa, Brian? Brian! Nu și-a pus aparatul auditiv. N-a avut timp nici măcar să-l ia. Au venit, știți cum? În mijlocul nopții. Poliția adică. N-a auzit când au sunat la ușă. Niciodată nu aude când sună cineva la ușă. Singurul motiv pentru care am auzit e tusea asta care nu-mi dă pace și mă trezisem să-mi fac o cafea. Am descoperit că o cafea mă adoarme. E nevoie doar de o ceașcă mică și, după douăzeci de minute, dorm. Dusă. Vedeți dumneavoastră, bucătăria e chiar lângă ușa de la intrare. Are vedere la aleea noastră.

— De fapt, au fost luminile albastre pe care le-am văzut mai întâi. Am crezut c-au venit iar pentru băiatul acela care stă pe colț. De când s-a lăsat de școală, nu face nimic altceva decât să le facă necazuri părinților. Dar mașina de poliție a bătut toată strada până la noi. A trezit toată strada, nu că m-ar mira. Toți o să creadă că suntem

infractori.

— Nu aveau sirena. Nu pun sirena pentru cazuri domestice, așa ne-a zis tânărul, vezi Doamne, doar dacă e violență. Dar dau drumul la luminile albastre dacă este vorba de-o urgență. Iar asta e o urgență pentru că nu-s siguri dacă, ei bine… știți dumneavoastră. Au spus că nu erau siguri.

— Ne-ar fi luat trei ore să ajungem aici. Pe întuneric. Nu cunoaștem zona. N-o știm deloc. Nici măcar pe lumină, vă dați seama. Așa că au zis că ne duc ei. A fost un gest frumos. Credeam că guvernul nu are bani deloc. Cu toate astea, a fost un gest drăguț, așa-i? Îl vedeam pe Paul, soțul lui Rachel, de pe colț, cum se uita de la fereastra salonului de după jaluzelele verticale pe care abia le montaseră. Știți, i-aș fi făcut cu mâna să vadă că le aveam libere. Fără cătușe. Dar eram prea ocupată să caut ochelarii lui Brian în geantă. Vedeți dumneavoastră, am pus pe noi ce ne-a venit la mână. Mă scuzați că vă spun, dar am pe mine ce am purtat și ieri. Dar, mă rog, e o urgență, nu-i așa? Doar ce mi-am luat geanta. Ochelarii mei erau acolo de cu o seară înainte, când am fost la Jean pentru obișnuita partidă de rummy. Mergem în fiecare săptămână să jucăm rummy. De când a murit John al ei. În orice caz, n-am găsit ochelarii lui Brian. I-a scos cu o seară înainte, ca să citească ziarul. Vedeți dumneavoastră, îi place să citească un pic înainte să adoarmă. Așa că ochelarii lui trebuie să fie pe noptiera de lângă pat. Știți, Lucinda, ați putea să afirmați orice despre el acum și n-ar auzi niciun cuvânt. Niciun cuvânt.

— ’neața, tata!

Femeia irlandeză strigă în continuare.

— Ai încercat să-i vorbești lui Sarah, tata? Știm cât de folositor îi este, nu-i așa?

— I-am vorbit. Nu-i așa, June? O, da!

— Vreți niște șervețele, domnule Beresford? Domnule Beresford? Am niște ditamai șervețelele aici.

Tata.

O fi tatăl meu?

Plânge.

•

Oamenii din camera aceasta mă pot vedea. Nu mă pot auzi. Hei!

Sunt aici. HEI!

Nu-mi pot deschide ochii. Nu-mi pot mișca mâinile. Nu-mi pot simți corpul. E ca și când aș fi aici fără să fiu, de fapt, aici. M-am pierdut pe mine însămi.

Comă. Asta este. Este o comă din interior. Comă. Îmi deschid ochii din interiorul minții. Cât de larg pot. Totul este negru. Ca într-o mină de cărbune. Am fost într-o mină de cărbune. Îmi amintesc de o poartă groasă, galbenă, mânjită de praf negru, care s-a închis zgomotos. De țăcănitul unui

lift care cobora. Ne-au spus că într-o mină de cărbune e mai întuneric decât întunericul. Și chiar așa era. Nici măcar o licărire. De nicăieri.

Nu e nicio lumină aici. Doar sunete. De parcă aș fi îngropată.

Atunci, aș vrea să mor.

Mor.

Parcă se zicea că atunci când mori vezi un tunel de lumină. Ar trebui să văd o lumină, să merg spre ea, apoi să îl găsesc pe Dumnezeu, înconjurat de vechi membri ai familiei pe care nu-i recunosc. În schimb, ei mă recunosc. Mă îmbrățișează. E ca și când te-ai afla la o nuntă. Sau la o înmormântare.

Nu e nicio lumină.

Nu e nimic.

Nu mă mir㠖.

Aș fi fost surprinsă dacă, într-adevăr, ar fi fost.

Nu cred că-s un fan al lui Dumnezeu.

Sau sunt?

Nu e adevărat ce se întâmplă.

4.

Kelly

Ziua întâi – 8 a.m.

Încă aici. Încă așteptând. Gaborii în veste reflectorizante vin și pleacă. Vizitatorii sunt înregistrați de bărbatul în vârstă. Traficanta de droguri zace inconștientă. Șervețelul mototolit i se usucă repede în palma deschisă. Da nimeni n-a mai zis nimic despre Sarah. Poate că au uitat de mine.

Dacă m-ar fi văzut pe vremea când aveam doișpe ani – sau, mă rog, aproape doișpe ar fi gândit cu totul altfel despre mine. M-ar fi remarcat. Și tu m-ai fi remarcat. M-ai fi observat dacă m-ai fi văzut venind pe jos de la școală, cu șosetele căzute, pantofii cu platformă, părul vopsit blond și ochii conturați cu tuș albastru Rimmel Scandaleyes rezistent la apă. Îmi purtam gulerul de la sacou ridicat la spate, la fel ca fetele de șaptișpe ani. Aveam chiar și un rucsac mișto pe atunci. L-am cumpărat de la centrul comercial Wood Green – da' ziceai că-i de la Prada. Același scris aurit și toate cele. Mă întreb pe unde o fi acum. Când Billy a început școala primară, mama a zis că era responsabilitatea mea să-l iau de la școală și să-l aduc în siguranță acasă. Să-l țin de mână tot drumul. Avea cinci ani. Acum are șapte ani și e o adevărată pacoste – asta-i ce zice mereu mama. Dă-i de treabă, dacă-i spui că-i o pacoste. Odată ce știe că nu trebuie să facă ceva, n-o face. Acum știe că n-are voie să se atingă de lucrurile mele. Niciodată. N-are ce căuta în camera mea. Niciodată. Și nici nu-i pomenește mamei nimic. E de treabă. Bun. Și eram într-o zi când el făcea cum i s-a zis, mă ținea de mână așa cum i-am cerut, la fel cum mi-a spus mama, și era o după-amiază însorită. De fapt, a naibii de însorită. Trotuarul clocotea ca dracu'. Asfaltul strălucea pe la margini, pe unde se topea. Iar noi străbăteam drumul și mai încet decât de obicei. Adică, nimeni nu merge repede când se întoarce de la școală, nu-i așa?! da' uneori ne lua de trei ori mai mult decât dura drumul dimineața. Chiar și mai mult în zile caniculare ca aia. Ne-am oprit la Tesco Express să luăm dulciuri. Mereu ne opream acolo. Mama nu știe. Ne foloseam banii de pachet. Câteodată trebuia să așteptăm să intrăm, pentru că au voie să intre în același timp doar patru copii. E scris pe ușă: „Școala primară și gimnazială South Haringey – doar 4 copii ODATĂ" – ultima parte e scrisă cu litere groase, cu markerul negru. Evident că nu spuneau pe șleau că îi suspectau pe copii că șterpeleau din magazin, da' oricine vedea anunțul înțelegea despre ce era vorba. Am fost destul de supărați când au pus anunțul prima oară.

Mama i-a muștruluit pe cei de la Tesco și a informat școala. Doamna Backhouse a scris o scrisoare oficială reclamând că școala noastră era pusă pe nedrept într-o lumină proastă. Cei de la Tesco au răspuns și ei printr-o scrisoare oficială în care au spus că toți copiii purtau uniformă gri cu bleumarin și cravată cu însemnele South Haringey. Și-n plus, nu mai erau alte școli în jur, așa că, sigur, eram noi. S-o spun p-aia dreaptă, chiar *eram* noi, da' la fel de bine am fi putut să nu fim, nu-i așa? Deși au redus numărul de copii la patru, mai ușor de gestionat, și au instalat camere și oglinzi în cele patru colțuri ale magazinului, cei de la Tesco Express din White Hart Lane nu s-au ales cu mai puține cazuri de furt. Pur și simplu, am devenit mai buni la asta. Era un joc. Așteptam până când unul dintre angajați mergea în spate. Sau până când apăreau câțiva clienți la tejghea. Apoi dădeam lovitura. Câteodată, unul dintre noi le distrăgea atenția întrebând dacă aveau dressing de salată sau altceva greu de găsit și pe urmă, când mergeau să caute, ne umpleam buzunarele cu jeleuri Haribo. Billy nu făcea asta. Era prea mic pe vremea aia. Acum, probabil, ar face-o dacă l-aș lăsa. Da' nici măcar eu nu mai fac asta acum. M-am cuminți*t*. Cum am spus mai devreme… între timp vorbesc frumos și mă îmbrac ca o imbecilă.

Ne luaserăm deja dulciurile în ziua aia. Billy își cumpărase o acadea învelită în ambalaj cu roz și galben – încă îi plac la nebunie. Iar eu mi-am ales punga mea cu chipsuri cu aromă de creveți. Acum le prefer pe cele cu aromă de șuncă afumată. Când vine vorba de chipsuri trec prin tot felul de faze. Da îmi amintesc că-mi doream să-mi fi ales altceva, pentru că era total aiurea să mănânc chipsuri cu aromă de creveți și să-l țin pe Billy de mână. Trebuia să-i tot dau drumul la mână ca să pot lua câte unul din pungă și apoi să ling chestia aia roz de pe degete și pe urmă repede să-l apuc din nou de mână, în caz că m-ar fi prins mama sau m-ar fi văzut vreo vecină. Cunoaște pe aproape toată lumea de pe stradă. Iar mâna lui era caldă și transpirată, și cleioasă de la acadea, și uneori când lingeam praful roz de la creveți de pe propria mână simțeam și un pic de gust de acadea. Ne apropiam de ultimul colț de dinainte de strada noastră și Billy tot pălăvrăgea ca întotdeauna. Și zâmbea. Iar eu râdeam de ceva ce zisese despre domnișoara Treneer, căreia îi pocea întotdeauna numele și-i zicea domnișoara Trinnier. Și deodată, din senin, l-am smucit foarte tare de braț. Cu putere. Adică, aproape i l-am smuls. Săracul Billy! Era atât de șocat! Nu înțelegea ce se-ntâmpla. Acuș râdea, ca mai apoi să plângă cu putere. Țipa. Deci, ce sunt eu? O psihopată în devenire, ai zice? Dacă ai putea să te distanțezi puțin de scenă, atunci probabil că ai putea înțelege ce se petrecea. De cealaltă parte a străzii, individul ăla care abia ce venea de după colț, cu hanoracul cu glugă și cu mersul ăla straniu și legănat, ăla era Wino zis și Joe Herne. Se zice că merge

așa pentru că ar fi beat tot timpul, da nu cred asta. Mama zice că așa s-a născut – cu o problemă la șold. O cunoaște pe mama lui. Mai are un copil cu niște probleme. Autism sau ceva. Da' super grav. Da' ăsta nu-i genul de lucru despre care îți dorești să fii prins vorbind. Wino te-ar omorî dacă ai vorbi despre asta. Locuiește pe Huntley Estate, cu maică-sa. Dacă locuiește acolo, n-ai crede că ar putea să-și permită să se îmbete cu vin tot timpul. Cei mai mulți dintre tovarășii lui beau bere Lager. Toată lumea credea la început că-i un fătălău că nu bea bere Lager și că bea vin, da nimeni n-ar mai spune asta acum. Nimeni n-ar spune nimic despre Wino sau lui Wino. Are paișpe ani. E de-o seamă cu Kathryn Cowell. Cel mai bun prieten al lui Kathryn Cowell. Gorila lui Kathryn Cowell.

Să-i smulg mâna din umăr lui Billy doar pentru că Wino era de cealaltă parte a străzii pare o reacție ciudată, așa-i? Da' trebuia să fac ceva repede. Să te distrezi cu frățiorul tău mai mic era ca o fisură în armură – încă un motiv să-și bată joc de tine. Doar purtându-te de parcă nu ți-ar fi păsat de nimic puteai să treci cu bine de școala gimnazială la South Haringey. Ori bați, ori ești bătut, corect? Trebuia s-o faci pe durul dacă nu se luau de tine – dar nici prea dur, că deveneai adversar. Dacă o făceai pe durul, lăsai impresia că te integrai, că aprobai ce se întâmpla, că erai unul de-al lor. Așa că asta făceam toți. Nu doar eu. Toți prietenii mei făceau la fel. Ne îmbrăcam ca niște grei, ne purtam ca niște duri. Dacă gașca lor era prin preajmă, îți ridicai un pic bărbia și-ți țineai buzele strânse într-o grimasă, nu le intersectai niciodată privirea și apoi te amestecai în mulțime. Asta era ideea. Oricine ar fi părut cât de puțin vulnerabil sau speriat ar fi fost jefuit. Oricine și-ar fi arătat telefonul nou ar fi fost jefuit. Oricine ar fi fost suficient de cretin cât să aibă la el un laptop ar fi fost jefuit. Cei care luau atitudine își pierdeau banii de buzunar, telefoanele, cerceii, pachetul – orice puteai căra cu tine –, iar Kathryn hotăra ce-și dorea să aibă. Odată a luat cățelușul cuiva. Da' l-au recuperat – a trecut tatăl copilului pe la mama ei. Poate că Wino își finanța obiceiul de a bea din colectarea banilor de pachet. Banii de buzunar te țin ceva timp când jefuiești douăzeci de copii într-o zi. După ce am fost luată în vizor de Wino, n-a mai fost cale de scăpare. Ori de câte ori mă vedea își încolăcea mâna în coada mea și-mi trăgea capul pe spate. „Hei, blondo, ce-ai acolo?" Atunci a început mama să devină suspicioasă, din cauza ochiului vânăt și a vânătăilor. Da nimic nu mă putea face să spun ceva. Unele lucruri tre' să rămână ascunse. Mai bine să nu zici naibii nimic.

Oricum, când am ajuns la colțul ăla, iar Wino s-a pierdut în zare, mama, în papuci și șorț, a ieșit în grabă din casă unde și-a tot fâțâit perdelele la geam în așteptarea noastră. Și l-a ridicat pe Billy și l-a strâns în brațe, iar el încă plângea mestecându-și în același timp

acadeaua, și o dâră de salivă roz-galbenă lipicioasă i se prelingea din colțul gurii până pe puloverul croșetat al mamei, iar eu am zis „Mamă, s-a împiedicat. N-are nimic”, și el a dat din cap aprobator, tăcut, cu fața pe jumătate ascunsă de părul permanent, gri-perlă. Și l-a dus în bucătărie, și l-a așezat pe scăunelul lui tâmpit unde-l aștepta sucul de fructe, în tâmpenia lui de cană preferată, cu Spiderman, iar farfurioara lui cu biscuiți era chiar alături. Și m-am privit în oglinda de pe hol, și mi-am mai dat un strat de luciu de buze roz-bombon, arătând ca o fată care avea multe de zis.

La naiba! Mă întreb pe unde-o fi mama. Cât i-o lua să-l ducă pe Billy la școală? E așa un nesuferit!

Toate astea s-au întâmplat înainte de reeducarea mea. Asta-i de dinainte de a fi fost luată în primire și rearanjată, și reformată, și transformată în genul de fată care nu iese în evidență. Pentru că Sarah a zis că e mai bine să nu fii observată deloc decât să fii remarcată din motive total greșite. A spus că, dacă tot ai de gând să pretinzi că ești ceva ce nu ești, mai bine să pretinzi că nu ești nimic. Astfel ești invizibil. Și apoi, dispari. Asta a zis ea. Și a spus-o de parcă, dacă aș fi arătat ca o fraieră, asta m-ar fi făcut să nu mai intru în vizorul lui Kathryn Cowell și al nimănui altcuiva, că tot veni vorba. Susținea că puteam deveni invizibilă.

Probabil crezi că tot ce spun e aiurea pentru că totul se întâmplă alandala. Fetele de doișpe ani ar trebui să fie cochete și cuminți, apoi deodată, bang, fac treișpe ani și devin niște monștri. Ceea ce, în mare parte, e corect. Toate fetele de la școală au trecut prin asta, până și Samantha Elliott, care era de-a dreptul o netoată până să se întoarcă din vacanța de vară cu șuvițe blonde. Dacă ai putea privi în urmă, să zicem pe vremea când aveam zece ani, ai fi martor la procesul de transformare a sinelui meu afectat pe care-l vezi aici și acum. La zece ani, n-aveam voie să-mi vopsesc părul. Mama mă lăsase să-mi dau găuri în urechi pe la opt ani, iar pe la unșpe ani mi-am dat gaură în buric, da’ la salon m-a dus mătușa Liz, iar mama nu știe de asta nici în ziua de azi. Ca să fiu sinceră, a fost cam nasol. S-a vindecat între timp. S-a infectat după o săptămână și mă gândeam serios că o să mor de la infecție fiindcă n-aveam de gând să-i spun mamei ce făcusem, și asta pentru că m-ar fi omorât la propriu, și toată chestia aia gălbuie curgea. Pe bune că nu mint. Mătușa Liz m-a dus la doctor și mi-au dat nu știu ce pudră de talc și niște pastile pe care a trebuit să le ascund în prăjiturelele mele de orez.

Tot la unșpe ani mi-am făcut prima oară șuvițe. Eram în ultimul an de școală primară. Mătușa Liz m-a dus la coafor, pe Haringey High Road, să-mi facă doar partea de sus a capului și a trebuit să stau pe vreo trei perne ca să mă pot vedea în oglindă. Mama a zis că îmi stătea chiar bine, dar nu era suficient de blond, așa că mi-am cheltuit

banii de Crăciun ca să-mi pot face tot capul și am ales blond platinat în loc de blond auriu și arăta super. Clare Millard de la mine din clasă își făcuse și ea părul tot acolo, tot blond platinat, așa că arătam la fel. Ca niște gemene. Chiar așa spunea toată lumea, că eram gemene. Purtam chiar același tip de platforme. Și același luciu de buze roz-bombon. Și când ieșeam împreună, oamenii ne priveau și arătau către noi. Mama zicea că nu era frumos. Deloc. S-a înfuriat tare. Mi-a servit replica aia cu „târfulița de doi bani". Da' era prea târziu. Până să împlinesc doișpe ani transformasem deja în artă imaginea aia de târfuliță de doi bani.

Trecerea de la târfuliță de doi bani la fraieră n-a fost ideea mea. Nu-s atât de deșteaptă. Cel puțin pe vremea aia nu eram. Și nici nu s-a întâmplat peste noapte, da' a fost o nuanțare gradată în toate privințele, de la părul meu – înapoi la gri-închis – la machiaj – deloc – și până la uniforma care arăta total fadă. Poate că, la început, nici n-am știut ce-mi făcea. După cum spuneam, nici măcar n-a fost ideea mea. A fost ideea lui Sarah. Și acum ea o să moară. Bestial!

5.

Sarah

Ziua întâi – 9 a.m.

— Domnul și doamna Beresford? Da? Bine. Domnul și doamna Beresford.

Bărbatul acesta vorbește pe un ton foarte oficial.

— Mulțumim că ați ajuns atât de repede. Înțeleg că ați avut parte de o călătorie aventuroasă în dimineața asta.

— N-a fost chiar dimineață, nu-i așa Brian? A fost în toiul nopții.

— Sunteți din Winchester, nu-i așa? Frumoase locuri! Deci, domnule și doamnă Beresford, *regret* aceste circumstanțe grele. Ne pare foarte rău *tuturor*. Cred că cel mai bun lucru pe care-l pot face e să vă explic exact ce i s-a întâmplat lui Sarah, aici, pentru ca dumneavoastră să puteți înțelege ce facem. V-a explicat cineva ce s-a întâmplat aici? Desigur, desigur, mă gândeam că nu. Bine, păi, da, Sarah a suferit ceva ce noi numim hemoragie cerebrală…

Hemoragie cerebrală? Cineva a început să plângă.

— … cauzată de o traumă a creierului. Vinețeala feței și umflătura din jurul ochilor indică forța loviturii care a fost suficientă pentru a provoca ruptura vaselor de sânge, înțelegeți că impactul cu trotuarul…

Ce trotuar?

— … impactul probabil – asta încă ține de poliție să afle, înțelegeți – din timpul atacului a dus la fracturarea craniului. În astfel de situații ne-am fi așteptat să fie o hemoragie extra-axială – adică o hemoragie în exteriorul creierului. În realitate, credem că avem de-a face aici cu o hemoragie intra-axială…

Intra-axială? E de bine? Pare grav. O fi mai bine decât o nu-știu-ce extra-axială?

— Nu cred că înțelegem prea bine ceea *ce* spuneți, domnule doctor.

Ea este cea căreia îi tot spun mamă. Nu-mi pare deloc familiară vocea ei.

— …cu alte cuvinte este localizată în țesutul cerebral. De obicei, vedem așa ceva la victimele atacurilor cerebrale, unde tensiunea crește și crește. În cazul lui Sarah a fost declanșată de o lovitură neașteptată. Craniul este fracturat, dar presiunea intracraniană nu a scăzut. Creierul se umflă periculos de mult. Când a sosit aseară, i-am indus o stare pe care o numim comă indusă – ca să-i putem oferi creierului ei șansa de a se odihni.

Se umflă periculos de mult!

Se plânge și mai mult și se aude cum cineva își suflă nasul.

— Sarah nu e genul de fată care să fi fost vreodată implicată în astfel de lucruri, domnule doctor.

Vocea doctorului devine mult prea domoală ca s-o mai pot auzi. La fel și vocile părinților mei. Am părinți. Iar numele meu este Sarah Beresford. Nu sună deloc familiar, Sarah Beresford. Dar ce nume ar suna de parcă ar fi al meu?

— …mi-e teamă că da. Rata de mortalitate în cazul sângerărilor intraparenchimatoase este de patruzeci la sută.

O *fi știind careva despre ce vorbește? Eu, una, nu.*

— Tratamentul pe care îl recomandăm pentru acest tip de traumă este sedarea. În primele ore păstrăm nivelul sedării la cote ridicate, pentru a-i da timp creierului să-și revină, apoi începem gradat să îl reducem ca să putem constata ce anume a fost afectat. Deja am început să reducem doza. Vrem să vedem dacă îi este cu putință lui Sarah să ajungă la starea de conștiență. Vedeți? Sarah va fi în continuare asistată respirator prin tubul acesta de aici. Va fi hrănită prin tubul acesta. Medicamentele pentru sedare îi vor fi administrate pe aici. Așa că în următoarele zile vom continua să-i monitorizăm evoluția și să căutăm semne.

— Cât va fi așa, domnule doctor?

— Doamnă Beresford, nu vă pot răspunde propriu-zis la această întrebare. Creierul este foarte complicat. De obicei, spunem că ne putem face o idee destul de clară despre ce urmează în cazul traumelor cerebrale cam în zece zile. Dar, în realitate, nu știm prea multe. Trebuie să căutăm semnele celei mai mici activități cerebrale. Ce se întâmplă uneori în astfel de situații, și voi încerca să explic cât mai simplu cu putință, este că, efectiv, creierul uită cum să facă unele chestii. Știți, cum ar fi să respire sau să înghită.

— Poftim?! Creierul uită să respire?! Pentru cât timp?

Asta a fost tata, cred.

— În cazul unor pacienți este de scurtă durată. Alții, în schimb, nu sunt la fel de norocoși. Rămân, din păcate, cu dizabilități pe termen lung. Dar este mult prea devreme pentru a ne pronunța în cazul de față.

— Adică, e posibil, când se va trezi, să ajungă într-un scaun cu rotile, asta vreți să spuneți?

Da, exact, asta vreți să spuneți?

— Nu vă voi minți, domnule Beresford. Există o întreagă serie de posibile probleme: schimbări de personalitate, tulburări de sensibilitate, paralizie, incontinență, probleme de vedere sau de vorbire, surditate, orbire, crize, chiar și dificultăți la înghițire și tot felul de deficiențe neurologice.

— Deficiențe neurologice?

Deficiențe neurologice.

— Da – așa e. Tot ce nu-și mai poate aminti creierul să facă trebuie să fie re-învățat. Trebuie realizate noi canale de la A la B. Ar putea să fie ca atunci când o iei din nou de la capăt. Înțelegeți? Dacă ar fi să vedem vreo mișcare la Sarah – orice, cât de mică, o tresărire de mână sau orice –, am ști că au mai rămas unele canale vechi sau se realizează altele noi, că anumite mesaje sunt receptate.

— Sunt receptate?

— Da, doamnă Beresford. Sunt receptate. Prin canale. Dacă ați putea să îi vorbiți constant lui Sarah și să-i reamintiți despre unele momente anume din copilăria ei, știți dumneavoastră, zile de naștere, vacanțe, poate o petrecere sau o excursie undeva ele ar putea să-i declanșeze memoria și să o scoată din starea asta…

— Deci ne poate auzi, domnule doctor, asta spuneți?

— Există posibilitatea asta, domnule Beresford, ca Sarah să sufere de ceea ce noi numim sindromul *locked-in.* Ar putea să audă tot ce vorbim.

Tată, te aud. TATĂ!

O ușă se închide. Se aude cum niște scaune sunt trase. Totul s-a liniștit, se mai aude doar bâzâitul de la echipamentul medical. Și cum cineva își trage nasul.

— Brian?

— Ce e, draga mea?

— Rata mortalității se referă la cei care mor sau la cei care rămân în viață?

•

Te aud, tată.

TATĂ!

Sunt aici.

Nu pot ieși.

•

E de rău. Tot ce pot face este să aud. O, și să gândesc. Cred că se poate lua în calcul și asta, nu-i așa? Sunt aici și aud, deci nu sufăr de deficiențe neurologice. Dacă aș încerca din răsputeri, aș putea să deschid ochii. Trebuie s-o pot face. Aș putea să-mi mișc nasul. Nu-i cale prea lungă de la creier până la nas, nu-i așa? Un drum scurt. Ar trebui să fie mai ușor decât, să zicem, toată calea până la degetul mare de la picior. Bine, o să încerc să mișc degetul mare de la picior. Bine, un deget de la mână e mai aproape.

Sunt obosită.

E întuneric.

Încerc să-mi întind degetele, dar nu reușesc.

Țip, însă nimeni nu mă poate auzi.

6.

Kelly

Ziua întâi – 9 a.m.

Fir-ar a dracului să fie de treabă! Mama încă nu s-a întors, traficanta de droguri e tot în colț și cănile tot mai au spumă de detergent de vase pe ele. Cine ar fi știut că spuma ține atât de mult?

Aș suna-o pe mama, da' n-ai voie să folosești telefonul mobil aici. Sunt avertismente peste tot. Cu același scris din clip-art, în culorile curcubeului. Cred că cineva s-a distrat de minune într-o zi la calculator. Anunțurile spun că telefoanele pot produce „interferențe cu sistemele informatizate ale spitalului". E un urs din desene animate, roz, cu o mână-n șold și cu cealaltă ținând un telefon la ureche. Stă fix ca un urs poponar. De ce pun personaje de desene animate pe mesaje importante? Chiar e de bun-simț să nu vrei să interfereze cu mașinăriile care-i țin pe pacienți în viață, corect? Da, oare, ce treabă are ursul cu asta?

Polițiștii sunt aici, adică vreo trei care tot intră și ies și, ce să vezi, vorbesc non-stop la telefoane. Asta înseamnă ditamai interferența. Nimeni nu le cere să le închidă. Pariez că aș putea s-o sun și eu pe mama, fără să distrug tot afurisitul ăsta de sistem informatic, corect?

Când Sarah s-a mutat pe strada noastră, mama a fost foarte fericită. Adică, pe bune. Foarte fericită. „Vin *yuppies*{2} la Tottenham", le spunea tuturor. Pe bune că nu mint. Anna – care stă la vreo trei case de noi, e grecoaică – îi are acum pe fiul ei și pe noră-sa cu fiica lor la ea și a fost surghiunită în dormitorul de la stradă pentru că mama spune că noră-sii nu-i place de ea – e singura persoană din lume care nu știe ce-i ăla un *yuppie*. „Vin oameni distinși la Tottenham", i-a explicat mama. I-a zis chiar și poștașului.

În momentul în care chiar au venit, mă hotărâsem deja s-o urăsc pe Sarah. Mama nici nu o cunoscuse și era de-a dreptul obsedată de ea. Prima dată când am văzut-o efectiv, cobora dintr-o mașină albă parcată în fața casei lor, care era chiar lângă a noastră. Purta o geacă bej, o geacă de motor elegantă, și un tricou alb și blugi. Avea tenișii Converse până la glezne, iar părul ei negru era lung pe atunci și complet strălucitor – ca într-o reclamă de la televizor. Chiar era absolut perfectă, pe bune. Era atât de frumoasă, că-ți venea s-o atingi. Părea că ieșea o lumină aurie din ea.

S-a schimbat mult în acești doi ani. Poate doar pentru că am început s-o cunosc și, știi și tu, am văzut că nu era tocmai perfectă. Poate pentru că a încetat să se mai machieze. Da chiar și perfect curată, tot

mai radia ceva. Mă rog, nu arăta chiar la fel cu părul scurt. Nu știu de ce s-a tuns atât de scurt. Adam s-a înfuriat. Am apucat să-ți povestesc ceva despre Adam?

Și a și slăbit. Blugii nu-i mai veneau bine la spate. Mă tot întreba: „Kelly, spune-mi adevărul. Pantalonii ăștia-mi fac fundul mare?" Și la început chiar i-l făceau mare, dar, știi tu, mare în sensul bun. Da' într-o zi, când a spus asta, mi-am dat seama că nu mai avea fund deloc. I-am și zis-o: „Nu mai ai fund deloc, Sarah. Picioarele îți intră direct în spate", iar ea a râs și apoi s-a uitat în oglindă. Și apoi a părut tristă și și-a tras puloverul în jos, peste fund, așa cum fac fetele care au fundul mare.

Cum mama dracului crezi că arată acum? Nu m-au lăsat să o văd. Am fost aici jumătate din noaptea asta nenorocită și nu mi-au mai pomenit nimic.

•

E vreo nouă. Nouă, fir-ar al dracului să fie, și-mi ard ochii. Traficul trebuie să fie îngrozitor pe Green Lanes. Putea să ocolească pe centura de nord, dar nu vrea, știi. E atât de varză la volan! Nu va conduce niciodată pe o rută diferită de cea pe care o alege tot timpul. Mama e așa o ratată uneori!

— Bună! Tu ești Kelly?

O femeie s-a așezat chiar lângă mine. E genul ăla binevoitor, care zâmbește prostește chiar și atunci când situația e de-a dreptul groaznică. Trebuie să fi fost hipiotă. Știi tu. Are pantofi din ăia demodați cu șnur înfășurat pe picior, care arată ca niște pateuri de Cornish. Așa le numește mama. Sunt mov. Arată ca și cum ar fi fost vopsiți cu sfeclă roșie sau vreun rahat asemănător. Uite care-i treaba, sunt sigură că e bine intenționată. Doar că e enervant când oamenii încearcă să te prostească prin amabilitatea lor.

— Bună! Da, îi zâmbesc și eu.

— Ești prietenă cu Sarah.

Își verifică lista.

— Kelly, numele meu este Gill Brannon.

Mă privește drept în ochi. Cred că asta ar trebui să mă facă să cred că spune adevărul sau ceva de genul ăsta.

— Sunt ceea ce se numește ofițer pentru sprijinul victimelor. Rostește cuvintele „sprijin" și „victime" foarte încet, de parcă aș fi surdă sau retardată.

— E prietena mamei, de fapt, îi răspund.

Nu-i adevărat, bineînțeles, da' indiferent de ce ar trebui să facă un ofițer pentru sprijinul victimelor, pot să trăiesc foarte bine și fără, corect?

— Înțeleg, Kelly, adaugă ea și scrie ceva mâzgălit pe un carnețel. Ei bine, mă tem că nici tu, nici mama ta nu prea puteți face nimic pe aici

în momentul de față. Familia lui Sarah este aici. Au ajuns în urmă cu vreo oră și s-au întâlnit cu doctorul. A fost frumos din partea ta și a mamei tale să veniți aici în toiul nopții ca s-o sprijiniți pe Sarah și sunt sigură că vă va fi foarte recunoscătoare, știind că a avut pe cineva lângă ea în caz de nevoie.

Dă din cap isteric în timp ce vorbește. Ce sonată!

— Să fiu sinceră, cred că ar fi cel mai bine să te duci acasă. Te simți suficient de bine să mergi acasă? Vine mama să te ia? Sarah este stabilizată, dar e în stare critică și cred că te-ai descurcat nemaipomenit.

Traficanta de droguri din colț se uită la mine.

— Am avut niște teme de făcut, îi explic eu.

De parcă ar avea importanță.

Îmi iau ghiozdanul și așez cana de ceai, pe care o țineam în mână, aproape de tava de lângă ceainic. Traficanta de droguri continuă să mă urmărească pe sub breton.

— Mama s-a dus să-l ducă pe Billy la școală, înțelegeți? O să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Cred că s-a gândit…

— Kelly, Sarah nu este conștientă în acest moment. E în ordine?

Ce proastă-i panarama asta! Nu, nu e în ordine. Treziți-o!

— Da, am să-i spun mamei. O să vină mâine.

— Kelly…

Urăsc când oamenii îmi tot repetă numele. De ce fac chestia asta? Ce încearcă să demonstreze?

— Kelly, ai putea să o rogi pe mama ta să-mi dea un telefon? Ai putea?

Îmi împinge o foaie de hârtie în mână. E o foaie roz cu numele ei și numărul de telefon trase la xerox. Probabil că are un teanc în geantă.

— Spune-i să mă sune înainte să vină. Nu vrem să facă drumul degeaba, nu-i așa? Sunt sigură că prietena ta se va simți mai bine în curând.

— E prietena mamei, serios, repet eu de parcă aș fi uitat că abia am spus-o.

Pornim spre ușile duble.

— Atunci, pa, îi zic traficantei din colț în timp ce trecem printre șirurile de scaune din plastic.

Oare n-ar ieși un titlu bestial de film din asta – *Traficanta din colț*? Se uită în altă parte. Terminată. Îi zâmbesc.

— Sper că fiul dumneavoastră își va reveni curând.

E al dracului de amuzant când adulții au senzația că ești de-a dreptul proastă.

7.

Sarah

Ziua întâi – 4 p.m.

— Bună, fata mea frumoasă!

E tatăl meu. Îmi amintesc de tatăl meu.

— Mama ta a ieșit să ia niște ceai. Cineva i-a spus că e un cărucior cu ceai prin apropiere. Și o știi pe mama. E înnebunită după ceai. M-am gândit, știi… cât nu e ea aici, știi… Uite, nu știu dacă mă poți auzi, draga mea. Dar dacă poți, trebuie să deschizi ochii și să te întorci la noi. Doctorul a zis că poți să auzi. De fapt, că e posibil să auzi. Haide, atunci! Arată-mi că mă poți auzi! Arată-mi mâinile tale frumoase! Flutură-ți genele încântătoare! Îți amintești de papucii tăi de casă roșii? Îți amintești? Stăteai pe genunchiul meu și ai învățat să legi o fundă pe ei. Îți amintești? Îți amintești cum a doua zi ai reușit să-ți legi cordonul de la halat?

Îmi amintesc, tată. Chiar îmi amintesc. Îmi amintesc de o casă cu ușa de la intrare galbenă. Casa era îngrijită și comună de parcă era dintr-o poză. Erau două ferestre la parter și două la etaj, distanțate simetric. Toate ferestrele aveau perdele albe, nu dintre cele extravagante cu feston, ci simple, din nailon fără niciun model, care făceau casa să arate de parcă avea ochii pe jumătate închiși, ca și cum era ușor timidă. De o parte a casei era o alee din beton. În mijloc, printre crăpături, își croiseră cale fire de iarbă. Și o mașină maronie stătea acolo, pe alee, așteptând. O Mini Clubman *cu bucăți din lemn de jur-împrejurul ferestrelor. Îmi amintesc când stăteam în poala ta, tată, ținând volanul cu ambele mâini, conducând mașina spre garaj. Cel puțin asta credeam că fac. Iar tu-mi spuneai: „Fii atentă la drum, puiule”. Îmi ziceai „puiule”. Sau „floricică”. Și chiar dacă aveam degetele lipicioase de la ciocolată sau înghețată, nu te deranja. „Fii atentă la drum, puiule!”, spuneai tu. Iar eu urmăream drumul cu mare atenție, în timp ce ne strecuram pe alee. Și de fiecare dată când întorceam capul să te privesc, vedeam o licărire în ochii tăi. Ajungeam până la ușile din lemn ale garajului din capătul aleii și mă opream. Trăgeai frâna de mână și te aplecai în față să apuci mânerul portierei. Săream din poala ta și alergam în grădină, pe rând, când în fața, când în spatele unui șir de peri subțiri pe care îi plantaseși cu un an înainte. Iar tu îți scoteai batistuța albă din buzunarul pantalonilor și începeai să ștergi toate urmele de zahăr, până când volanul strălucea din nou. Înainte ca mama să afle. Întreaga scenă se derulează ca o peliculă veche brăzdată de urme aurii și învăluită într-un bâzâit ca de insecte suspendate în aer.*

— Haide, fata mea frumoasă. E timpul să te trezești, scumpa mea.

Te vrem înapoi. Mă auzi, Sarah? Te poți întoarce?

•

Tată, cred că m-am rătăcit.
TATĂ. NU TE GĂSESC.

•

— Bună ziua, domnule Beresford. Încă aici? Doamne, s-a făcut urât afară. Plouă, plouă, plouă.

Îi recunosc vocea.

— E timpul să o pregătim pe Sarah pentru schimbul de noapte, domnule Beresford. E în regulă?

— Pot să vă întreb ceva, soră? Mai devreme, doctorul a zis zece zile. Zece zile. E normal pentru astfel de cazuri?

— Da, este. Dar când vine vorba despre leziuni la creier, e greu să fii precis. Va trebui să așteptăm și să vedem.

— Da. Bine, atunci. Păi, atunci, la revedere, draga mea.

Ăsta e tata. Tuturor le zice „draga mea”.

— La revedere, domnule Beresford. Capul sus, da?

Aud clincănitul unei uși, apoi intră cineva.

O altă soră. Vorbesc despre mine. De parcă n-aș fi aici. De parcă aș fi deja moartă. Lisa iar întârzie pe tura ei. Lisa întârzie mereu pe tura ei. Lisa e întotdeauna la câte-o super cură. Lisa poartă mărimea treizeci și nouă.

— Ai văzut cum ne-a arătat rochia aia Top Shop pe care și-a luat-o având grijă ca eticheta să fie pe afară ca toată lumea s-o poată observa?

— Nu-mi pasă cât de slabă e, colanții ăia pe care-i poartă sunt indecenți.

— Ce vrei să sugerezi mai exact prin „indecenți”? Că-i ca și când nu ne-ar respecta?

— Da, doar că mai rău. Chiar nu poartă chiloți *deloc*? Colanții ăia, efectiv, îi intră-n fund.

— Poate poartă d-ăia tanga?

— Tanga-șnur. Cred că tanga simplu sunt altfel. I-ai văzut savarina?

— O, serios?! Pe bune?! Are savarină?

— Nu, nu-i o savarină adevărată. Nu-i ca și când ar avea pe bune o SAVARINĂ! Așa se zice, nu? Așa se spune când poți vedea fofoloanca uneia, știi tu, la pantaloni, în față. Când le intră pantalonii-n fund. Savarină.

— Serios? Savarină. E demențial. Cum se zice atunci când vezi podoabele unui bărbat?

— Se spune că-i… o priveliște frumoasă?

Chicotesc amândouă. Și eu chicotesc. Chiloți tanga! Am găsit ceva amuzat. Dă-le naibii de deficiențe neurologice. Se deschide ușa.

— Bună ziua, Lisa! Ce frumos din partea ta să treci pe aici.

— Cum a fost la Top Shop?

— Taci, Lucinda! Nici măcar n-am întârziat prea mult. De fapt, a trebuit să trec să iau ceva de la papetărie. Bună, Beth! A fost foarte bine, mulțumesc. Mi-am luat o super pereche de colanți. O să ți-i arăt mai târziu.

— Colanți, zici, ha? Minunat.

— Cum se simte? E vreo schimbare?

— E prea devreme să ne putem da seama.

— Păi, și ce s-a întâmplat până la urmă? Au aflat?

— Ce au spus de la început. Cred că e vorba despre un jaf care s-a terminat prost. Asta-i ce zic. Doar că s-au aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Poate cineva i-a întrerupt. Poate că hoții s-au speriat și apoi s-au dezlănțuit. Gândiți-vă cum o să fie când o să afle că soțul ei a murit. Poate c-o să-și dorească să nu se fi trezit.

— N-ar trebui să discutăm despre asta aici, Lucinda. Taci! De câte ori trebuie să-ți amintesc să nu vorbești de față cu pacienții? Poate că arată ca și când n-ar putea auzi nimic. Dar să nu crezi asta. Am avut suficienți pacienți care s-au trezit și ne-au spus că auzeau totul.

Soț?! Ce soț? Totul e învăluit în tăcere. Nu se mai aude niciun clic, niciun bip. De parcă cineva a tăiat sonorul.

Clic.

S-a dus.

Au rămas doar întunericul și tăcerea.

Am avut un soț.

E mort.

8.

Kelly

Ziua întâi – 7 p.m.

Imediat cum am ieșit din secție am văzut-o pe mama pe hol, alergând spre mine de rupea pământul. Dacă ar alerga tot timpul cu viteza asta, n-ar mai avea nevoie să se ducă la aerobic. Pe bune că nu mint. S-a îmbrăcat cu haina de mers la biserică. O poartă doar pentru părintele O'Shea sau la înmormântări. S-a mânjit la gură de ruj. I s-a întins pe dinți.

Iisuse, Maria și Iosif, Kelly! Unde dracu' crezi că te duci? a scrâșnit ea printre dinți pe tonul ăla absolut fioros pe care-l folosește numai când suntem pe afară.

I-am spus că n-avem voie înăuntru. Că a ajuns familia lui Sarah și că trebuie să dăm telefon. Să o sune pe doamna Branston sau cum o cheamă.

Așa că ne-am dus acasă. Lăsase mașina în parcarea supraetajată a spitalului și, imediat ce am găsit-o – reușește mereu să piardă nenorocita asta de mașină –, a început să trăncănească și a ținut-o așa tot drumul. Despre cum Haringey nu era atât de dur înainte. Despre pericolul de a te alătura unor găști. Despre cum jumătate din școala mea o s-o ia în curând pe cocoașă. Și cum o s-o iau și eu pe cocoașă dacă nu-mi fac temele. Și i-am spus că m-a lăsat jumătate de noapte într-o nenorocită de sală de așteptare, deci cum dracu' crede că puteam să-mi fac nenorocitele de teme? Iar ea a zis că nu se referea la ziua aia anume, că vorbea în general și a mai spus: „A dracului să fiu dacă știu despre ce dracu' vorbești, așa că n-o mai face dracului pe deșteapta și nu mai spune dracu' încontinuu". A mai zis și că o să apară la toate buletinele de știri. La emisiunea de dimineață. Că s-a întâmplat chiar lângă intrarea de la Rec – Rec e parcul de lângă White Hart Lane. Știu zona aia. Pe acolo stă Kathryn Cowell cu tovarășii ei. Chiar la margine e un centru comunitar – în timpul zilei îl folosesc pe post de creșă și centru pentru oamenii fără adăpost. Nu în același timp, normal. Seara fac chestii educaționale pentru adulți, cum ar fi scrierea unui CV sau alfabetizare în domeniul informaticii pentru oameni foarte în vârstă, care nu știu să-și deschidă monitoarele. Unii profesori de la școală fac voluntariat aici. Am fost și eu, și Sarah de câteva ori. Destul de des, de fapt. Asta s-a întâmplat chiar după ce am cunoscut-o. Am venit acasă cu ochiul umflat și vânăt și, când m-a întrebat mama despre asta, i-am răspuns că am avut un conflict cu ușa de la dulăpior – ceea ce era pe jumătate adevărat. Știa că mințeam

întrucâtva. Da' nu se punea problema să-i fi dezvăluit ce s-a întâmplat. Vreau să zic, e genul ăla de mamă care ar sări în sus. Ar alerga la școală. Ar apuca pe cineva de urechi. S-ar lua de directoare. E sigur că nimeni nu putea să schimbe felul în care se petreceau lucrurile la școală. Asta era clar.

Așa că mama a rugat-o pe Sarah să discute cu mine despre asta. Vezi tu, Sarah era distinsă, în ochii mamei. De când se mutase, Sarah devenise cea mai bună prietenă a mamei, care aștepta mereu după perdele – nu la modul băgăcios, deși e clar că-i băgăcioasă. Mai degrabă, într-un stil îndatoritor. Cum ar fi să le ridice coletele de la poștaș. Sau să le dea un sac pentru aspirator. Sau să alerge să o ajute pe Sarah la cumpărături. Sarah era frumoasă și avea succes – lucra la o editură sau ceva, iar Anna, care stătea mai jos, i-a văzut extrasul de cont o dată și a spus că Sarah câștiga bani cu carul. Ei, nu chiar cu carul, da era mai bine decât dacă ar fi lucrat într-un magazin sau chiar ca ospătăriță, pe bacșișuri. Și mi se pare că mama credea că mă îndreptam spre un magazin sau o cafenea, și nu spre bacalaureat și universitate și spre o slujbă bună cu un salariu bun. Cred că s-a gândit că distincția lui Sarah s-ar putea lipi de mine dacă ne ținea laolaltă suficient de mult. Și cred că s-a mai gândit și că eram vreo idioată care o să se deschidă în fața cuiva „mai apropiat de vârsta mea". Replica preferată a mamei. Ceea ce bineînțeles că am făcut. Cumva, Sarah a priceput imediat. Știi ceva, nici măcar nu m-a întrebat ceva despre ochiul vânăt. Deșteaptă, nu? A știut, pur și simplu. Și știi că mai toți adulții, când vorbești cu ei despre bătăuși, cred că rezolvarea stă în a lua măsuri în privința bătăușului. Dar știi ceva, nu și Sarah. „Nu-i poți schimba pe oameni." Asta mi-a spus. „Nu-i poți schimba pe oameni, dar te poți schimba pe tine". Așa că am fost la cursul ăsta de creștere a respectului de sine, ceea ce sună ciudat pentru o adolescentă și o tânără femeie de succes, dar atunci ne-am gândit că vom râde puțin și cred că Sarah încerca doar să mă facă să am mai multă încredere în mine, știi ce vreau să zic.

În orice caz, Sarah a propus că am putea să încercăm o dată și că, dacă nu ne place, nu trebuie să ne mai ducem, nu-i așa? A spus că nu aveam suficientă încredere în mine. Că mi-am petrecut prea mult timp ascultând conversații pe holuri și făcându-mi griji pentru niște chestii care nu mă priveau, și că-mi pierdeam prea multă vreme vorbind în gura mare la școală și ridicând bărbia ca să mă integrez în mulțime. Și a mai menționat că la vârsta mea ar trebui să mă distrez, nu să mi se șterpelească noul telefon Nokia cu cameră foto HD. La început, normal că m-am gândit că-mi făcea o favoare imensă venind cu mine. Adică, eram sigură că avea o groază de chestii importante de făcut, pentru muncă și alte rahaturi. Dar, când am ajuns, nu a făcut ceea ce fac mereu adulții, când îți vorbesc de sus și fac mutre lungi, de parcă au

impresia că, deodată, nu mai poți să-i vezi, la naiba, cum fac mutre lungi. Sarah a spus că eram prietena ei și că am venit împreună ca să aflăm mai multe detalii despre curs. Iar pe doamna care ținea cursul o chema Fleur, și Sarah mi-a explicat că înseamnă floare în franceză, ceea ce mi se pare bestial și, dacă o să am vreodată o fetiță, o să-i pun numele Fleur, pentru că sună distins. În fine, era foarte de treabă și așa erau și celelalte doamne, în afară de una, Belinda, o nebună de legat. Deci eram șapte, opt dacă o punem la socoteală și pe femeia asta, Fleur. Și ne-am așezat în cerc pe niște scaune bej, din plastic, care aveau mâzgăluri de pix pe ele, și am stat de vorbă, și chiar dacă Sarah și cu mine nu am spus prea multe și ar fi putut fi complet stânjenitor, totuși nu a fost. Trebuia să detaliezi ce înseamnă prietena ta cea mai bună pentru tine și chestii de genul ăsta. Evident, am vorbit despre Clare. Le-am spus că aveam părul la fel și același luciu de buze și aceiași pantofi cu platformă, așa că arătam ca niște gemene. Și apoi a trebuit să specificăm ce are cea mai bună prietenă și noi n-avem. Și despre persoana pe care o admirăm cel mai mult pe lume. Sarah a indicat că persoana pe care o admira cel mai mult pe lume era sora ei, pentru că a avut curajul să deschidă gura.

Iar eu am spus că prietena mea cea mai bună era Clare și că ea avea și eu nu aveam jumătate din hainele mele și toată lumea a început să râdă, ceea ce mi s-a părut nedrept la început, fiindcă ea chiar avea jumătate din hainele mele, dar apoi, după ce mă înroșisem destul de tare, mi-am dat seama că era, de fapt, destul de amuzant, așa că am început și eu să râd, și toată lumea a râs și mai tare. Pe urmă au făcut chestia aia în care trebuia să spui ce vezi când te uiți în oglindă. Nu doar reflexia, normal. Era ceva mai profund, așa. Chiar ne-au oferit niște oglinzi din plastic, din acelea de care îți dau la coafor când îți arată cum îți stă părul la spate, și a fost așa ciudat. Am impresia că oamenii, în general, cred că arată mult mai nasol decât arată de fapt. Au obsesii legate de păr sau de sprâncene și, de fapt, nu-i nimic în neregulă cu nenorocitul ăla de păr sau cu nenorocitele alea de sprâncene, însă abia reușesc să iasă dracului din casă. E demență. Sincer, femeia aia, Belinda, n-ar fi trebuit să aducă vorba de la început de mustață, pentru că, odată ce o observai, nu mai puteai să-ți muți dracului privirea de la ea. Și femeia aia, Lucy (Lucy, cea cu păr lung și roșcat, nu blonda cu părul scurt), a spus că ea vede o persoană temătoare când se uită în oglindă, că se teme de tot. Și că se spală pe mâini de peste șaptezeci de ori pe zi. Sau că nu se duce la dentist fiindcă dentistul poate avea microbi pe mănuși sau pe chestia aia ascuțită pe care ți-o pune pe dinți. A zis că, dacă ar fugări-o un criminal cu un cuțit, prima ei reacție nu ar fi „Nu mă înjunghia!”, ci: „Unde a fost cuțitul ăla ultima oară, că pun pariu că nu-i curat”. La faza asta a trebuit să încep să tușesc. Al dracului de ciudați mai sunt

oamenii! Lucy a întrebat dacă ni se pare ciudată și toate am dat din cap că nu. Și atunci Fleur a spus că, de fapt, e un pic ciudat, dar cel puțin Lucy își dă seama că e ciudat, și nu e asta, de obicei, o rezolvare pe jumătate a problemei? Și am râs toate și am fost de acord că poate era, într-adevăr, un pic ciudat, însă, știi tu, să nu-și facă probleme. Și apoi s-a simțit mai bine, ceea ce, să recunoaștem, e la fel de ciudat. În orice caz, a fost distractiv. Fleur a fost de părere că până la sfârșitul cursului vom ajunge „stăpânele propriului nostru destin". Pe drumul spre casă i-am spus lui Sarah că mă îndoiesc de acest lucru în privința lui Lucy. Ea se temea și de umbra ei. Și că Belinda va fi mai degrabă stăpânul, cu mustața *aia.* Sarah mi-a spus că s-a gândit că i-ar plăcea să mai meargă și săptămâna următoare, iar eu am zis că și mie. M-am simțit cumva mai înaltă, știi? Nu literal mai înaltă. Of, nu știu. Asta sună complet jenant.

Oricum, a doua zi după ce Sarah a fost jefuită, mama mi-a spus că poliția a înconjurat cu o bandă galbenă tot centrul comunitar, așa că nu vor mai fi mese gratuite pentru oamenii străzii, nici oglinzi pentru oamenii temători. Și că drumul va fi închis toată ziua, și parcul la fel. Și așa a și fost. Șiruri de polițiști în veste reflectorizante umblau prin iarbă, căutând ceva. Mama a spus că nu știe ce caută, dar, orice ar fi fost, probabil că erau probe. I-am povestit despre traficanta de droguri din colț, iar mama a spus că n-ar fi trebuit lăsată să iasă din închisoare pentru nimic în lume. Iar eu i-am zis că, dacă Billy ar lua o supradoză, ar insista să fie la spital, orice ar fi. Iar ea mi-a spus că e complet stupid ceea ce afirm, pentru că femeia aia nu e traficantă de droguri și Billy nu o să ia o supradoză.

Când am ajuns acasă, am deschis televizorul și, practic, n-am făcut niciun rahat toată ziua. Doar m-am uitat la buletinele de știri. Mama a sunat-o pe doamna Backhouse, care a spus să stau acasă cât am nevoie – ceea ce înseamnă, probabil, doar că se bucură să micșoreze un pic numărul elevilor din clasă. M-am prefăcut că citesc din manual, dar, fir-ar a dracului să fie de viață, ce e *Jane Eyre* când ai o dramă reală chiar la ușa ta? O „dramă în desfășurare", așa i-au spus la televizor. Tot uit că Sarah nu e aici și mă tot uit pe geam după mașina ei. Și de fiecare dată când sună telefonul, îmi sar din papuci. Dacă moare? Dacă moare, la mama dracului? Ce mă fac, atunci?

9.

Sarah

Ziua întâi – 10 p.m.

Câteodată totul e învăluit în tăcere și întuneric. Liniște totală. Atunci, dispar complet. Atunci, încep să visez. Și, sincer, prefer visarea în locul întunericului, până când mă trezesc. Și apoi e din nou întuneric până când începe iar zgomotul. Și aud tot ce se întâmplă în jurul meu.

Cred că e târziu. Sunetul gărzii cu care m-am obișnuit pe parcursul zilei a dispărut. Cred că nu-i nimeni pe aici. Nici urmă de freamăt sau de pălăvrăgeala liniștită. Doar bâzâitul și bipurile, și hârâielile mașinăriilor care mă țin în viață.

Nu cred că sunt aici de mai mult de-o zi sau două. Încerc să pun totul cap la cap, dar uneori visele mele încep să se confunde cu realitatea. Știu că sunt în spital. Cred că sunt în comă. Cred că, dacă aș încerca din răsputeri, aș putea să-mi determin creierul să funcționeze din nou. Știu că trebuie să încerc să comunic, dar dacă nimeni nu mă urmărește, nimeni nu încearcă să afle de ce sunt încă prinsă aici, cum vor putea să-și dea seama?

Apoi aud un oftat. Foarte aproape de urechea mea. Și sunet de material textil care se freacă de material ca și când cineva își petrece un picior peste altul. Și scârțâit de picior pe podea. Și apoi încă un oftat. Pe urmă începe bătaia.

Poc, poc-poc, poc. Poc, poc-poc, poc.

E rar. Sună ca plasticul pe metal.

Poc, poc-poc, poc. Poc, poc-poc, poc.

Nu știu de ce, dar simt deodată că mi-e teamă. Încerc să înțeleg. Am fost jefuită. Am avut un soț. Acum e mort. A murit. Poate că a fost ucis. Poate că au încercat să mă ucidă și pe mine. Și-au făcut treaba destul de bine.

Poc, poc-poc, poc. Poc, poc-poc, poc.

Aud ușa deschizându-se.

— Mă scuzați!

Este vocea speriată a unei femei. Pare nervoasă.

— Ce?

Vocea unui bărbat. Furios. Arogant.

— N-aveți voie să stați aici! Cine sunteți?

Se aud pași.

— Îmi pare rău, trebuie să plecați.

— Cum adică trebuie să plec?

— Cine sunteți?

— Ne-am cunoscut ieri, vă amintiți? Sunt fratele.

— Fratele? A, dumneavoastră sunteți. Păi…

— N-am lăsat niciun număr. M-am gândit să vin, pur și simplu, știți dumneavoastră, când se mai liniștesc lucrurile. Uitați ce, nu vreau să vă stau în cale. Știu că dumneavoastră și colegele dumneavoastră munciți din greu. Și peste program. Mă uit la dumneavoastră: cred că sunteți extenuată.

Fratele. Pare a fi un lingușitor.

— Ei, mă rog, e în regulă. Mulțumesc! Sunt sigură că totul va fi bine.

Este cea care poartă colanți.

— Doar că trebuie să vă înregistrați și toate cele. Știți cum e, din motive de siguranță. Nu putem permite oricui să apară, pur și simplu, pe aici, nu-i așa? Și-n plus, cred că știți deja că soțul ei a murit. Așa că s-ar putea pune problema investigării unei crime. Poliția ne-ar acapara cu totul.

— Am auzit despre Adam. Sărmanul! Era un tip cumsecade.

— Dar nu trebuie să vorbim despre asta aici. Știți, în cazul în care ar auzi.

— Cum adică, vreți să spuneți că e conștientă? Am înțeles că-i în moarte cerebrală.

— Ssst! Haideți afară, vă rog! Nu trebuie să deranjăm pacientul – în eventualitatea în care ar putea auzi. Veniți și am să vă explic.

— Știți ce? Am să plec. Am câte ceva de făcut. Dar am să mă întorc. Promit! Sunteți de tură mâine-seară? Să aveți grijă de ea pentru mine.

Vocile li se sting treptat pe coridor. Stabilesc să se întâlnească mâine-seară. Lisa e pe aceeași tură. El o să vină după serviciu. E om de afaceri, explică el. Mă-ntreb cu ce se ocupă. Pare a fi un escroc. Apoi vocea lui se apropie din nou.

— …doar mi-am uitat portofelul… da, desigur… ne vedem mâine… mda… țipă el mergând pe coridor.

Vine înapoi către mine.

Lălăie ceva. Aproape șuierat și pe un ton destul de grav. E ciudat de înfricoșător. Vorbește cu glas scăzut, deși e aproape de mine. Și totuși, șoptește atât de tare și de aproape, încât îmi inundă creierul. Umple întunericul cu groază. Sunt singură și speriată.

— Pa, Saaaraaah! Neee veeedem mâiiineee.

•

Ușa se închide.

Oare încearcă să mă omoare?

10.

Kelly

Ziua întâi – 10.30 p.m.

La știrile de seară nu aflu mai multe informații decât cele de mai devreme. Nimeni nu spune nimic. Un bou de polițist îi dă înainte despre cum infracționalitatea e mai scăzută în zonă decât a fost vreodată, ceea ce e LOL{3}. Oamenii, pur și simplu, nu mai fac reclamații pentru că știu că gaborii-s de căcat.

Mama a primit un telefon de la ei chiar înainte să luăm ceaiul. Și-a folosit vocea ei specială de vorbit la telefon. Vin mâine la patru. Fac investigații. Din ușă-n ușă, pe mă-sa! Bla, bla, bla. Mama intră în camera mea și mă anunță că e timpul să merg la culcare. Și pentru că, probabil, arăt ca dracu', adaugă că sigur a fost un jaf la întâmplare, așa că să nu-mi mai fac griji, și că Sarah va fi bine, și că de ce nu-mi fac curat din când în când pe nenorocita aia de podea. Se cațără pe grămezile de haine și reviste și se așază pe patul meu, așa cum făcea înainte ca Billy să înceapă să aibă atâta nevoie de atenție. Susține că, pur și simplu, s-au aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Că nimeni nu vrea să facă rău unor tineri profesioniști. De fapt, pot să mă gândesc la destule persoane cărora le-ar plăcea să-i facă rău lui Adam. Adam este soțul lui Sarah. Sau am spus deja asta? De fapt, nimănui nu-i plăcea de Adam. Era un labagiu. Nu i-am dezvăluit asta mamei. Normal. Ea e catolică. Și afirmă mereu că nu trebuie să-i vorbim de rău pe morți. Și mă întreabă, pe un ton foarte serios: „Unde ai fost azi-noapte, de fapt, Kelly?" Iar eu îi răspund: „Am fost la Sarah, mamă. Ca în fiecare joi". Și ea îmi zice: „Dar ea nu era acasă. Ieșise cu Adam". Apoi îi explic: „Da, îmi făceam temele la masa din sufrageria ei ca de obicei, până când a venit Adam acasă, și eram atât de concentrată, că am spus că aș putea să și termin". Iar ea adaugă: „Dar era târziu, nu? La ce oră ai ajuns acasă?" Și eu îi spun: „Fir-ar a dracului să fie de treabă, mamă, nu știu! Pe la zece? Nu vrei să-mi fac temele sau ceva? Vrei să pic toate examenele?" La care ea: „Era târziu". Atunci, eu izbucnesc: „Mamă, ce vrei să sugerezi, de fapt, că am jefuit-o pe Sarah? Că eu l-am ucis pe Adam? Da, așa-i, mamă! Chiar am făcut-o". Și la faza asta se enervează tare și pleacă, nu înainte de a răcni: „Taci din gură, Kelly! Taci! Nu mai vorbi în timp ce mă gândesc!" Plângea.

11.

Sarah

Ziua a doua – 6 a.m.

— ’Neața, Sarah! Cum te simți azi? Ești la spital. E vremea să te trezești. Plouă, dar nu-i ca și când ar fi ceva neobișnuit primăvara, nu? E mai bine decât să fie zăpadă!

Aud. Chiar aud. Bipăitul s-a întors. Și clic, clic, clic și clincăitul s-a întors. Bătaia din picior a dispărut. Bărbatul la fel. Cine era bărbatul ăla? Fratele meu. Cine naiba sunt eu?

— E vremea să te trezești, Sarah. Numele meu este Beth. Te afli la spital.

’Neața, Beth! Mă bucur să te aud.

— Au venit părinții?

E cealaltă soră, Lucinda. Irlandeza.

— Își iau ceai. N-am văzut niciodată doi oameni care să bea atât de mult ceai.

— Tatăl nu bea.

Îl iubesc pe tata.

— Ce-a zis ieri poliția? Tura mea s-a încheiat imediat după ce au sosit ei.

— Păi…

Beth își domolește vocea, dar nu suficient de mult ca să nu mai aud. Sunt haioase. Le spun TUTUROR să nu discute anumite chestii în prezența mea, dar ele chiar fac asta.

— Lui Adam, soțului, i s-a întocmit PM{4}-ul.

Ce înseamnă PM?

— Și ce concluzie a reieșit? S-a lovit de trotuar și el ca și ea?

— Nu, tocmai asta-i ciudat. La el a fost rezultatul unui impact direct. Așa zice Briggsy. Știi, Briggsy de la demisol?

— Poate că pe el l-au vânat tot timpul, iar Sarah a fost doar un martor nevinovat.

— Da, nu-mi pot închipui că există cineva care l-ar jefui la întâmplare pe unul de-un metru nouăzeci și trei, nu? Adică, tre’ să te gândești bine înainte să ataci pe cineva atât de impunător, corect? Mă îndoiesc că există tâlhari atât de tâmpiți încât să meargă pe stradă și să dea peste unul de un metru nouăzeci și trei și să se gândească, o, tre’ să-l jefuiesc pe ăsta. Ar fi o nebunie curată. N-ai avea nicio șansă. Doar dacă ai fi cu adevărat un bun țintaș. Era masiv.

Un metru nouăzeci și trei?

— Dacă avea un metru nouăzeci și trei și a suferit o ditamai trauma

la cap, asta nu înseamnă că și criminalul trebuie să fi fost foarte înalt?

Chicotesc amândouă.

— Către toate unitățile – *spun imitând vocea de la stațiile radio ale poliției* căutați monstrul verde{5} cu cagulă.

— Sau un tâlhar pe picioroange.

— Sau pe Bruce Lee care aplică lovitura din săritură? Stai puțin! Poate a fost atacat când era deja la pământ. La asta te-ai gândit?

— Nu. Asta am zis și eu, dar Briggsy a spus că sigur tre' să fi fost în picioare. Crede că-și dau seama după felul în care e împroșcat sângele. Dar știi cum sunt ăștia. Se răzgândesc tot timpul. Oricum, sunt o groază de chestii pe care nu le dezvăluie.

Nu-mi imaginez pe nimeni pe nume Adam.

— Au terminat cu cadavrul?

— Ei, aș. O să dureze o veșnicie. Se anchetează o crimă.

— Au suspecți?

— Nu, dar ar trebui să aibă imagini de la camerele de supraveghere de pe stradă. E una pe bucățica aia de stradă și asta pentru că-i chiar lângă un parc și o școală.

— Deci, o să-l găsească.

— Pe el sau pe ei.

— Ce, o bandă?

Sosește cineva.

— Probabil. A, doamna Beresford! V-ați luat ceaiul?

— Da, mulțumesc, Beth. Cum e Sarah?

— O să ne întoarcem în zece minute s-o luăm să-i facem o tomografie cranianã. Nu uita să îi vorbești, mămică. Am vrea să vedem ceva mișcare astăzi. Medicația e completă. Domnul Malin o să fie aici mai târziu și o să întrebe despre evoluția ei.

Evoluție. Ce evoluție? Nu-mi pot mișca nimic. Sunt prinsă în corpul ăsta mort. Nu pot ieși.

— Fizioterapia începe tot astăzi după-amiază. Trebuie să fie puse în mișcare picioarele alea, altfel o să apară escare de decubit.

— Era o fată atât de drăguță. Brian, nu-i așa că era o fată drăguță?

— A fost întotdeauna o fată minunată, June. Și încă este.

Tatăl meu.

•

Se aude un zgomot puternic. Foarte puternic. Ca o sirenă pentru ceață pe un vapor. E foarte aproape. Poate că visez. Se aud izbituri puternice. Nicio voce. Vreau să evadez.

Vreau să opresc zgomotul.

Nu vreau să fiu aici.

Cine era bărbatul ăla din camera mea?

Ce-o vrea de la mine?

Ce-o să se întâmple când o să se întoarcă?

12.

Kelly

Ziua a doua – 11 a.m.

Poliția vine la patru. E sâmbătă. N-am școală. Fața lui Sarah a fost la televizor toată dimineața. Sunt și imagini cu Adam. O fotografie de la nunta lor, în care Sarah nici măcar n-arată a Sarah. Era așa strălucitoare! Purta o rochie din mătase dantelată, cu o trenă lungă la spate. Ca un fotomodel sau o vedetă de cinema, sau ceva. Sunt mai multe fotografii ale lui Sarah decât ale lui Adam. Și spun că au fost jefuiți. Dar și că, probabil, a fost ceva premeditat. Că n-a fost la întâmplare. Nu spun de unde știu asta. Gaborii nu varsă niciodată prea multe.

Mama l-a dus pe Billy la fotbal. Polițiștii sunt deja aici, de fapt – alături, în casa lui Sarah. Au pus dincolo de poartă o bandă galbenă pe care scrie cu litere albastre „Poliția”. Nu mi se pare OK ca ei să-i umble prin toate lucrurile. Dacă stau în hol, pot să aud ce-și spun. Le aud chiar și stațiile radio. Tot urcă și coboară scările.

Anna, care stă mai la vale, e deja aici. Mama a invitat-o la cafea și ea nici măcar nu-i acasă. Probabil că Billy a convins-o să stea să se uite. E al dracului de penibil. „Uită-te la mine cum dau gol, mamă! Uită-te, uită-te”, iar el nici măcar nu plachează pe nimeni. Anul trecut, într-un joc, nici măcar nu a atins mingea aia nenorocită. Nici măcar o dată, în tot jocul. Pe bune! Stă acolo cu mâinile-n șolduri, ridicându-se din când în când pe vârfuri. Antrenorul îi spune „frumușelul”. Spune că nu plachează pentru că nu vrea să se murdărească de noroi pe fețișoara lui frumușică.

Anna zice că polițiștii se duc la trei la ea. Ea făcea curat și călca, și altele la Sarah. Nu-i plăcea să se ocupe de asta decât atunci când era Sarah acasă. Spunea că e înspăimântător când e numai Adam acasă. Vezi – ți-am zis eu că nimeni nu-l plăcea pe Adam. Și Adam o ura pe Anna. Normal că lucrurile au luat-o razna rău când Adam a menționat că fiul Annei i-a șparlit mașina. Ți-am povestit despre mașina furată? OK, deci li s-a furat mașina exact după ce s-au mutat, așa că nimeni nu-i cunoștea prea bine încă. Tot ce știau era că erau *yuppies*. Mama le spusese tuturor, așa este. Deci era normal că toată lumea voia să vadă cum arătau niște *yuppies*. Așa că de fiecare dată când cineva trecea pe lângă casa lor, se uitau pe fereastră să vadă ce se putea vedea. În ziua aia în care s-a întors de la birou, Adam își lăsase cheile în broască și cineva i le-a luat și a tăiat-o cu mașina lui. Cu mașina lor. Iac-așa. Vreau să spun că așa-i trebuie, nu crezi? Efectiv, nu poți să-ți lași

nenorocitele de chei pe afară și să te aștepți ca lumea să nu ți le ia, nu-i așa? Nu în South Tottenham. Idiot! În fine, Adam a alergat după mașină pe strada noastră, până la intersecția cu White Hart Lane. Pun pariu că Nathan nu se aștepta la asta. S-a dovedit că Adam putea să alerge foarte repede. Adică foarte, foarte repede. Și striga, și îl înjura pe Nathan, dar Nathan a reușit să se țină în față și să nu se lase văzut. Nathan aproape că s-a căcat pe el. LOL. *Chiar* Nathan era, apropo. Anna n-a recunoscut niciodată. Mama a spus că Anna i-a zis lui Nathan să ducă mașina imediat înapoi. Ceea ce a și făcut. Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa? A parcat-o sus, în capătul străzii, în noaptea aia și a agățat cheile de ușă. Să-ți primești înapoi mașina furată, în zona noastră, înseamnă respect absolut, corect? Așa că nu pricep de ce era furios Adam. Faza e că, deși și-a recăpătat mașina, Adam avea senzația că Nathan a făcut-o și știa că Anna știa că Adam știa că Nathan a făcut-o. OMG, e derutant! Așa că, ori de câte ori Adam o vedea pe Anna, o întreba: „Și ce mai face Nathan, Anna?" Iar Anna sărea din nou cu gura pe Nathan. Și atunci, Nathan s-a înfuriat rău pe Adam și le-a spus tovarășilor lui că Adam era un labagiu. De aia nu-l place nimeni pe Adam. Mă rog, ăsta e unul dintre motive.

Oricum, Anna e aici și își face singură cafeaua fiindcă știe unde sunt toate pentru că își petrece aici juma din viață din cauză că nora ei o urăște.

— Polițiștii cred că Adam a fost ucis, îi spun eu Annei.

— Ei bine, a primit ce-a meritat, nu? replică ea, dar cu un accent grecesc puternic.

— Ai face bine să ai grijă, Anna, adaug eu, fiindcă s-ar putea să creadă că Nathan e vinovat, știi?

Iar ea începe să înjure pe grecește.

— Dar știi, sunt o grămadă de oameni care ar vrea să-i facă belele mari lui Adam, continui eu.

Ea termină cu înjurăturile și se uită la mine.

— Cum ar fi? face ea.

Așa că îi povestesc despre iranianul din Finchley care tot venea să întrebe de bani și pe care l-a văzut și ea uneori stând pe partea cealaltă a străzii ca și cum îl aștepta pe Adam, pentru că el îi datora vreo mie sau ceva de genul ăsta, și l-a amenințat că o să-i rupă picioarele. Sarah mi-a povestit. Anna îmi zice că își amintește de el. Am zis iranian? Spune că ei i se pare că a văzut pe cineva stând în tufele de vizavi de casa lor. Și că e tipul ăla cipriot de la magazinul cu televizoare de pe Green Lane, care susține că Adam a împrumutat un televizor de la el și nu l-a plătit niciodată. A zis că, dacă Adam nu scoate banii, o să aibă un accident. Așa s-a exprimat Sarah. Un accident! Era foarte îngrijorată că cineva ar putea să-i toarne benzină în cutia de scrisori sau că o să procedeze și cu ei cum au făcut cu

oamenii din Hackney! Probabil că i-a plătit ea ăluia. Ea plătea mereu. Eram amândouă la chioșcul de ziare într-o zi și doamna indiancă de la tejghea i s-a adresat lui Sarah: „Ar trebui să-ți fie rușine cu soțul dumitale!” Iar ea a făcut ochii mari: „Poftim?” Și doamna indiancă i-a precizat că Adam a venit în fiecare zi și a luat țigări și alte lucruri și nu a plătit niciodată. Mereu spunea că va plăti a doua zi. Indianca a adăugat că i-a zis soțului ei că Adam era un nemernic și că voia să-i tragă un băț. (De fapt, partea asta a fost destul de haioasă.) În orice caz, factura era de vreo două sute de lire sterline. A plătit-o și pe asta. Anna clatină din cap.

— Ai dreptate, îmi spune ea. Sunt o grămadă de oameni care ar vrea să-i facă belele mari lui Adam, doar că ea o spune cu accentul ei grecesc ciudat.

Mama intră exact când ea rostește aceste cuvinte.

— Iisuse, Maria și Iosif, Anna! Ce tot spui? Au fost jefuiți! exclamă ea. Pentru cardurile de credit, pun pariu. Le-au luat toate bijuteriile și portofelele și tot. Vezi?!

Așa că, în timp ce Anna pleacă să răspundă la întrebări la ea acasă, mama își face un ceai și așteaptă să-i vină rândul. Și eu continui să stau în picioare pe hol, cu capul lipit de tapet.

13.

Sarah

Ziua a doua – 12, miezul zilei

Sunetul revine, camera pare plină de oameni. Cineva dă drumul la un robinet și apa curge. Îmi imaginez un pahar cu apă. Apă rece cu cuburi de gheață. Sau Cola rece cu o felie de lămâie într-un ditamai paharul pe pereții căruia se *prelinge apa de la condens. Mă-ntreb dacă* voi *mai bea vreodată ceva. Robinetul se oprește din cârâit. Ușa se deschide cu zgomot și aud pași târșâiți și scaune trase.*

— Domnule și doamnă Beresford, știți de ce ne aflăm cu toții aici. De obicei, nu ținem astfel de întâlniri aici, dar domnul inspector vrea ca domnul Malin să-l informeze despre starea fiicei dumneavoastră. Poate că reușim să ne retragem în camera pentru familie cât de curând, ca să n-o deranjăm pe Sarah mai mult decât o facem deja. Înțelegeți, domnule inspector Langlands?

A *vorbit o femeie. Pare a fi o femeie căreia îi pasă. Pare a fi cineva care vrea cu adevărat să ajute. Mi-l imaginez pe tata dând din cap aprobator și frecându-și bărbia. Se aude o tuse ușoară și cineva dregându-și vocea.*

— Domnule și doamnă Beresford.

O, *Doamne, bărbatul acesta are cea mai enervantă voce din lume.*

— Din partea întregului Departament de poliție vă asigur încă o dată de compasiunea noastră sinceră în aceste momente dificile. După cum știți, investigăm o crimă. Și, deși treceți prin momente grele, trebuie să vă punem câteva întrebări despre fiica dumneavoastră și despre, ăăă, soțul ei.

Sună de parcă ar fi un fraier insinuant.

— June, Brian, n-aveți de ce să vă faceți griji!

S-a auzit iarăși femeia cu vocea plăcută.

— După cum știți, în calitatea mea de persoană care oferă asistență victimelor, vă pot explica orice detaliu pe care nu-l înțelegeți atunci când domnul inspector Langlands vă va adresa întrebările. Trebuie doar să ne asigurăm că toate hârtiile sunt în ordine înainte să continuăm ancheta. Dacă aveți vreo nelămurire, putem discuta mai târziu.

Pe bune?! Ce naiba?! Haide, tată! Zi-le să plece! Zi-le că sunt în comă și că ar trebui să ne concentrăm eforturile asupra mea. De ce tot am senzația că nimeni nu încearcă efectiv, să mă ajute? Unde sunt doctorii?

— Nu, nu. Puteți trece la întrebări.

Asta e mama.

— Am vorbit deja ieri cu unul dintre colegii dumneavoastră…

Mulțumesc, tată.

— Știu asta, domnule Beresford. Din nefericire, avem de-a face cu anchetarea unei crime. Nu credem că a fost doar un jaf. Suntem de părere că au fost vizați. Ceea ce înseamnă că trebuie să vă mai punem niște întrebări – ăsta este doar începutul. Deci, știți ce căutau fiica și ginerele dumneavoastră pe White Hart Lane în noaptea cu pricina? Era zece seara și nu erau într-o zonă prea sigură.

— Tottenham e o zonă care începe să se ridice. Sarah zice tot timpul că sunt niște locuri tare drăguțe, nu-i așa, Brian?

— La început a fost îngrijorată.

— Spunea că avea impresia că peste tot erau găști de copii agresivi. Știți, proveneau din familii monoparentale. Fără prea multă disciplină. Am fost un pic îngrijorați la început când s-au mutat acolo, dar vecinii sunt… mă rog, nu sunt chiar genul nostru, însă Sarah zicea că sunt drăguți. Oameni buni. Povestea despre Brenda. Cred că locuiește alături. Are o fiică. Și grecoaica, tipa care locuiește mai încolo pe stradă, o ajuta pe Sarah cu călcatul. Ați vorbit cu ele? O să vă confirme ce fată cumsecade era Sarah. Cum nu era genul care să intre în conflicte.

— Urmează să luăm declarații de la vecini.

Polițistul ăsta pare că se enervează repede.

— Dar ce nu înțelegem noi, doamnă Beresford – îmi cer scuze că vă întrerup e următorul aspect: ce credeți că făceau acolo așa de târziu?

— Zece seara este târziu? Nu cred că tineretul din ziua de azi ar numi asta târziu. Eu și Brian mergem adesea la culcare după zece jumate, nu-i așa Brian?

— Nu cred că știm ce căutau acolo, nu-i așa, June?

Ăsta e tata.

— Când ați vorbit ultima oară cu fiica dumneavoastră, doamnă Beresford?

Mă scuzați, dar asta sună tare acuzator. De parcă n-aș mai fi în comă dacă mi-aș fi sunat părinții mai des.

— M-a sunat chiar în ziua aceea, nu-i așa, Brian? Mă sună în fiecare zi, dar nu mi-a zis că ieșeau în oraș.

— Vă sună în fiecare zi? Nu-i un pic ciudat pentru o femeie tânără să-și sune părinții în fiecare zi?

O, da' hotărăște-te odată! Ba te plângi că vorbim prea rar, ba că discutăm prea des.

— Nu, nu chiar. Sarah sună întotdeauna. E tot timpul la telefon. Vrea să știe mereu tot despre noi. Știți cum e.

— Bine. Desigur.

Își pierde răbdarea.

— Deci destinația, necunoscută… hm. Așadar, am să întreb, și asta poate părea o chestiune personală, deși nu este… știți dacă fiica

dumneavoastră avea un mariaj fericit?

Aveam?

— Păi, bineînțeles că era fericită. Aveau o căsuță aranjată, într-adevăr nu într-o zonă prea bună, dar era foarte frumos înăuntru. Iar ea avea o slujbă nouă – o slujbă bună. La o editură. Hall & Brown Books.

Hali & Brown?

— Au trimis niște flori foarte frumoase astăzi, nu-i așa, Brian? Dar acum nu mai au voie să păstreze flori în spital. Au microbi, așa a zis asistenta. Așa că au pus florile în biroul asistentelor. Sarah n-o să se supere. Va fi încântată chiar. Sarah a noastră nu se plânge niciodată. Cred că erau fericiți, nu-i așa, Brian?

— Da, June. Scuze! Despre ce e vorba? Am rămas tot la flori?

— Nu, Brian. Dacă ei erau fericiți…

— O, da! Ea probabil că era.

— Probabil, domnule Beresford?

— Da, foarte probabil. Era tăcută. O fată tăcută.

Nu pare a fi sigur.

— Mai e altceva, domnule inspector? Cu siguranță, domnul și doamna Beresford au răspuns la suficiente întrebări.

— Nu, asta-i tot. Vă mulțumesc amândurora. Domnule doctor Malin?

O *carte se închide cu o pocnitură.*

— Da, deci, domnule și doamnă Beresford, puteți merge să beți niște ceai cât mă ocup eu de partea medicală a lucrurilor.

— Mulțumim, domnule doctor.

Ușa se deschide și se închide.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră domnule Malin, dacă nu vă deranjează.

— Dați-i drumul atunci, trebuie să încep vizita în zece minute.

Vocile devin din ce în ce mai domoale.

— Deci, care-i prognosticul, domnule doctor Malin?

— Spuneți-mi domnul Malin. Nu domnul doctor. Domnul. Atât. Nu știm încă. Am făcut un RMN în dimineața asta, dar n-a fost concludent. Zona e prea inflamată și oricum e mult prea devreme. Nu știm dacă există vreo urmă de activitate cerebrală. Totuși sperăm să fie. Dacă avem de-a face cu un scenariu pozitiv, ar trebui să ne așteptăm la niște rezultate la trei zile de la traumă. Din experiența mea, vom ști destul de sigur cum stau lucrurile în zece zile. Dacă nu se înregistrează nicio evoluție până atunci, va trebui să luăm în considerare alte variante. Există un număr limitat de teste pe care le putem face.

Ce vrea să zică? Am pierdut noțiunea timpului. De când sunt aici?

— Încă ceva, domnule doctor. Voi aranja să fie ceva pază

suplimentară pe secția asta.

— Repet, spuneți-mi domnule. Nu domnule doctor. Ce zici, omule, crezi că poți să-ți notezi asta în blestemata aia de agendă? Pază? Pentru ce naiba? Și așa e greu să intri aici. Nu există niciun motiv pentru care să începi să-mi terfelești secțiile cu…

Au plecat.

Astea sunt gândurile mele.

Asta e tot ce pot face.

Tocmai mi-am amintit ceva despre mama. Cred că e o amintire, dar ar putea să fie un vis. Un vis urât. Încercam să-i spun ceva, iar ea nu voia să mă asculte. Avea treabă în bucătărie și mă ascundeam pe după fusta ei. Stropi de apă cu detergent îmi tot săreau pe tricou. Mă țineam strâns de piciorul ei cald și de fusta rece din bumbac cu pliuri, dar ea tot încerca să se îndepărteze: „Sarah, potolește-te!", însă nu-i dădeam drumul. M-a apucat cu mâinile fierbinți și ude și m-a pus pe un scăunel lângă picurătorul de vase. Și-a șters mâinile de șorț și a oftat. Apoi m-a întrebat care era problema și de ce nu puteam s-o las să-și vadă de pregătitul mesei, că tata avea să vină acasă din clipă-n clipă și se va enerva dacă nu era gata mâncarea, deși nici când era totul în ordine nu se omora după mâncarea la caserolă. M-a șters pe față cu șervetul de bucătărie. Mirosea a aluat de prăjituri și a sos. Și am arătat către grădină, mai exact spre bărbatul din grădină. Ea s-a întors și s-a uitat la el, pe urmă a aruncat deodată șervetul de bucătărie și m-a plesnit cu putere peste obraz. Și atât de tare, încât am căzut de pe scaun și am aterizat pe podea cu picioarele încrucișate. „Nu-ncepe cu minciunile tale, Sarah, a țipat ea. Ești o mincinoasă și nimic altceva, apoi s-a întors la chiuvetă. Domnul Eades este doar un bătrânel simpatic. Toată lumea de aici gândește numai de bine despre el. Ne implicăm cu toții în procesul de dezinstituționalizare{6}. Iar faptul că trebăluiește prin magazia noastră nu-ți face niciun rău, don'șoară. Doamna Garland de la capătul străzii îl pune să-i îngrijească iarba. Curăță ferestrele tuturor. Cum ar arăta? CUM AR ARĂTA, SARAH, DACĂ AI ÎNCEPE SĂ INVENTEZI LUCRURI DESPRE EL? Ai să aduci rușine asupra familiei. Rușine și scandal. Nu pari să înțelegi, copile nesocotit și egoist! Crezi că poți deschide ochii ăia ai tăi mari și albaștri și să scapi cu minciuna? zicea în timp ce mă adunam de pe jos. Să nu îndrăznești să-i zici la taică-tu", a zis pe un ton mai domol. Cu o voce amenințătoare. Iar bărbatul din grădină a trecut prin dreptul ferestrei. Și a dat din cap salutând-o pe mama și și-a dus mâna la pălărie. Și ea a zâmbit cu un zâmbet drept și a zis: „La revedere, domnule Eades, mulțumesc încă o dată". Obrajii îi ardeau în timp ce se uita la mine, aflată pe podea. M-am oprit din plâns. Nu-mi mai amintesc.

Când s-a sfârșit visul, nu mai auzeam nimic.

M-am scufundat și mai adânc.

14.

Kelly

Ziua a doua – 3.30 p.m.

Poliția ajunge la trei și jumătate. Sunt doi polițiști, unul în uniformă, care nu spune nimic și n-ar fi trebuit să se deranjeze să vină, dacă mă întrebi pe mine, și acel detectiv pe nume Langlands. L-am mai văzut pe Langlands. A fost la televizor ieri și a venit o dată la școală și ne-a ținut un discurs idiot în careu a doua zi, după ce a ars aripa laboratoarelor de limbi străine, despre cum să nu ne jucăm cu chibriturile și să nu lăsăm chiștoace aprinse. A interogat o grămadă de copii, inclusiv pe Kathryn Cowell și pe Wino, dar în special pe cei din clasele mari, care fumează toți. Pompierii nu găsiseră canistra cu benzină în acel moment. Poliția credea în continuare că incendiul a fost un accident. Totuși, noi știam cu toții. Și am stat cu toții acolo, înghițindu-i tâmpeniile despre detectoarele de fum care se transformă în configurații sau ceva de genul ăsta. Cred că ăsta era cuvântul. Nu-mi sună bine acum.

Langlands le vorbește oamenilor de sus și crede că nimeni nu observă. Crede că e considerat amabil. Dar e doar un cretin. Mama e atât de înnebunită după el, că e de-a dreptul ilar – chiar dacă e bătrână. E genul lui să-și dea aere de superioritate. Și se și imaginează un fel de agent secret. Jason Bourne sau 007. Au adus-o cu ei pe doamna aia cu sprijinul acordat victimelor, Gill Brannon, despre care mama va spune, cu siguranță, că e genul care ți se bagă-n suflet. Lapte și miere. E expresia ei preferată. Ca o asistentă medicală de la școală sau ca unul dintre politicienii ăia care vor să semnezi ceva, știi tu. Băgăcioși le spune mama. Penibil. Îi strânge mâna mamei și o freacă pe braț, și îi spune că, în timp ce ea urmărește în primul rând interesele lui Sarah, există adesea „mai multe victime ale unei infracțiuni” și că, dacă simte că are nevoie de „consiliere și sfaturi”, să o contacteze. Timp în care Langlands cască și se așază pe scaun. Apoi îi împinge mamei în mână un fluturaș. Cred că trebuie să facă o grămadă de fotocopii. În fine, mă rog, sunt toți aici și stau în camera din față, care nu e folosită decât atunci când avem fețe încoronate în vizită. Miroase a câine ud aici, chiar dacă nu avem câine. Mi-ar plăcea să am unul, dar nu tocmai, dacă ajunge să miroasă așa.

În fine, mama vorbește cu vocea ei distinsă și le oferă tuturor ceai. Iar eu stau în picioare pe hol, cu mâinile la spate, sprijinită de calorifer. Doar ca să poți să-ți imaginezi scena, am uniforma pe mine. Întrebare: de ce aș purta uniforma într-o zi de sâmbătă? Mama m-a

întrebat exact același lucru când am coborât scările. Iar eu i-am răspuns: „Blugii sunt la spălat. Am vărsat supă pe ei”. Ceea ce nu-i adevărat. În plus, mai am o grămadă de lucruri. Doar că m-am gândit că, pentru așa o ocazie oficială, ar trebui să arăt a ceea ce sunt – o școlăriță. Fir-ar să fie, Sarah ar fi mândră de mine. Mama era pe cale să înceapă o ceartă cu mine pe tema asta, când au sunat gaborii la ușă.

— Cât fac eu un ceai, ați dori să discutați un pic cu fiica mea, Kelly, domnule Langlands? întreabă mama în timp ce iese din cameră ca și cum ar fi regina sau ceva de genul ăsta.

— Domnule detectiv inspector, spune detectivul inspector. Vezi? Am spus eu că e un idiot. Se uită la mine. Și eu îmi țin răsuflarea. Și mă înroșesc la față. Și mă uit în jos la picioarele mele încălțate în pantofi Lisa Simpson pe care i-am primit de la Moș Crăciun.

Și doamna Lapte-și-Miere începe și ea:

— Domnule detectiv inspector, și îl atinge pe braț. Pariez că există vreo carte pentru lucrătorii sociali pe care ți-o dau și pe pagina unu scrie să-i freci brațul omului ca să se simtă plăcut sau mai știu eu cum. Apropo, Langlands sigur crede că e sărită de pe fix.

Se uită la mâneca lui de parcă ar avea rahat pe ea. Iar ea continuă, foarte încet, încât abia o aud:

— Kelly are paisprezece ani, domnule detectiv inspector. Este elevă. Nu a fost apropiată de Sarah. În mod evident, Sarah era prietenă cu doamna McCarthy.

Mama se întoarce cu un platou cu biscuiți digestivi. Trece pe la fiecare persoană în parte cu platoul ca să câștige timp cât se așază ceaiul (ăsta-i cuvântul pe care îl folosește mama), iar ei refuză politicos, în afară de polițistul tăcut care ia unul, apoi primește o privire de la Langlands care pare să spună: de ce mama dracului te apuci tu să mănânci nenorocitul ăla de biscuit, animalule? Mama face pași în spate cu tava. Langlands își consultă notițele. Băgătoarea-n seamă scrie cu atenție o listă cu un stilou cu cerneală mov într-un carnețel din acela ieftin, cu spiră, cum se găsesc la Sainsbury’s. Iar celălalt polițist își molfăie biscuitul cât poate de repede și cu oarecare dificultate, mi se pare. Chiar e greu să mănânci un biscuit digestiv dacă nu ai o băutură lângă el. Eu îi înmoi mereu în suc Ribena.

— Doamnă McCarthy, vreau să discut doar cu dumneavoastră, mulțumesc, spune Langlands. Sunt convins că fiica dumneavoastră, aici de față, are lucruri mult mai fascinante de făcut.

Nemernicul! Mama îmi face un fel de semn cu capul spre scări, pe care evident că-l ignor și stau în continuare lângă ușa deschisă, lipită de caloriferul din hol.

— Doamnă McCarthy, aș putea, mai înainte de orice, să stabilesc de cât timp locuiți la această adresă?

Mama tușește un pic și apoi se lansează în întregul arbore

genealogic al familiei McCarthy – până în Irlanda, la marea foamete. Nici nu pot să-ți spun de câte ori a trebuit să sufăr ascultând asta. Unchiul Alan și mătușica Orlagh. Și bunicul Alfred și bunica Mabel. Normal că mama îmi observă privirea care spune „ce mama dracului”. Și începe: „Iisuse, Maria și Iosif, Kelly Louise Jane McCarthy – o mulțime de nume pentru o singură propoziție – vrei, te rog, să te duci în camera ta, în clipa asta?” Așa că urc scările și ușa se închide între camera de zi și hol, și nu mai pot auzi de pe scări decât un murmur din conversație. Mama vorbește cel mai mult, intrând și ieșind din când în când din rolul ei de Regină Mamă.

Și până la urmă se aude un zgomot de cești și farfurioare și ușa se deschide și pe ea ies polițistul tăcut și doamna Brannon urmați de mama mea și de Langlands. Langlands are și el un biscuit digestiv acum. Și zice: „Și nu puteți spune dacă existau ceva probleme financiare – ceva datorii neplătite în privința cărora cuplul să-și facă probleme în vreun fel?” Iar mama îi răspunde că da, a auzit de tipul cu televizoarele, cipriotul din Green Lanes, și de iranianul din Finchley și mai spune că da, au fost probleme cu vânzătoarea de ziare indiancă. Dar spune că nu și-a dat seama că toate acestea pot fi mai mult decât vorbărie. Bârfă. Spune că o cunoaște pe doamna indiancă de la magazinul din colț și că au văzut peste drum destul de des un tip cu aspect nesuferit au văzut peste drum, care-l așteaptă pe Adam. Spune: „Dar ăsta nu e doar un caz de a fi în locul nepotrivit la momentul nepotrivit”, de parcă ar fi și ea vreun afurisit de detectiv!

Eu stau pe ultima treaptă a scării, ținându-mă de balustradă și, lăsându-mă să alunec peste marginea treptei, cad pe podea. Apoi mă urc iar pe treaptă și o iau de la capăt. Clare spunea că e bine pentru mușchii gambelor. În orice caz, mama deschide ușa de la intrare și ei ies unul după altul, iar Langlands se uită la mine pe deasupra carnețelului.

— Ne-am mai întâlnit, Kelly? mă întreabă el.

— Neah, nu prea cred, răspund eu, sărind înapoi pe treaptă și lăsându-mă din nou să alunec.

Iar el face:

— Ești la Școala generală South Haringey, nu?

Iar eu fac:

— Mdaaa, dar politicos, normal.

Nu un mda nepoliticos.

Iar el face:

— Poate că ne-am cunoscut acolo după incendierea premeditată?

Iar eu fac:

— Nu prea cred, domnule detectiv… ăăă… Langlands. Ce înseamnă incendiere premeditată?

Iar el nici măcar nu mi-a mai răspuns. A plecat cu tot cu biscuitul

lui nenorocit. Un nemernic!

15.

Sarah

Ziua a doua – 6 p.m.

Parcă sunt trează de secole – dacă pot numi asta că sunt trează. Vreau să zic conștientă în propria minte… Oricum, e liniște de secole. Nu e zgomotul obișnuit de pe secție și al asistentelor. Mor încetul cu încetul. Apoi, fix acum, volumul a revenit iar. Aud bâzâitul familiar al mașinăriei care mă ține în viață și un clincănit nou. Se distinge peste zgomotul de urcare și de coborâre al aparatului de respirat și peste bâzâit și bipăit. Un clincănit domol care se tot repetă. Câteodată sunt aici, câteodată nu.

— Brian? Brian! Ce faci?

— Citesc ziarul, June. Ce ți se pare că fac?

— Au zis să-i vorbim, Brian.

— Am crezut că tu urma să faci asta.

— Sunt prea ocupată să-mi fac griji, Brian. Ce crezi că ar trebui să facem în privința lui Adam?

— Adam?

— Adam!

— Cum adică ce ar trebui să facem în privința lui Adam? Nu mai putem face mare lucru pentru el acum. E mort.

— Am vrut să zic în privința lui Sarah și a lui Adam. N-ar trebui să mergem și să rezolvăm lucrurile cu casa sau să facem ceva? Cineva trebuie să meargă să rezolve cu facturile și cu toate cele, nu-i așa?

Se oprește din vorbit, dar clincănitul continuă. Cred că împletește. Cred că asta este, împletește.

— Adică, o fi lăsat vreun testament? Sau îi revine totul lui Sarah în calitate de soție. Sau nu?

— Dacă au făcut un testament, atunci mă gândesc că și-au lăsat totul unul altuia. Și dacă nu, oricum îi revine ei totul.

— Dar dacă… știi tu?

— Atunci, cred că revine totul părinților. Asta doar dacă n-au în minte vreun adăpost de câini. Unii oameni nu-și păstrează înțelepciunea cu care s-au născut.

— Carol a vorbit cu părinții lui Adam. Voiau să vină în vizită, dar s-au întors în Cheshire. Probleme la serviciu. Poliția are grijă de toate astea, June. Banca o să ne anunțe în cazul în care sunt folosite cardurile. Doamna aceea, Gill, a zis să nu ne facem griji. Hai să ne concentrăm doar s-o ajutăm pe Sarah să-și revină. În ceea ce privește moștenirea, cred că în mod automat totul îi revine soției.

— O să fie numai datorii. Asta o să fie moștenirea.

— N-avem de unde să știm, June.

— El n-ar fi trebuit să fumeze niciodată.

— În cele din urmă, nu cred că s-ar fi văzut vreo diferență, nu crezi, June?

Se opresc din vorbit. Andrelele clincăne.

— Am să mă rog pentru asta.

— Draga mea, ce-ar fi să faci asta când ne întoarcem la Travelodge?

Nu cred că poate exista un Dumnezeu. Aici, înăuntru, sigur nu este. E atât de întuneric, al naibii de întuneric și sunt singură. Nu pot decât să-mi imaginez cum îmi întind brațele căutând ceva care să aibă vreo noimă în lumea mea. E ca și când aș fi suspendată în neant. Ecoul vocilor pătrunde prin întuneric. Uneori le aud perfect, alteori doar un pic, dar cel mai rău este când nu-i nimic altceva decât tăcere. Vocile par să vină de undeva de deasupra mea. Sunt o furnică prinsă într-o găleată mare și goală. Ba nu, mai măruntă de atât. Sunt planctonul prins pe fundul unei lagune adânci. N-am nici cea mai vagă idee cum să ies de aici.

Deci, trebuie să creez un canal în creierul meu: de la A la B. Așa a zis doctorul. Dar cum să fac asta? N-au zis cum. E ușor pentru ei să zică fă-o, fără să zică și cum.

Iar Adam? Nu mi-l amintesc pe Adam.

•

Beth și Lucinda sunt aici.

— Se încadrează în timp?

— Face vizitele cu studenții.

— Doamne, o să stăm aici toată ziua. Ai făcut fișa?

— E gata.

— Umflătura începe să dea bine înapoi.

— E chiar drăguță.

— N-ai fi zis asta vineri dimineață.

— Ai văzut fotografia de nuntă la televizor? Nu se încadrează în peisajul din Tottenham.

— De ce i-ar face cineva una ca asta?

— E Tottenham. Știi cum e acolo. O junglă. Bunica avea o prietenă în Tottenham. S-a dovedit că lângă ea era o casă în care se vindeau și se consumau droguri.

— Ce? Bunica ta a trăit lângă un traficant de droguri?

— Nu, prietena bunicii. A trăit acolo toată viața ei, da, și într-o zi s-a hotărât să aducă un bărbat să-i taie gardul viu, pentru că, de când murise bărbatul ei, n-o făcuse nimeni, și din greșeală individul a tăiat gardul viu și în față, și în lateral, iar tipul de alături, era african sau ceva de genul, a venit la ea și i-a imputat că fațada casei lui era acum la vedere și cum mai putea el să-și conducă afacerea. De unde era să știe femeia? Nu-i ca și când ai lua de obicei în considerare o astfel de situație înainte să-ți tunzi gardul viu.

— Și s-a mutat?

— Nu știu. Bunica a murit. Era destul de bătrână. Tottenham nu-i nimic altceva decât un ghiveci multicultural, nu-i așa? Așa se zice. Grecii îi urăsc pe ciprioți. Iranienii îi urăsc pe irakieni. Irlandezii îi urăsc pe toți. De fapt, toți se urăsc între ei.

— Vine Malin.

Cineva își drege vocea.

— Acum, adunați-vă aici! Așa. Bine! Avem aici o pacientă, Sarah Beresford – *da, asta-s eu* –, care se află în comă după o traumă suferită la cap, despre care credem că a produs o hemoragie intra-axială.

De ce nu explică ce înseamnă asta?

— Soră, medicația e la zi? Bine! Așa. Prezintă echimoze serioase la nivelul feței, după cum puteți observa, dar fără alte vătămări importante.

Echimoze pe față, da? Minunat.

— Aceste echimoze, de-a lungul pometului, și umflătura din jurul ochilor nu sunt rezultatul unui impact direct. Sunt vase de sânge rupte ca urmare a unei lovituri aplicate în partea inferioară a cutiei craniene, care a produs și o fractură deschisă. Rezultatele ultimului RMN au fost neconcludente. Când este programat următorul RMN? Aha. Bine! Aveți întrebări? Da?

Eu am o întrebare. Când am să mă trezesc?

— Lovitura la ceafă, da. Bine punctat! Poliția crede că trauma a fost cauzată de impactul cu trotuarul. Se pare că victima, mm, da, Sarah – *uită numele repede* – a fost probabil împinsă din față și s-a lovit la cap în cădere. Nu există alte răni, pe mâini de exemplu, așa cum ne-am fi așteptat dacă s-ar fi apărat de un eventual atac sau dacă ar fi încercat să atenueze căderea ori chiar de la bruscarea inițială. Probabil că a fost îmbrâncită rapid și era ușor dezechilibrată. Cam asta ar fi de spus conform raportului inițial al poliției. Ceea ce a și dus la ipoteza unui jaf rapid. Poate că atacatorii erau pe biciclete – o metodă din ce în ce mai răspândită în zonele neglijate din punct de vedere social ale Londrei. Metoda nu e deloc zgomotoasă, e rapidă și e și mult mai ieftin să-ți iei o bicicletă. Sau poate că atacatorii stăteau ascunși în tufișuri. Locul crimei este foarte aproape de intrarea în parc.

Eram dezechilibrată. Am fost împinsă din față. M-am lovit cu capul de trotuar. Cine m-a împins? De ce ar vrea cineva să-mi facă rău? N-am făcut rău nimănui, așa-i? Eu nu fac rău oamenilor. Măcar atât știu. O fi avut fratele meu ceva de-a face cu asta?

Cineva – unul dintre studenți bănuiesc – întreabă ceva, dar nu prea aud.

— Aceasta este o problemă care ține de poliție, nu de medicină. Circumstanțele în care s-a desfășurat actul criminal sunt necesare doar în situația în care pot ajuta la stabilirea diagnosticului sau a tratamentului. Ne aflăm aici pentru a vindeca oameni, și nu pentru a o

face pe detectivii. Medicină, domnule Pickard! Rămâneți la medicină!

Oamenii mormăie și-și târșâie picioarele și, deodată, tot ce se mai aude e zgomotul aparatului de respirat cu bipul care răsună și sunetul ritmic de înălțare și coborâre. E interesant cum toată lumea e foarte bucuroasă să explice cum am ajuns aici, dar nimeni nu vrea să-mi spună cum să ies. Se deschide ușa.

— A plecat? Ce-a zis?

Beth s-a întors și bănuiesc că și Lucinda.

— Doar că a fost împinsă. Știam asta, nu? Trebuie s-o fi împins al naibii de tare. Părinții mai sunt aici sau au plecat?

— Sunt cu persoana care oferă asistență victimelor la Travelodge. Ceva despre cărțile de credit care au dispărut.

Mă întreb ce altceva au mai furat. Mă gândesc dacă au luat cheile de la casă. Mă întreb dacă aveam chei de la casă. Mă întreb dacă aveam o casă.

16.

Kelly

Ziua a doua – 7 p.m.

De obicei, când sunt în rahat până-n gât, îi trimit un mesaj lui Clare. Dar ăsta nu e rahatul până în gât obișnuit. Ăsta e mega. E înot în rahat, să fiu a dracului!

Astăzi m-am gândit din nou la Clare. Mă gândesc foarte mult la ea după tot ce s-a întâmplat. Am încetat să mai fim prietene (nu am încetat efectiv să mai fim prietene, doar că, știi cum e, nu mai vorbim la telefon la fiecare zece secunde), cu mult timp înainte să se fi întâmplat ceva cu ea și Wino. Și chiar dacă toată lumea a spus că nu a fost vina mea ceea ce s-a întâmplat cu el, eu o să consider mereu că a fost. Dacă aș fi fost cu ea, nu s-ar fi întâmplat nimic. Aș fi putut să-l opresc. Clare nu a avut niciodată clanța la fel de mare ca a mea.

Ți-am spus că tatăl lui Clare s-a sinucis? Nu recent. Acum o mie de ani. Când avea ea vreo nouă ani sau pe acolo. Mama a spus că tatăl lui Clare era „presupus" la sinucidere. Nu știu ce înseamnă asta. Poate că nu ăsta e cuvântul. Cred că înseamnă că era un pic schizofrenic. Și așa era el, spune mama. Am stat lângă el la cină odată, când eram la Clare. Mereu luau cina așa cum se cuvine – în fiecare seară. Mama spune mereu că vrea să facem și noi asta. Dar, de când a plecat tata, ne luăm farfuria în brațe și ne uităm la episoade din *Hai să cinezi la mine.* Tatăl lui Clare a fost om de știință sau ceva de genul ăsta. Așa și arăta. Super inteligent. Știi tu, ăla scund și cu ochelari mici, rotunzi, care erau mereu murdari, și dracu' știe ce vedea prin ei, și cu cioc. I-am spus că învăț să cânt la flaut la școală, iar el mi-a zis că, după ce învăț, ar trebui să mă gândesc să mă apuc de fagot. Cine dracu' vrea să cânte la fagotul ăla nenorocit? Ai văzut cât de mari sunt? Și pe oricine vei vedea în viața asta cântând la fagot să știi că-i un nenorocit de fătălău – și când cântă, și când nu cântă. Arăți ca un fătălău numai dacă ai un fagot în mână. Așa că i-am spus: „Aș prefera să cânt la oboi". Iar el a clătinat din cap și mi-a spus: „Oboaiele sunt atât de iritante! Îți intră în craniu". Așa că i-am spus: „Dar fagoturile sunt căcăcios de zgomotoase". Iar el a râs și a spus că, dacă fiica lui ar rosti un asemenea cuvânt la nouă ani, ar spăla-o cu săpun la gură, ar încuia-o într-o cameră și ar azvârli cheia. Dar râdea când a spus asta. S-a sinucis vreo trei zile mai târziu. M-am întrebat întotdeauna, oarecum, dacă ideile mele despre fagoturile căcăcioase au avut ceva de-a face cu asta.

La început, când am cunoscut-o pe Sarah, Clare a devenit ciudată cu

mine. Mă tot întreba: „Pentru ce vrei să te vezi cu ea? Cine mai e și asta, de fapt? E prea bătrână. E prea elegantă”. Și s-a enervat rău pe mine când am renunțat la blondul platinat. Cred că îi plăcea să fim gemene. Îi plăcea când toată lumea se holba la noi. Chiar a dat testul de vorbire la franceză în locul meu o dată. Acum vreo două veri. Venise o suplinitoare. Și mai bine, o suplinitoare franțuzoaică. Astea nu verifică nimic. Și din moment ce eu nu făcusem niciun pic de recapitulare, Clare a intrat pur și simplu și a dat testul pentru mine. Iac-așa. Genial! Era mișto să am o geamănă. Uneori chiar era. Dar Sarah a spus că ar trebui să mă fac șatenă. A spus că-l putem vopsi la loc oricând. A spus că poate și-l va vopsi și Clare pe al ei. Dar ea n-a vrut.

Cam tot atunci a început să mănânce chestii ciudate. Nu mai voia să mergem niciodată la McDonald’s, iar dacă mergeam, își lua doar o Cola dietetică și stătea acolo în timp ce noi, ceilalți, ne îndopam cu cartofi prăjiți.

Apoi fața i-a devenit păroasă. OMG! îți poți imagina? Ca o blană. I-am spus: „Fața ta e plină de puf peste tot”. Mi-a spus că a slăbit douăzeci de kile sau ceva de genul ăsta. Poate doișpe. Așa că nu-i mai veneau afurisitele de haine. Nu-i mai veneau nici afurisitele mele de haine. Și îi ziceam: „Dă-mi-le înapoi dacă n-ai de gând să le porți, pe mă-sa!” Ea mi-a spus doar că sunt Micuța Domnișoară Regina Dramei a Secolului.

Mama a spus că, de când a murit tatăl ei, a scăpat de constrângeri. „Îți imaginezi că tatăl ei ar fi lăsat-o să poarte o asemenea culoare?” Mama spunea mereu că mama ei o răsfață. Cred că mama ei nu era om de știință. Cred că lucra ca bucătăreasă la o cantină. Erau un cuplu ciudat. Asta mi-a spus mama când Clare s-a vopsit blond platinat. Dar, pentru că ea avea blond platinat însemna că puteam să-mi fac și eu.

Normal că acum știu că e de doi bani. Normal că acum știu că trebuie să te amesteci în mulțime ca să devii invizibilă. Așa nu te vor remarca. Așa nu se vor lua de tine. Apoi dispari. I-am spus și lui Clare asta. I-am spus să revină la culoarea ei. Dar n-a vrut. Ar fi trebuit s-o facă. Nu ești rănită dacă ești invizibilă.

17.

Sarah

Ziua a doua – 8 p.m.

Cred că sunt Lucinda și Beth cele care tot clăncăie prin încăpere.

Par foarte ocupate și stresate, și obosite.

— Nu era Lisa de tură în seara asta?

Beth pare a se grăbi.

— Și-a luat liber pentru că nu se simte bine. Ceva în legătură cu durerile menstruale.

Lucinda pare mai tânără, în orice caz mai tânără decât Beth.

— Pe bune! Durerile menstruale sunt o scuză ca să te învoiești la orele de sport la școală. Serios acum, cât de rău poate fi?

— Ne-a avertizat însă să fim atente la fratele lui Sarah. A zis c-o să apară iar în seara asta pe aici.

E deja seară?

— Să apară?

— Fratele lui Sarah, da.

— Iar?

— Bine, oprește-te! Lisa a zis „Fratele lui Sarah o să apară iar în seara asta". Nu vorbesc pe limba ta?

— Dar nu e pe listă. Am verificat mai devreme. Polițistul m-a întrebat cine a vizitat-o până acum pe Sarah, iar eu i-am zis că numai familia. M-am uitat pe listă. El nu e.

— Ei bine, Beth, ar trebui să fie. Este un membru al familiei. Este FRATELE, nu?

Beth nu mă lăsa. Nu-l lăsa să vină. Nu-mi place de el.

— Dar cum de-a fost aici de două ori și n-a fost trecut pe listă? Și cum se face că de ambele dăți când a venit restul familiei nu se afla aici? A menționat măcar cineva ceva de existența unui frate? Am auzit despre o soră. Carol. I-a întrebat măcar cineva pe părinți dacă au și un fiu? Doamne! Măcar, cum îl cheamă?

Sunetul dispare. Sunt recunoscătoare.

Mai târziu, dar nu știu cât de mai târziu, aud bătaia din nou. Poc, poc-poc, poc. Plastic pe metal. Poc, poc-poc, poc. Poc, poc-poc, poc.

Nici măcar nu știu dacă e adevărat.

Dar frica mea este.

18.

Kelly

Ziua a treia – 10 a.m.

Asistenta cea amabilă, pe care o cheamă Beth, a spus că Sarah se va mișca astăzi, probabil. Poate chiar se va trezi. Duminică, a spus ea. Duminică va fi o zi bună. A spus că odată ce Sarah nu va mai fi atât de puternic sedată, creierul ei va începe să funcționeze din nou. Și a spus că o să mă sune. Chiar mi-a notat numărul de mobil și a spus că o să-mi trimită mesaj chiar și numai dacă Sarah tresare. Mă uit la telefon la fiecare minut. Pe bune! Mă uit atât de mult că mă doare încheietura mâinii. Am o afecțiune produsă de solicitări repetate. Pot să primesc vreo compensație pentru asta?

Încă nu ți-am povestit despre incendierea premeditată, nu-i așa? Cea despre care bătea câmpii Langlands, care a cuprins toată nenorocita de aripă a limbilor străine. Dar nu pot să-ți spun despre asta până când nu-ți povestesc despre Kathryn Cowell, iar înainte să-ți povestesc despre ea trebuie să-ți relatez prima mea zi la South Haringey. Asta a fost înainte să o cunosc pe Sarah. Am început clasa a cincea când aveam doar unșpe ani, la începutul toamnei, iar Sarah s-a mutat cam pe la mijlocul lui septembrie. Nu se poate să fi trecut prea mult pentru că încă era foarte cald. M-a văzut în ziua aia în care i-am smucit brațul lui Billy. Stătea la fereastra dormitorului ei de la etaj, care dă în curba șoselei. Nu l-a observat pe Wino pe partea cealaltă a străzii. M-a văzut doar pe mine făcându-i rău lui Billy. Dar nu i-a spus mamei. Nu a spus nimic despre asta decât mult mai târziu. Se pricepea să țină un secret.

Deci totul a pornit de la nenorocita aia de cheie de la dulăpior. E vina mamei. Vezi tu, toată lumea trebuie să aibă propriul lăcățel. Scrie asta și în pachetul pe care îl primești înainte de a începe școala. Primești un dulăpior, corect, pentru toate lucrurile tale, dar e treaba ta să-l încui, altfel toate lucrurile îți vor fi furate. Nu scrie „îți pot fi furate”, scrie „îți vor fi furate”. Așa stau lucrurile la școala generală South Haringey. Nu e o zonă prea grozavă. E Huntley Estate, unde sunt turnurile, acolo locuiește Wino, apoi Farringdon Estate, care arată exact la fel, dar e mai departe de White Hart Lane. Sunt vreo două mii de copii în școală.

Așa că, în prima mea zi la școala generală South Haringey, fiecare clasă a fost dusă la vestiar și fiecare a primit un număr la întâmplare și trebuia să-ți găsești dulăpiorul și să pui lăcățelul pe el. Mama îmi luase un lăcățel de la Halfords când a dus bicicleta lui Billy să îi

repare șaua – a lăsat-o iar afară, în spate, și șaua a ruginit, iar când i-au crescut picioarele nu a mai putut să o înalțe. În orice caz, mi-a luat lăcățelul ăsta roz din cauciuc, care e o mare fiță printre lăcățele. Cei mai mulți și-au luat din alea obișnuite, dar mama credea – și asta e logica ei nenorocită – că toată lumea va avea un lăcățel banal, așa că era mai bine pentru mine să am unul roz care să iasă în evidență, ca să-mi pot găsi dulăpiorul mai ușor. Dulăpioarele sunt numerotate. I-am spus asta. A spus că de unde era să știe. Așa că mi-am băgat lucrurile în dulăpior, cărțile pentru ora de engleză și creioanele colorate, elasticele de păr de rezervă și altele, și am agățat lăcățelul din cauciuc roz și totul era în regulă. Apoi, când s-a terminat ziua, m-am dus înapoi la dulăpior să-mi iau geanta. Și văd lăcățelul roz și introduc cheia, îl deschid și… ei bine, fir-ar ar dracului să fie, nu erau lucrurile mele. Era o sticlă de jumătate de votcă și o brichetă din alamă cu semnul păcii pe ea și cu inițialele KOP bătute în așa-zise diamante, și o pereche de bocanci din ăia care au metal în vârf (Sarah spune că înainte li se spunea DM{7}) care erau plini de praf, cu șireturi galbene murdare, și mai era și o chestie din metal despre care cineva mi-a spus că ar fi un box. La început m-am gândit că mi-au fost șparlite toate lucrurile. Abia terminasem de căcat pe mine când am simțit că mă trage cineva de coadă. Aveam coadă de cal pe vremea aia – eu și Clare începuserăm amândouă să ne prindem coada foarte sus, în creștetul capului. Arătam ca un ponei nenorocit. În orice caz, eram a dracului de speriată pentru că aproape că mi-a smuls capul cu totul și acum mă târa cu spatele prin vestiar. Și aud o voce: „Ce morții mă-tii cauți în dulăpiorul lui Kathryn?" De fapt, i-a spus Kaffrin. Vorbesc ca niște idioți penibili cu toții. Iar eu am zis: „E dulăpiorul meu. Mi-au dispărut lucrurile". Abia mai puteam să respir. Iar el m-a trântit la pământ și a spus că aș face bine să mă feresc din calea lui și să mă țin departe de dulăpiorul lui Kaffrin și că, dacă mă mai vede o dată pe mine sau îmi mai vede tâmpită asta de coadă de cal pe lângă nenorocitul ei de dulăpior, o să-mi tragă o mamă de bătaie, bine? Am crezut că asta o să și facă exact acolo, dar apoi a izbucnit o bătaie în celălalt capăt al vestiarului și Wino – pentru că el era – a întins-o ca să se uite, lăsându-mă pe podea, lângă fereastră.

M-am ridicat și m-am holbat din nou la dulăpior și, după aproximativ cinci secunde, mi-am dat seama că dulăpiorul al treilea de lângă cel pe care îl deschisesem avea și el un nenorocit de lăcățel din cauciuc roz. Kathryn Cowell avea exact același lăcățel ca mine. Am vrut să mă duc la Halfords și să-i întreb cum dracu' pot să vândă două căcaturi de lăcățele cu același căcat de cheie, dar nu am făcut-o. Vreau să spun, cum pot să facă asta? Nu e ilegal sau ceva? Am cumpărat un lăcățel nou în drum spre casă și m-am dus devreme a doua zi ca să-l pot schimba. Aveam același lăcățel obișnuit pe care îl

avea toată lumea, în afară de Kathryn Cowell. Totuși, nu a contat pentru că deja știau cine sunt. Nu voiai să știe Wino cine ești.

Nu i-am spus mamei. N-ar fi putut să facă nimic sau, dacă făcea, înrăutățea și mai mult situația. Nu am zis nimănui nimic. Până mai târziu, când i-am spus lui Sarah. Atunci am hotărât să-mi vopsesc părul așa cum e acum. Nu prea am înțeles de la început ce voia să spună. Dar acum înțeleg. E mai ușor să pari banală. Înțelegi de ce e exact lucrul pe care trebuie să-l faci? Dacă Sarah ar fi acum aici, mi-ar spune: „Nu atrage atenția asupra ta, Kelly! Stai potolită!" Iar prin potolită înțelegea să nu fiu zgomotoasă, cum eram înainte. Oamenii nu observă persoane potolite din punct de vedere vizual – așa obișnuia să-mi spună. Vizual, așa a spus. Mereu folosea cuvinte mari.

Dar nu e aici acum. Și telefonul tocmai a sunat în hol și era mama lui Sarah, să ne spună să nu venim astăzi, să venim mâine sau poimâine, pentru că în curând sosește sora lui Sarah din Canada, ori azi, ori poate mâine. Și că Sarah nu s-a trezit încă. Nu s-a mișcat deloc. Ce de rahat!

Chiar și mama a spus că e de rahat.

19.

Sarah

Ziua a treia – 1 p.m.

Sunetul a revenit și este o nouă zi.

Cred că fratele meu a fost iar aici azi-noapte.

Nu știu.

Nu știu ce este real.

Este evident că ofițerul care oferă sprijin victimelor a pus-o pe jar pe mama în legătură cu cardurile de credit. Sunt cu toții în camera mea și, pe fondul simfoniei aparatelor care mă țin în viață, mama a decis acum că într-un fel anume economiile ei – nici măcar ale mele, ale ei – vor fi atacate. Doamna Brannon vorbește ca de obicei pe tonul acela liniștitor, iar mama îl bate pe tata la cap așa cum o face în mod obișnuit, iar el nici măcar nu ascultă sau n-o poate auzi pentru că și-a închis aparatul auditiv. Și întreaga conversație e un cerc uriaș care se tot învârte… „Nu, n-o să aibă acces la contul dumneavoastră bancar. Cum ar putea să aibă? Da, contul bancar al lui Sarah a fost înghețat. Da, putem afla dacă au folosit cardurile. Da, banca va fi asigurată pentru asta. Nu, nu au acces la contul dumneavoastră bancar…”

Sunt sigură că ar trebui să-mi amintesc mai multe despre mama, dar nu stătea nimeni lângă tata în timp ce el mă urmărea sărind când înăuntru, când în afara piscinei gonflabile. „Tati, uită-te la mine. Tati!” În grădina din spatele casei cu ușa galbenă era un gazon mic, îngrijit. El stătea acolo răbdător, în pantalonii lui largi bej și sacoul lui din tweed și în pantofii lui de lac, lângă poarta gardului nostru vopsit în alb. Gazonul era încadrat de răzoare de flori, de un metru lățime, de-o parte și de alta a gardului de lemn din spate. Erau pline de crizanteme cu flori grele, mult prea multe, galbene și roșii, și portocalii; toate amestecate. Erau legate cu șnur verde, imediat sub coroană, iar tulpinile deformate erau legate cu bețe fusiforme. La cea mai mică rafală de vânt, bețele se desprindeau, iar florile cădeau frânte pe iarbă.

Lângă peretele garajului era un spalier de care era legat un măr. Avea fructe micuțe care atârnau de ramurile subțiri, niște mere drăguțe de parcă erau desenate; roz și lucioase. Dar n-aveam voie să mâncăm din ele. Niciodată. Albinele își găseau de treabă printre frunze, adăugând căldurii după-amiezii un fundal de bâzâit monoton. Câteodată dispăreau într-o gaură adâncă a vreunui măr și totul devenea liniștit.

În mijlocul parcelei cu gazon este piscina mea gonflabilă. Micile valuri de apă creează un spectacol de lumină strălucitoare, ca într-o poveste. Apa este răcoritoare. Port un costum portocaliu, într-o nuanță neon: o fustiță cu

floricele și o curea galbenă de plastic.

Costumul de baie s-a udat. Mă făcea să mă scarpin și era prea larg.

Apa din piscină s-a vărsat pe iarbă și a culcat-o la pământ, transformând-o într-un covoraș alunecos. Peste tot erau fire de iarbă maro care pluteau la suprafață, rotindu-se în vârtejuri lenețe, iar la fund se vedeau noroiul și pietricelele. Poarta de la grădină e goală. Tata a dispărut. Un alt bărbat stă în grădină. Un bărbat bătrân cu haine rupte și mâini încovoiate. Cu unghii murdare.

Soarele intră în nori.

•

Amintirile mele vin ca niște scene de film bălmăjite pe fundalul unor voci, pe jumătate vis, pe jumătate gând. Asistente. Doctori. Femei de serviciu. Câteva raze de soare. O briză caldă. De undeva se aude muzică.

Apoi, luminile se sting.

Visarea mea cu ochii deschiși dispare, iar vocile se opresc – ca un radio – și simt că mă scufund și mă scufund și mă scufund. Înghițită de vid. Sentimentul de scufundare începe să devină confortabil. Ca un loc sigur. Sunt obosită.

Obosită.

•

Asta sunt eu, cu gândurile mele.

Mor. Și dacă s-ar întâmpla asta ar fi rău?

Aud de departe un bâzâit. Și pași. E o ceartă. Cineva zice „Nu puteți intra. Nu-mi pasă cine sunteți”.

O ușă se trântește.

Se aude iar bâzâitul.

— Dacă nu plecați chem poliția. Cei de la pază sunt deja pe drum. Și nu glumesc.

Și mai mulți pași. Bărbați vorbind. O femeie. Beth, probabil.

— Ești bine, Sarah? E totul în regulă. Haide. Ne dai de furcă cu tot felul de situații aici. Așa că ai face bine să-ți revii și să ne ajuți să rezolvăm tot. Noapte bună, scumpo!

20.

Kelly

Ziua a patra – 11 a.m.

Mi-a vibrat telefonul aseară. În toiul nopții, adică.

Mesaj.

Număr necunoscut.

SALUT, KELLY. SPER CĂ TU EȘTI. NU AM NICIO VESTE, ÎMI PARE RĂU. AVEM GRIJĂ DE SARAH. APROPO, CUM ARATĂ FRATELE EI?

Și apoi, exact când mă pregăteam să răspund, un alt mesaj.

SUNT BETH DE LA SPITAL, APROPO. SORA HODDER.

Beth, asistenta amabilă.

Așa că m-am gândit: bun, ce mesaj ciudat, să fiu a dracului. Am răspuns imediat pentru că era toiul nopții, corect? așa că trebuie să fi fost ceva important.

SALUT, BETH. KELLY SUNT. SALUT-O PE SARAH DIN PARTEA MEA. NU ARE NICIUN FRATE. SORĂ. NU FRATE.

Și apoi am rămas trează pentru tot restul nopții pentru că nu reușesc niciodată să adorm la loc dacă mă trezesc. Aveam de gând să fac curat prin cameră, dar mi-am făcut unghiile.

Mama s-a trezit cu noaptea-n cap când au sunat de la spital să ne spună că putem să o vizităm pe Sarah. Era doamna Lapte-și-Miere. A spus că familia lui Sarah e acolo și că stau de vorbă cu echipa medicală și că ar trebui să vină și mama să discute cu Sarah ca să o ajute să-și amintească și mai știu eu ce, ceea ce sunt destul de convinsă că nu funcționează nici de-al naibii, dar ce mama dracului.

Așa că iată-ne din nou în tragica sală de așteptări pentru familie, cu scaunele ei din plastic. Și mama pregătește ceaiul în cănile acelea dezgustătoare. Parcă am merge la o nuntă sau la o înmormântare, sau ceva de genul ăsta, așa sunt vizitele la spital. Toată lumea e foarte, foarte fericită sau al dracului de tristă, sau doar foarte, foarte stresată. Nimeni nu pare să știe cum să se poarte sau cu ce să se îmbrace. Mama și-a luat iarăși haina de mers la biserică și poșeta asortată. Oamenii par să-și evite unii altora privirile.

Intră asistenta – cealaltă, Lucinda o cheamă. Beth nu era acolo. Îmi face cu ochiul și îmi spune că ar trebui să intrăm acum. Așa că mergem pe linoleumul din plastic gri decolorat (măcar e o culoare onestă), care pare să se întindă la nesfârșit, și acum mă gândesc că nu prea vreau, de fapt, să intru și să o văd pe prietena mea, probabil cea mai bună prietenă a mea, arătând aproape moartă. Și apoi ne oprim în fața ușii. Mama o deschide.

— OMG, mamă, asta nu-i ea, spun eu, holbându-mă la pat cu mâna la gură.

— Există vreo situație, Kelly Louise Jane McCarthy, în care să nu simți nevoia să spui OMG?

Se uită la mine, nu prin ușă.

— Vai, Doamne, Dumnezeule, spune ea, uitându-se fix la pat, în timp ce ieșim iar din cameră.

Suntem încă pe holul cu linoleum din plastic gri decolorat și eu tremur. Și mama își suflă nasul și șervețelul îi întinde rujul pe bărbie.

— Mamă, arată ca o mumie. Arată ca o mumie egipteană.

— Eu n-aș fi recunoscut-o. Tu ai fi recunoscut-o?

Mama vorbește cu accent irlandez pronunțat când e stresată. Odată a trebuit să țină un discurs în public la Târgul pentru masa de Crăciun și nimeni nu a înțeles nici măcar un cuvințel din tot ce a zis. Eu am spus că avem doar același nume, nu suntem rude.

— Are ochii umflați, zic eu. Arată de parcă a trecut prin zece runde în ringul de box.

— Au spus că nu putem discuta chestiuni negative în prezența ei, Kelly, șuieră ea spre mine în timp ce ne strecurăm în cameră. S-ar putea să fie în stare să ne audă.

Nu știu cum mă așteptam să arate un dispozitiv de menținere a pacientului în viață. Cred că în programele de televiziune ale poliției și în serialele siropoase cu spitale, rezerva arată mereu curată și sterilă. Asta nu pare nici curată, nici sterilă. E plină de tuburi din plastic care șerpuiesc în toate direcțiile. Sunt niște ecrane ca de televizor de fiecare parte a patului cu niște grafice și numere care clipesc. Și e o mașinărie mare care scoate un zgomot ca un piuit tot timpul. Probabil că totul e așa cum trebuie să fie, dar trupul umflat și vânăt care zace în pat cu bandajele pline de sânge dă o imagine dură și miroase prea tare, cu toate că e frig.

Patul e ridicat și capul lui Sarah se odihnește pe o pernă. Într-o zi bună, ar fi unghiul perfect pentru a citi o carte. Sau pentru a bea un ceai. Sunt bandaje peste tot capul ei ras și un pic peste ochi. Mai e și o bucățică de bandă albastră care îi ține un tub în gura deschisă. E îmbrăcată într-un halat de spital bleu-deschis care nu e deloc genul ei. Are imprimate niște buchețele de flori pe el. Ar călca-o pe nervi treaba asta. Apoi mai are un soi de cârlig agățat de cap cu un cablu care iese din el și cu un alt tub mai mic, galben, care îi intră în nas. Are ochii atât de umflați și de vineți că n-ar putea să-i deschidă nici dacă ar fi trează.

— Ei bine, mamă, spun eu, sigur nu pare că poate să ne audă.

— Șșt, șoptește ea. Câți oameni în comă ai văzut, mai exact, Kelly?

— Arată ca și cum ar fi adormită, șoptesc și eu. Sau moartă, îmi trece prin cap, dar nu o spun cu voce tare.

— Este adormită. Dar mintea ei poate fi trează sau ceva de genul ăsta, așa că trebuie să-i vorbim frumos.

Ce nebunie! Nu am ce să spun.

— Păi, hai, dă-i drumul.

Mama plânge încet.

— Ce să-i spun? Nu știu de ce șoptim.

— Nu știu. Spune: „Bună, Sarah! Kelly aici”.

— Asta sună de parcă aș vorbi într-o stație de emisie-recepție. Doi-zece, Sarah. Hai, Sarah. Terminat.

— Crezi că asta ajută, Kelly? Dă-i drumul, atunci. Ce aștepți?

— Bună, Sarah. Kelly aici. Asta spun tare, în cazul în care poate să mă audă.

— Poftim! N-a fost atât de rău. Mama a revenit la șoapte.

— Și acum?

— Păi, spune-i ce ai mai făcut. Ce s-a mai întâmplat pe la școală.

— OMG, mamă, de ce morții mă-sii ar vrea să știe așa ceva? E în comă. Și, de altfel, nici n-am fost la școală.

— Kelly, cred că nu trebuie să-ți reamintesc despre limbaj, te rog!

— Bună, Sarah! Sunt Brenda. Face o pauză și apoi spune. De asemenea…

— OMFG, mamă. Ce-i cu „de asemenea” ăsta? Cine spune chestii de-astea, în afară de un idiot desăvârșit?

— Păi, în caz că se întreba cine sunt… știi tu. Din moment ce este evident că nu poate să ne vadă. Și apoi, din nou cu glas tare: Billy se descurcă de minune în piesa de la școală, Sarah.

— Mamă, de ce strigi?

— Are o voce încântătoare. O voce de înger, așa spune domnul Sertin. Nu-i așa, Kelly?

— Mda, sigur, mamă. Sigur că așa spune. Exact așa.

— Hm! spune mama, mai mult ca pentru sine. Mă duc să caut niște ceai.

După ce pleacă mama, mă aplec mai aproape de Sarah, chiar dacă toată chestia aia apoasă, gălbuie și dezgustătoare care iese prin bandajele de pe ochii ei mă face să vreau să vomit.

— OMG, Sarah! Sarah! Fir-ar al dracului să fie! Trebuie să te trezești! Asta nu trebuia să se întâmple!

21.

Sarah

Ziua a patra – 2 p.m.

— Bună ziua, Sarah. E luni. Sunt cam în întârziere astăzi. Nu mai pot cu bucuriile astea ale primăverii! Am auzit că Brenda și Kelly te-au vizitat dimineață. Frumos din partea lor. Și cum te simți azi? Vremea e de rahat. Rece și umedă. Deloc bună pentru genunchii mei.

Sunt foarte bine, Beth, mulțumesc. Încep să o plac pe Beth. Încep să mă obișnuiesc și cu rutina. Îmi place felul în care am devenit din ce în ce mai puțin formale una cu cealaltă, în ciuda faptului că nu ne-am cunoscut în mod oficial.

— E foarte important să arăți că ești activă, Sarah. Sarah. Ești în spital. Ești aici de vineri dimineață – mă rog, de joi noapte. Trebuie să ne arăți ceva acum.

Da, da, da. De-ar fi atât de simplu!

— Și-n plus e momentul acela special al zilei când te împrietenești cu domnul Motivare.

Nu știam despre ce vorbește nici ieri când a spus asta. Acum îmi amintesc de un matinal TV în care un bărbat cu chipiu obișnuia să țipe la telespectatori să nu mai ardă gazul de pomană. Pare-se că asta e rutina mea de dimineață. Fie Beth sau Lucinda sau Lisa îmi urmăresc rutina de dimineață. Nu că aș face ceva. Aș vrea eu. După sforțarea din vocea lor, mă întorc de pe-o parte pe alta. Cât de oribil trebuie să fie? Asta fac pentru pacienții care se află în comă. Rostogolirile astea se întâmplă de trei ori de la miezul nopții până în zori, pentru a împiedica apariția escarelor. Băile cu buretele și exercițiile pentru mușchi au loc în fiecare dimineață. Cred că au spus că băile pe bune se fac de două ori pe săptămână – ca să spun drept, sunt destul de bucuroasă că n-o să mă văd trecând prin asta. Cred că aș muri de rușine la propriu. A venit un bărbat să vorbească cu părinții mei despre atele ca să-mi împiedice picioarele să se mai așeze în poziție fetală – PICIOARELE, nu le simt că ar mai fi ale MELE –, dar nu sunt prea sigură de ce se întâmplă. S-a prezentat și un fizioterapeut să mai facă încă o evaluare și le-a spus părinților mei că pacienții aflați în comă sunt predispuși să facă pneumonie, ocluzie intestinală din cauza lipsei de fibre alimentare, infecții ale tractului urinar, cheaguri de sânge în picioare, ulcer perforat, ulcerații la nivelul pielii, infecții ale pielii din cauza lipsei de mișcare și toate cele. Nu afecțiunile acestea sunt cele care iau prizonieri. Starea de comă, a zis. Nu fiica dumneavoastră, care e aici în comă. Încearcă să separe partea fizică de cea emoțională. Nu vă pot spune cât de separată mă simt de partea fizică.

Și iată, îngerii mei păzitori mă feresc de pericolele iminente. Dinții îmi sunt curățați în fiecare dimineață și seară și îmi aplică vaselină cosmetică pe buze. Mi-au îndepărtat bandajele de la ochi – și, conform Lisei, am doi „ochi super obscen de negri". Mama e de părere că arăt ca o rebelă – „Ceea ce, să spun drept, e ceva normal pentru zona în care locuiește", zice ea. Am auzit toate astea în timp ce aflam despre iubitul Lucindei, despre acel kilogram și un pic pe care l-a pierdut Lisa în greutate (cu colanții ei ridicați până în gât) și despre varicele lui Beth. Se pare că soția domnului Malin e „a naibii de urâtă". Mama e o „adevărată pacoste", iar tata e un „scump" – scumpul de tata. Mă obișnuiesc cu rutina, care e un chin în sine. Dar sunt suficient de trează, suficient de conștientă cât să mă facă să mă gândesc că probabil încep să-mi revin.

•

Tot vorbesc despre bărbatul care a fost aici. Bărbatul care a stat lângă patul meu. Fratele meu. Aud doar frânturi. Ori de câte ori se deschide ușa, un talmeș-balmeș de propoziții pătrunde ca o adiere în încăperea mea. Au sosit mama și tata.

— Ce vreți să spuneți? Sarah nu are niciun frate!

Cred că mama vorbește cu Lisa.

— Știu, știu. Dar, doamnă Beresford, adevărul este că eu am crezut că e. Deci dacă nu e fratele ei, atunci cine e?

— Cine?

Da, cine e?!

— Bărbatul care a fost aici! Fratele lui Sarah.

— N-a avut niciodată un frate. Nu-i așa, Brian?

N-am avut niciodată niciun frate. Doamne. Atunci cine este? Ce vrea? O fi bărbatul care m-a jefuit?

— Cred că soția mea încearcă să-și dea seama despre cine ai crezut tu că e fratele lui Sarah? Când l-ai văzut, draga mea?

— A fost aici înainte să veniți, în prima noapte. Era foarte îngrijorat. Se tot plimba neliniștit și toate cele.

— Pe unde se plimba neliniștit?

— Era chiar în fața secției. La intrare. Trebuie să suni ca să poți intra. Dar el n-a sunat. Am spus poliției. Era afară, în prima noapte. A spus că este fratele lui Sarah. Dar nu i-am dat voie să intre pentru că, mă rog, pentru că în prima noapte trebuie să lămurești lucrurile, nu? Să pui totul în ordine. Să instalezi pacientul. Dacă înțelegeți ce vreau să spun. Iar Beth a spus, adică, sora Hodder mi-a spus că nu are voie să intre și să-i iau numărul și să-i spun că o să-l sunăm noi. Dar, când i-am cerut numărul, a fugit pur și simplu. Am spus asta poliției.

Lisa, ești atât de proastă!

— Păi, putea fi oricine, nu-i așa, Brian?

— Da, poate că te-ai înșelat. Poate că mai este o altă Sarah.

— Mai *este* o altă Sarah, draga mea?

— Nu, vorbea despre această Sarah. Vedeți dumneavoastră, s-a întors.

Vorbea despre mine.

— Cum adică s-a întors?

— S-a întors. Seara următoare. Când am intrat să fac verificarea de la miezul nopții, stătea lângă pat. Fix lângă pat. Îi vorbea lui Sarah. Cel puțin așa cred. Tot pocănea în marginea patului cu un pix.

Poc, poc-poc, poc.

— Același bărbat?

— Același, domnule Beresford. Îmi pare nespus de rău! Bărbatul, fratele lui Sarah, s-a întors sâmbătă noaptea. A intrat cumva fără să fie oprit de nimeni.

— Nu e fratele ei. Nu are niciun frate.

Tata începe să se enerveze.

— Nu puteți să nu-i mai spuneți așa?

Se deschide ușa.

— Lisa, au nevoie de tine la recepție. Domnule și doamnă Beresford, îmi pare tare rău! Evident, Lisa v-a informat despre situație. Îmi dau seama că a fost o scăpare gravă din punct de vedere al securității. Dar, vă rog să acceptați scuzele noastre. Avem pază non-stop la ușă acum. Doi polițiști, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și partea bună a lucrurilor este că Sarah e bine.

După o pauză lungă și un oftat din greu, tata răspunde.

— Dar n-ai zice că-i așa, soră, nu? Nu?

Cineva încearcă să mă omoare.

Ușile de la liftul minții mele se închid cu viteză. Bang! Coboară.

•

Știi experiențele alea din apropierea momentului morții? Alea pe care le vezi în filme? Frânturile alea care ar trebui să semnifice raiul sau așa ceva. Știi, când se află careva în comă sau este inconștient și deodată ajunge pe nori albi pufoși – sau pe o insulă pustie sub un cer nefiresc de mov punctat din loc în loc de stele ca niște nestemate – sau pe un câmp cu orz auriu peste care adie o briză caldă de după-amiază. Pe fundal se aude, de obicei, un cântec de harpă. Sau de viori. Nu e așa. Nu e deloc așa.

E ca și când ai fi într-o celulă de închisoare pe care n-o poți vedea sau atinge ori mirosi. Fără pereți. Fără podea. Nimic pe care să mergi sau pe care să dormi ori în care să urinezi. Crezi că oamenii încarcerați pot concepe măcar că există ceva și mai rău? Asta e mai rău. Trebuie să fie mai rău, corect?

Sunt mai multe niveluri de nimic. Cel mai rău este locul negru. O să-l numesc „Locul negru” unde nu există vise și nici sunete, nici amintiri. Doar negru. Fundul lagunei. Următorul nivel este „Locul înăbușit” unde pot auzi ceva, dar nu-mi prea pot da seama ce anume. Aici pot visa. Pot gândi. Și, când visez, uit de mine. Aproape că ajung să cred că visul este real. Apoi,

îmi amintesc cum este când simți. Am fost la plajă și am alergat pe malul mării și am simțit vântul pe față și prin păr. Am stat în biroul meu la masa de scris și m-am uitat pe corespondență. Am stat întinsă pe patul meu sub fereastră și am privit modelele pe care le creau razele soarelui pe cuvertura dantelată și care deveneau din ce în ce mai lungi și mai închise până când dispăreau. Visele se încheie de obicei când se dă iar drumul la volum, când aud asistentele vorbind cu familia mea. Cu tata. Cu mama.

Sindromul locked-in, *prizonier în propriul corp. Am citit o carte despre el cândva. Despre un bărbat care muncea la o revistă și care a suferit un atac de cord și a rămas prizonier în propriul corp luni de zile până să realizeze cineva că încerca să comunice cu ochii sau cam așa ceva. Prizonier în propriul corp, așa este. Prizonier. Fără nicio ușă. Doamne, aș putea rămâne așa ani de-a rândul.*

Când aud, îmi permit să fiu optimistă, că pot – nu, că voi – face un deget să tresară sau să deschid ochii, sau să-mi strâmb nasul. Dar când sunt în „Locul negru", aproape că-mi doresc să pot să termin cu toate astea. Nu e deloc corect. Cum s-a întâmplat? Cine a putut face asta? Vreun copil vai-mama lui, cu mințile rătăcite probabil de la iarbă sau de la cocaină, mi-a furat viața. Vreau să urlu din fundul stomacului. Nici măcar asta nu pot face.

•

Mi-am amintit mai multe despre mama. Îmi amintesc că o simțeam mereu inaccesibilă. Poate că o prefera pe sora mea. Eu am fost preferata tatei. Îmi amintesc că m-am întors de la școală cu un tablou și l-am ținut să-l vadă și ea a spus că era foarte drăguț, dar în realitate nici nu l-a privit. În realitate, nu și-a desprins ochii de la mâncarea pe care o prepara. Îmi amintesc că i-am spus rezultatele examenului și mi-o amintesc pe ea zicând că prea eram cu nasul pe sus și să am grijă ca nu care cumva să nu mă împiedic de pragul ușii. Când am ajuns cea mai bună la engleză a zis „Vai, nu, iată vine don'șoara Nu-mi mai încap în piele." Nu cred că mă plăcea. Chiar deloc. Nu ca tata. Mi-o amintesc spunându-i tatei că eram răsfățată. De el. În timp ce el stătea în spatele ei, strângând din umeri și făcând cu ochiul.

Ne-am mutat când aveam șapte ani. Din casa cu ușa galbenă. Într-o casă mai mare fără grădină. Mama nu-și dorea grădină, așa zicea. Prea multă bătaie de cap cu grădinarii. Iar tata a fost întru totul de acord cu ea. Ceea ce i-a închis gura. Eu am zis că eram bucuroasă pentru că oricum nu-mi plăceau grădinarii. Și a rostit printre dinți că micii mincinoși mârșavi ajung mari mincinoși mârșavi, așa că de ce nu mă opresc pur și simplu din văicărit? Nu aveam dreptul să spun minciuni doar pentru că eram drăguță, zicea ea. Și mi-l amintesc pe tata spunând că se bucura să-l vadă pe domnul Eades plecând și pe mama spunând, holbându-se intens la mine, că „era un om bun, fără niciun dubiu, așa zicea toată lumea".

•

Când eram mult mai mare, am mers să-mi vizitez părinții. Era un bărbat cu mine. Adam? Mama zicea că voia să facă plăcintă cu pește pentru cină. Îmi place plăcinta cu pește doar că ea folosește un tip de pește de-a dreptul oribil. Pește ieftin. Un terci fără gust. Era și Carol acolo. Carol. Sora mea. Am o soră.

Mi-o amintesc turnând vin în pahare pentru amândouă, ca să ne dea curaj, așa zicea. Știa ea. Așa că ne-am așezat pe canapeaua din camera de zi – era o canapea din velur de culoarea roz-lavandă cu picioare scurte și îndesate de pin, care se scufundau atât de adânc în covorul roz din nailon încât părea că plutește. Vinul se ținea într-un bufet la capătul îndepărtat al camerei, barul mobil – așa îi spunea mama. Barul avea o ușă cu oglindă care se trăgea și se transforma într-un raft pentru prepararea băuturilor. Sticla de gin care era acolo de ani de zile avea în momentul acela nouăzeci și nouă la sută apă după atâtea ori în care ne strecuram și luam câte un pahar pentru ca mai apoi să completăm cu apă de la robinet. Părinții noștri nu beau gin. Cocktailul cu vin de Porto și lămâie și Sherry-ul erau preferatele mamei.

Vinul era alb și cald. De pe marginea scaunului meu și cu paharul de vin (primit gratis de la benzinăria Esso) în mână, am dat vestea că ne căsătorim. Mama citea revista People's Friend. *Îmi amintesc că gândeam că are un nume mai degrabă ciudat pentru cineva cu firea mamei. Purta un compleu bleumarin cu alb – o bluză cu guler fundă, de pe vremea zilelor ei Margaret Thatcher, și o fustă plisată din lână. Avea părul proaspăt făcut permanent și fixat într-un glob perfect de bucle negre. Trebuie să-și fi luat revista de la coafor. Cu capul înclinat într-o parte își tot lingea al treilea deget și apoi dădea pagina. Lingea degetul, dădea pagina. Lingea degetul, dădea pagina de parcă n-aș fi zis nimic demn de luat în seamă. De parcă o persoană pe care nici măcar n-o cunoștea a menționat ceva extrem de plictisitor despre vreme. Apoi mi-a spus Carol că a zis „Nu știu de ce-o vrea să se mărite cu el". Ne-am întors la Londra. Apoi tot ce-mi amintesc este o gaură în ușa bucătăriei mele. O gaură de mărimea unui pumn. Cu așchii de lemn pe covorul maro. Și sânge în chiuvetă. Nu sângele meu. Sângele lui Adam.*

•

Nu e nimeni în cameră acum. Doar eu și mașinăriile mele. Liniștea relativă este năruită de domnul Malin și studenții lui. Malin este unul dintre puținii oameni care în general pun în aplicare ceea ce predică atunci când vine vorba de a vorbi de față cu mine. Vocea lui tinde să fie atât de joasă încât nu prea reușesc să-mi dau seama ce zice. De data aceasta este mult mai puțin discret. Are rezultatele ultimei mele analize tomograf la creier. Zice că trebuie să discute toate detaliile mai târziu cu părinții mei. Ieri a zis „Haideți să ne așteptăm la o evoluție, da?" iar părinții mei s-au mai înviorat.

Îl roagă pe unul dintre studenți să evalueze analiza.

— Deși sunt tentat să spun, domnule, că zona este prea inflamată pentru a putea da un răspuns definitiv, cred totuși că analiza arată că pacienta se află într-o stare vegetativă, nefiind conștientă de propria persoană ori de mediul în care se află. E posibil să aibă cicluri de somn și de stări de veghe. Dar, din moment ce nu are reacții voluntare la sunet, lumină, mișcare și nici capacitatea de a înțelege limbajul, precum și lipsa de control asupra funcțiilor vezicii urinare și a intestinelor, aș estima că șansele ei de recuperare sunt foarte slabe.

Malin răspunde, dar nu pot auzi.

— Domnule, le-aș explica pur și simplu că recuperarea în astfel de cazuri este o raritate.

Asta a fost iarăși studenta.

— Zece din zece, domnișoară James.

Zece din zece – asta a zis Malin.

•

Asta sunt eu și gândurile mele.

La naiba.

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba.

Pur și simplu îmi lipsește forța pentru așa ceva.

O, ascultă-te! Nu te faci bine. Nu te vei face bine. Și oricum moartă îți e mult mai bine.

•

Am fost în Locul negru mai devreme. Poate că ieri. Înainte să-mi dea Malin prognosticul. Era rece, atât de rece! Fundul lagunei. Jos, atât de adânc, ți-ar fi rece, nu? Am fost trasă din întuneric, catapultată în prezent de această voce care-mi șoptea în ureche. Nu știu cum de-am putut uita – părea atât de urgent, atât de disperat!

„OMG, Sarah! Sarah! Fir-ar al dracului să fie! Trebuie să te trezești! Asta nu trebuia să se întâmple”.

Inima începe să-mi pompeze cu putere. Aud cum sângele îmi clocotește în corp. Și apoi îmi amintesc de Kelly.

22.

Kelly

Ziua a patra – 3 p.m.

Suntem în cantina spitalului. Am luat prânzul aici. Baghete cu brânză și bacon. Destul de bune. Ar trebui să vin mai des aici. Glumă. Sarah nu s-a trezit, dar, aparent, după ce am plecat noi, i-au scos o parte dintre bandaje și Lucinda spune că nu mai arată chiar ca o mumie din desenele animate. Dar tot nu e ea. Nu încă, a spus ea. Nu arată bine.

Cantina are un fel de tavan din sticlă. E chiar în fața spitalului. Mama spune că se numește atriu. Dacă stai pe partea însorită, e chiar cald, iar dacă stai într-o zonă umbrită e de-a dreptul frig. La intrare sunt niște uși automate care se deschid de fiecare dată când cineva trece pe la un kilometru de ele, chiar dacă nu intră, așa că bate și vântul tot timpul, valuri mari de vânt rece amestecat cu mirosul de țigară și cu norii de praf de pe trotuar. Afară sunt oameni care fumează ca disperații. Unii dintre ei, în cărucioare cu rotile. Cu perfuzii. Pe bune. De ce ai fuma dacă ai perfuzia-n venă? Parcă n-ar muri deja destul.

E un bătrân care stă în picioare chiar lângă intrare și plânge. Își tot tamponează fața cu o batistă mare, mototolită și împuțită. Are pe el o haină groasă și veche din lână, chiar dacă nu e tocmai iarnă, și pe dedesubt, pijama și papuci. Și se tot uită spre tavan. De parcă ar fi ceva cu adevărat interesant acolo. Poate că tocmai i s-a spus că o să moară foarte curând de ceva. Și caută raiul. De exemplu, poate că are cancer la plămâni, corect? Sau poate că abia a ajuns aici și i-au spus că nevastă-sa a murit peste noapte sau ceva de genul ăsta. N-ar fi în pijama și în papuci dacă abia a ajuns aici. Doar dacă a venit cu autobuzul în pijama și papuci pentru că nevastă-sa nu mai e acasă ca să-i amintească să se îmbrace. Poate că a ieșit doar pentru o țigară. Ce n-aș da acum pentru o țigară. Dar nu mai fumez. Sarah mi-a spus să nu mai fumez. Mi-a spus că nu e frumos să fumezi. Mă rog, a spus că oamenilor nu li se pare frumos să fumezi. A spus că ăia răi din filme au mereu țigara în mână. A spus că poți să-ți dai mereu seama cine e făptașul văzând cine fumează.

Abia băusem o jumătate din milk-shake-ul de ciocolată și mâncasem o jumătate din chipsurile cu bacon afumat, când i-am văzut pe părinții lui Sarah intrând. Nu mi s-a părut normal să mă îndop. S-au așezat la capătul cozii de la autoservire și îți dădeai seama după felul în care se tot uitau spre noi că nu erau hotărâți dacă să vină și să se așeze lângă

noi sau să se ducă și să stea undeva singuri. Și atunci mama le-a făcut cu mâna în felul acela jenant al oamenilor în vârstă, așa că au venit la noi. Sunetul ca un geamăt pe care l-au făcut picioarele scaunelor pe podeaua acoperită cu gresie când le-au tras de sub masă m-a făcut să sar în sus. Am crezut că ei au făcut zgomotul. Serios. Pe bune! Zgomotul se potrivea cu fețele lor. Îmi pare rău de ei. Îmi pare rău că fata lor e bolnavă. Îmi pare rău că nici măcar nu par să o cunoască.

— Cum era Sarah când era mică? îl întreb pe domnul Beresford, în timp ce mama mea și mama lui Sarah încep să discute chestiuni medicale.

— Era cea mai frumoasă fată, spune el, iar ochii lui sunt umezi și strălucitori.

Și mă gândesc: „Fir-ar al dracului, sper că nu începe să plângă, pentru că eu încercam doar să fiu politicoasă".

— Dar a fost un bebeluș atât de urât, nu-i așa, Brian? se amestecă doamna Beresford, care, ca și mama, poate urmări două conversații în același timp.

…Și o văd pe mama strângând din buze și foindu-și fundul pe scaun, și îmi dau seama că se gândește că nu e bine să-i vorbești de rău pe… bolnavi?

— Îi ascundeam fața sub o bonetă ca să nu o vadă nimeni.

Zâmbește fals, chiar dacă are ochii roșii de plâns. Are rimelul întins pe obraz și o pată de ruj portocaliu pe dinții din față.

— A fost lumina vieții mele, spune domnul Beresford, încet, de parcă ar vorbi doar cu mine. Râdea tot timpul. Era un copil atât de vesel!

— Era plină de ea când era mică, spune doamna Beresford.

Mama îmi aruncă o privire care spune: „Acum să te ții".

— A câștigat un concurs, nu-i așa, Brian? Un concurs de frumusețe, când avea trei ani.

— Little Miss Pears, spune domnul Beresford amestecând absent în cafea. Arăta ca un îngeraș.

Acum se holbează și el în tavan. Mai verific o dată să mă asigur că nu e, totuși, ceva oarecum interesant acolo sus.

— Întotdeauna mi s-a părut liniștită, spune mama. Cred că la „locul ei" e expresia.

— Da, s-a transformat un pic în șoarece de bibliotecă. Nu știu de unde i-a venit asta, spune doamna Beresford. Eu nici nu citesc. N-am timp. Dar ea mereu avea capul ascuns într-o carte. Dacă o pierdeam, o găseam de fiecare dată în cămara boilerului, întinsă pe unul dintre rafturile de jos și citind Enid Blyton sau ceva cu zâne și prințese.

— Școala a potolit-o, spune domnul Beresford continuând să se uite în tavan și părând din nou trist.

— Despre ce vorbiți voi acolo? spune o femeie care își trage brusc

un scaun la masă. N-ai avea cum să o confunzi pe sora lui Sarah. Seamănă atât de mult! Nu e la fel de frumoasă. Nu e la fel de slabă cum a ajuns Sarah. Dar are aceleași gene. Poartă o geacă din piele. Una al dracului de mișto. Și o eșarfă din aceea cum poartă fotomodelele. Genul acela al dracului de scump. Cashminas sau cum le spune. E albastră-violacee.

— Carol, ai ajuns, spune doamna Beresford, aplecându-se să o sărute.

Domnul Beresford se ridică să o îmbrățișeze și urmează partea aceea stânjenitoare în care nu știm dacă ar trebui să ne ridicăm sau să rămânem așezate.

— Ea este fiica noastră cea mare, Carol – trăiește în Canada, îi spune doamna Beresford mamei mele. Abia a ajuns ieri.

— Îmi pare bine de cunoștință, spune mama. Mama se uită la mine ca și cum aș fi o mototoală, iar eu spun: „Bună, eu sunt Kelly” și ea dă din cap și zâmbește. E un pic mai mare decât Sarah și seamănă cu ea destul de tare.

Domnul Beresford își bagă în grabă mâinile în buzunare și scoate de acolo batiste și un portofel și un jurnal, căutând mărunțiș.

— Vrei o cafea, Carol? întreabă el.

— Da, te rog, tată! Fac cappuccino aici? întreabă ea.

— Are foarte mult lapte. Lapte gras, spune doamna Beresford. Nu vrei tot laptele ăla, nu?

— Cappuccino, te rog, tată, continuă ea, zâmbind strălucitor. Și o pungă de chipsuri, te rog.

Îmi face cu ochiul, uitându-se la punga mea pe jumătate goală.

Amărâtul de domn Beresford o întinde să ia cafeaua, așezându-se din nou la capătul cozii de la care abia a plecat. Iar Carol se lansează într-un interogatoriu despre tot ce a spus doctorul și tot ce au spus asistentele și cum arată Sarah și așa mai departe. Și Carol își ia notițe într-o agendă mică cu coperte din piele de culoarea eșarfei. Și când îi vine cafeaua, ridică ochii spre mine și mă întreabă:

— Deci, Kelly. Tu ce ai de spus?

Chiar amuzant. Nu vorbește serios, știi, adică nu crede cu adevărat că aș avea ceva de spus. Bănuiesc că încearcă doar să fie amabilă. Să mă introducă în „conversația adulților”. E singura persoană care chiar m-a întrebat ceva. Dintre toți acești oameni, polițiștii și asistentele și doamna Lapte-și-Miere, care presupun, pur și simplu, că nu am cum să știu nimic pentru că sunt un pic idioată sau vreo puștoaică, singura persoană care mă întreabă ceva este cineva care nu știe absolut nimic despre mine.

— O, nu știu, spun eu.

Iar mama adaugă:

— Ea nu zice niciodată prea multe.

Iar eu îi arunc o privire care spune: „Dă-te-n mă-ta, mamă”. Îmi face cu ochiul. E haioasă maică-mea. Uneori, mă înțelege perfect. De când a rugat-o pe Sarah să mă ajute, îmi controlez mult mai bine viața. Controlez ceea ce spun și cum o spun. Fac alegeri pentru mine în loc să reacționez la alegerile pe care le fac alții. Cred că mi-am dat seama de asta cam în perioada în care a luat foc școala.

Mama vrea să mergem acasă. Își tot aruncă ochii spre ușă și crede că nu o vede nimeni. A spus că va trebui să plecăm dacă vine Carol. Iar Carol vrea să o vadă imediat pe Sarah. Mama decide că are nevoie la budă. Se duce la cea pentru persoane cu handicap pentru că la femei e coadă. De ce sunt mereu cozi în toaletele femeilor? În timp ce eu o aștept afară ținându-i poșeta bej ridicolă, o văd pe sora Hodder. Stă pur și simplu acolo, pe coridor, holbându-se la o fotografie. Când mă vede, se înroșește puțin. Ciudat, nu? apoi vine spre mine. Mama e încă la budă.

— Bună, îmi spune ea. Poți să te uiți la asta?

E fotografia unui bărbat, luată din camerele de supraveghere. Printul este de rahat. S-a întins cerneala. Arată ca intrarea în spital. Ora de pe ea indică 23.39, 14.03.2014. Vinerea trecută.

— Nu știu, spun eu. Ar putea fi oricine.

Bărbatul are părul negru. Ondulat. Poartă un hanorac cu o glugă îmblănită. Pare a avea în jur de treizeci de ani. Hainele lui nu par a fi haine de om bătrân. E greu de spus.

— Ăsta-i bărbatul care spune că e fratele lui Sarah, îmi spune ea.

— Păi, nu e, pentru că ea nu are niciun frate, corect?

— Nu. Știu. Dar mă întrebam dacă îl recunoști.

— Nu știu cine e, îi răspund eu. Pentru că nu știu.

Și cu cât mă uit mai mult la el, cu atât seamănă mai tare cu Adam.

Începe să mi se facă rău.

— Ce s-a întâmplat cu tine? mă întreabă ea. Te-ai înverzit la față. Ești bine?

— Seamănă cu Adam, spun eu.

— E mort, Kelly, îmi spune ea.

— Știu, răspund eu, iar după o pauză: Ești sigură?

— Da, sunt sigură că e mort, îmi răspunde ea și mă ia de după umeri.

— Crezi în stafii, Beth?

Beth m-a privit ciudat. Și apoi a clipit.

23.

Sarah

Ziua a patra – 5 p.m.

Era Kelly cea care mi-a șuierat în ureche. Mi-o amintesc. Fata de alături. Cu părul blond. Sau era șaten? Fata Brendei. Și-mi amintesc prima oară când am văzut-o. N-am fost deloc impresionată. Eram într-o casă victoriană. Casa mea, bănuiesc. Avea un gard alb de lemn proaspăt vopsit și un gard viu. Dormitorul de sus n-avea covor, iar mobila era depozitată lângă perete, cu cutii de carton puse una peste alta. Nu erau nici draperii, iar eu mă uitam pe fereastră, în stradă, unde puteam vedea imediat după cotitură. Era în jur de ora patru – când toată lumea vine acasă – așa că străzile erau pline de mame care împingeau cărucioare și târau țânci după ele și de copii împrăștiați, care nu se grăbeau nicicum să ajungă acasă. Era o după-amiază de vară în care nici frunza nu clintea iar atmosfera era încărcată. Se simțea amenințarea unei furtuni. O fată blondă, care avea în realitate doisprezece ani, dar ar fi putut la fel de bine să fie cu zece ani mai mare judecând după felul în care arăta, mânca niște chipsuri, fix lângă colț, înainte să cotească pe peticul nostru de stradă. Își decolorase părul și și-l întinsese cu placa până în punctul în care părea că plutește în aer, în ciuda faptului că vântul nici măcar nu adia. Și mai era și machiată în exces. Mă întrebam ce fel de mamă și-ar lăsa fata să iasă arătând ca una care-și dorește să fie curvă, și ce fel de școală ar lăsa ținuta aia să treacă drept uniformă. Ținea de mână un băiat mic și blond, pe care aveai impresia că l-ar fi făcut înainte ca sulimeneala să pună cu totul stăpânire pe ea. Am bănuit că e fratele ei. Trebuie să fi avut vreo cinci ani. Aerul se simțea dens, iar conversația se auzea înfundat. Dar păreau că râd de ceva. Băiatul avea o acadea roz Din senin, ea l-a tras de braț. Din senin. Agresivitatea de neînțeles era complet șocantă. Era ceva cam ca atunci când îi vezi pe rașii ăia în cap din EDL{8} smucind lesele unor câini vai de mama lor. Părul i-a zburat ca o draperie mițoasă peste fața ei mângâlită. Pe băiat îl chema Billy, așa îmi amintesc. N-a țipat. A început doar să plângă, așa, cu acadeaua în gură. Există ceva mai tragic decât se vezi pe cineva plângând când mănâncă o acadea? Fără ca niciunul din ei să zică ceva, ea și-a continuat drumul după colț și, imediat după aceea, o femeie de vârstă mijlocie a apărut valvârtej, ca o nebună și l-a ridicat. M-am dat înapoi de la fereastră. Nu voiam să fiu văzută de ea. Sau de Kelly.

Data următoare când am văzut-o pe Brenda a fost când s-a prezentat peste peretele grădinii care separa aleile noastre principale. Noua mea vecină de alături. N-am zis nimic. Despre Kelly, adică. Vorbea despre fata ei deșteaptă. Speram să fie ceva mai mult de capul ei dincolo de prima

impresie. Sau poate că mai puțin.

•

Sunt trasă iar în realitate de niște voci gălăgioase.

Camera mea pare să fie plină de oameni.

— De ce nu mi-ați spus despre asta când am ajuns aici?

Asta e sora mea. I-aș recunoaște vocea dintr-o mie. Sora mea e aici. O știu pe sora mea. Numele ei este Carol și e mai mare decât mine și mult mai curajoasă. Întotdeauna a fost așa. Nici n-am realizat că a venit. Doamne, trebuie să fie grav.

— Dacă nu știu ce bărbat ciudat a fost în camera ei, de ce nu mi-ați spus imediat?

— Pentru că am discutat cu Brenda, Carol.

Doamne, sunt toți aici.

— Și cu ce schimbă asta lucrurile?

— Nu vrem să ne știe treburile toată lumea. Nu-i așa, Brian? Brian?

— Așa e, June, dar ăsta nu este un motiv. Motivul pentru care nu am spus este că acest bărbat a dispărut acum. Poliția este aici. Au o poză a lui. Să lăsăm toate astea în grija lor. Ar trebui să ne îngrijim de Sarah. Să o ajutăm să-și revină. Să-i vorbim, așa ne-au zis.

— Dar, tată, nu funcționează, nu-i așa?

— Domnul Malin este specialistul care are grijă de ea, iar el spune că trebuie pur și simplu să vorbim cu ea.

— Păi, mamă, hai să-l aducem pe domnul Malin aici. Să vedem ce altceva mai poate face acest spital. Poate niște teste medicale.

— Nu vrem probleme, Carol. Brian, spune-i lui Carol că nu vrem probleme. Brian!

— Probleme? Deja avem probleme, mamă. Probleme mai mari ca astea nu cred că e posibil să existe. Chiar nu pricepi? Nu înțelegi că trebuie să facem ceva acum?

Îmi place când se enervează. Întotdeauna se enervează. Ea este cea care spune lucrurilor pe nume. Până pe la vârsta de șapte ani, ea a fost șefa pentru că era prima la toate. Își putea lega șireturile, putea citi, putea scrie, putea să joace cărți. Odată, a fost închisă în dulapul din capul scărilor de copiii de vizavi – doar o dată, pentru că aproape că le-a rupt picioarele lui Helen și Alexei când a scăpat. Eu n-am putut riposta niciodată. Pentru că eram mai mică. Mă închideau în dulap mai mereu. Apoi, într-o zi, am vrut să mă joc cu ea, dar nu m-a lăsat. Mi-a zis că eram un bebeluș și că nu știam să mă joc. Ea a râs. Eu am plâns. M-a ignorat. Așa că m-am dus jos. După aceea, mama urcă și-i trage o scatoalcă peste cap. „N-o închide pe soră-ta în dulap”, urlă mama. „N-am închis-o urlă și ea înapoi. E o mincinoasă”, zice ea. Mama a lovit-o iar în exact același loc în care a lovit-o și mai devreme și a trântit ușa. Aveam vreo cinci ani. Mă așteptam la o ditamai lovitura, dar n-a fost așa. „Bine jucat a zis. Ai tupeu”. Și m-a lăsat să mă joc cu ea de atunci înainte.

— Sarah, Adam este mort.

Țipă. Bănuiesc că majoritatea victimelor care se află în comă nu au parte de un asemenea tratament. Cineva începe să plângă.

— Carol, gata!

Ăsta e tata. El nu ridică niciodată vocea. Niciodată.

— Tată. Nu funcționează, toată treaba asta cu vorbitul frumos. Nu-i așa? Nu crezi că trebuie să încercăm totul, ca să o scoatem din starea asta? Amintiri plăcute? Nu merge. Surpriză, surpriză. Să-i spuneți că o iubiți? Nu merge. Așa că, să încercăm asta:

— Sarah – ai să mori dacă nu te trezești, așa că, trezește-te naibii!

Asta înseamnă să ai tupeu.

•

Încă mă gândeam la Kelly când mi-a venit în minte imaginea unui bărbat, sprijinindu-se cu o mână de un stâlp de iluminat. E întuneric. Are genunchii îndoiți și se tot apleacă în față, și cu cealaltă mână se sprijină de genunchi, iar capul îi este picat în față de parcă urmează să vomite. Nu-i văd fața de după buclele negre și dese, dar știu că trebuie să fie Adam. Apoi privește în zare de parcă ar căuta cu privirea ceva departe. Dar nu pe mine. Probabil că doar încearcă să vadă drept. Își sprijină mâinile de coapse și se ridică și se reazemă de stâlpul de iluminat. O cutie de bere îi iese din buzunarul hainei negre și una goală e jos, la picioarele lui.

Ăsta-i Adam. Sunt sigură.

E Adam, dar nu e acel Adam cu care m-am măritat.

24.

Kelly

Ziua a patra – 6 p.m.

Nu i-am spus mamei nimic despre poză. Nimic în general despre bărbatul din salonul lui Sarah. Nu-i spun o grămadă de lucruri mamei. Își face prea multe griji.

Beth spune că e o coincidență că seamănă cu Adam. Spune că ochii îmi joacă feste. Dar ea nu-l cunoaște pe Adam. Iar dacă fratele lui aduce cât de cât cu el, atunci nu-i a bună.

Mama spune că nu putem să mergem să o vedem din nou pe Sarah până când nu ne sună tatăl și mama ei. Spune că familia vrea să fie alături de Sarah și că noi nu suntem familia ei. I-am spus că noi suntem, de fapt, familia ei adevărată, dar mama a spus că oamenii nu văd lucrurile așa. Am mers pe Wood Green High Street, iar eu m-am mulțumit să mă holbez pe fereastră. Arăta complet diferit. Spuneam mereu: „Ce au la Top Shop?" sau „Cine e la Caffè Nero?", dar acum totul mi se pare ciudat.

Înainte să o cunosc pe Sarah, obișnuiam să chiulesc mereu de la școală ca să merg la TK Maxx sau mai știu eu unde. Sau la McDonald's, cu toate că abia ajunseserăm la școală și nici măcar nu ne era foame. N-am chiulit niciodată ca să stau o eternitate într-un spital, așteptând să treacă o comă. Cred că Sarah ar fi de acord. Ar spune că m-am transformat într-un nenorocit de îngeraș. Mă rog, ea n-ar spune „nenorocit". Ar spune că sunt un îngeraș sau măcar că arăt ca unul pe dinafară.

Înainte să o cunosc pe Sarah, spuneam „pacific" în loc de „specific". Mai spuneam și „aiurea", „gen", „fraier", „dubios" și „ceva" pronunțat cu mulți de a. De fapt, spuneam „cevașileaaa". Și spuneam „futu-i" foarte des. Cu glas tare, adică, în gând nu se pune. Sarah spunea cuvinte cum ar fi „incidental" și „adițional" sau „Doamne ferește", ceea ce mă făcea să râd. Pe ea o făceam să râdă când spuneam „pacific", mai ales când mă corecta, iar eu spuneam că nu există un asemenea cuvânt afurisit, „specific", și că toată lumea știe că începe cu p.

A fost un pic ciudat când am fost prima oară în vizită. Mama mi-a spus că Sarah m-a invitat la un ceai. Dar eu știam că e vrăjeală. Adică, e complet aiurea ca vecina ta, care are dublul vârstei tale, să te invite la ceai când ție nici măcar nu-ți place amărâtul ăla de ceai. Mama mi-a spus că trebuie să mă uit după mașina ei și că Sarah o să pună ibricul pe aragaz de cum intră în casă. Nu-mi place deloc ceaiul, gen.

Îmi plac milk-shake-urile, Coca-Cola și energizantele. Dar, chiar dacă știam că e un pic de teatru la mijloc, am așteptat până când a ajuns mașina ei și am bătut la ușă. E haios să vezi interiorul casei cuiva când e exact la fel ca a ta, doar că au amenajat-o altfel. Mama are tapetul ăla alb, spongios, pe hol sau, mă rog, în toată casa, de fapt, din cel care are spirale pe el pe care le urmăresc cu degetul ori de câte ori trag cu urechea în camera din față. Se vede o pată cenușie exact lângă întrerupător, unde mi-am ținut fruntea lipită de perete. Și mama are covoare verzi peste tot, în afară de hol, pentru că acolo își lasă Billy bicicleta, dacă nu și-o lasă iar în curtea din spate. Și nici în baie pentru că spune că ar putrezi de la cantitatea de apă pe care o împrăștii eu peste tot. În orice caz, casa lui Sarah e gri la parter.

Pereți zugrăviți în gri, care nu strălucesc, și se pare că asta-i și ideea. E un gri ciudat. Aproape verzui. Ea spune că ei nu prea îi place verdele, dar îi place lui Adam. Pe hol au gresie alb cu negru, cum au ăia din casele elegante și impunătoare și sunt covoare verzi în camera pe care Sarah o numește salon, dar despre care Adam spune că e o cameră de zi.

În fine, ea a făcut ceaiul și eu m-am prefăcut că beau ceai de obicei și mi-am pus șapte linguri de zahăr în el pentru că ea nu avea zahăr cubic și apoi a fost chiar un pic mai dezgustător decât e de obicei. Și apoi m-a întrebat cum mă descurc. Doar atât – „Cum te descurci?" Și știi că uneori e complet greșit să întrebi asta pe cineva, pentru că atunci se întreabă ei înșiși cum se descurcă și atunci își dau seama că nu se descurcă bine chiar deloc. Așa că nu e o întrebare pe care să o pun la întâmplare oamenilor pentru că adesea îi face să plângă și știi că te așteaptă o ședință lungă când nici n-au început bine să vorbească și deja plâng. În orice caz, când m-a întrebat Sarah cum mă descurc, m-am gândit la asta preț de vreo secundă și apoi am început să plâng.

Treaba cu Wino se înrăutățise mai rău decât aș fi visat vreodată. Pe bune! Din ziua cu cheia de la dulăpior, despre care i-am povestit lui Sarah cu amănunte, Wino se apucase să se lege de mine. Trucul lui preferat era să vină prin spatele meu și să-și încolăcească mâna în jurul cozii mele de cal și apoi să tragă. „Sal'tare, blondo", îmi spunea și mă trezeam trasă de păr înapoi în vestiar. I-a făcut-o și lui Clare uneori, crezând că eram eu. Idiotul! În vestiar, tovarășii, care aveau paișpe, cinșpe ani, să dea naiba, se jucau cu bricegele, încercând să pară la fel de duri ca frații lor mai mari sau ca tații lor. Cred că jumătate din timp erau beți sau praf de drogați.

Kathryn Cowell conducea școala din colțul cel mai îndepărtat al vestiarului. Înainte era o sală de sport alături – s-a transformat în cantină când terenurile au fost vândute ca să se construiască Rec. Acum nu mai jucăm jocuri. Aproape deloc. Doar când microbuzul poate fi deranjat să apară ca să ne ducă la piscina de la Archway. Sau

când ești în clasa a șaptea te obligă să sari peste bănci și chestii de-astea, ceea ce e complet ridicol. Vestiarele în care ne schimbam s-au transformat în camere pentru dulăpioare, cu șiruri întregi de dulapuri și cuie și coșuri din plasă pentru haine și pantofi de schimb. A venit la noi în școală după ce a fost exmatriculată din alte două școli. Cineva a spus că au încercat să-i blocheze transferul în comitetul de părinți și profesori pentru că auziseră de reputația ei de când era la o școală generală din zona nouă din Harlow. Dar autoritățile nu puteau face nimic legal pentru că avea mai puțin de șaișpe ani și părinții ei aveau legea de partea lor. Cred că trebuie să fie vorba de o altă lege decât legea polițienească, altfel nu prea ar avea sens, nu-i așa? Mama spune că nu are nicio treabă cu legea. Are treabă cu faptul că tatăl lui Kathryn e un gangster din East End. Mama spune că oricine se pune cu Kathryn va avea mutra rearanjată. Nimeni nu a verificat teoria asta. Sarah a spus că Kathryn pare a fi „o agresoare inveterată – cu dimensiuni, forme, statură și atitudine nefericite". Am scris asta ca să pot să o țin minte. Sarah mi-a spus că „inveterată" înseamnă că așa a fost construită și că n-o să se schimbe niciodată.

Și cred că a spune „nefericit" nu e chiar un cuvânt atât de aspru ca acela pe care l-ai folosi tu dacă ai vedea-o pentru că nu e doar supraponderală, e cât un butoi imens. Mama ar spune că e cât o budă din fundul curții. E destul de mică. La înălțime mă refer, e destul de scundă, și merge ciudat pentru că are niște picioare groase de fotbalist și poartă mereu adidași cu platformă. Adidași cu platformă, orice ar fi. Are o gură subțire și o bărbie dublă imensă pe care o ține în sus. Modul lui Kathryn Cowell de a se descurca cu „nefericita-i fizicalitate" – Sarah a spus că nu trebuie să fiu prinsă vreodată jignind-o în termeni pe care să-i poată înțelege – este să se facă și mai antipatică decât este deja. E rasă în cap, în afară de o fâșie în creștetul capului, vopsită blond platinat, cu un moț negru care atârnă peste partea laterală a capului acoperită cu perișori scurți, negri. Un lanț greu aurit îi atârnă din lobul urechii ce a crescut anormal din cauza lanțului. Iar lanțul se leagă apoi de nări. Gaura din nările ei e trasă în jos de greutate, făcându-i nasul să pară deformat. Nu că ai putea să te uiți prea multă vreme la fața ei. Toate acestea le-am văzut cu coada ochiului. Stătea odată în fața biroului doamnei Backhouse, când eu îmi uitasem dicționarul de franceză acasă pentru a milioana oară. A fost singura dată când am văzut-o fără tovarășii ei. Tovarășii ei sunt băieți cu toții – nicio fată, doar cinci nemernici urâți, care o urmează peste tot ca niște pui de pitbull și îi fac toate treburile murdare. Bani de pachet, mobile, cercei, teme, pixuri, pungi cu chipsuri, luciu de buze, animale de companie – nu există niciun lucru pe care să nu ți-l ia Kathryn Cowell. Își alege victimele la întâmplare, cu gașca pe urmele ei, apoi se oprește în fața lor, cu palma ei grăsană întinsă,

degetele ei butucănoase și cu unghiile roase făcând semne de nerăbdare. Uneori nici măcar nu scoate o vorbă. Doar întinde mâna.

Toate acestea reprezentau doar o nenorocită de zi normală la școala generală South Haringey. Aproape toți au pățit-o. Și, de cele mai multe ori, oamenii au cedat. Puștii care nu au cedat, și nu au fost prea mulți, au fost adesea tăiați. O tăietură pe braț sau pe picior, cu o grămadă de sânge, oprește pe oricine se crede erou. Asta în cazul băieților. Fetele n-au încercat niciodată să reziste. Mă rog, bănuiesc că fetele au făcut doar ce li s-a spus. Valabil și pentru mine.

În orice caz, în acea zi pacifică (încă mai vorbeam așa pe vremea aia), când Wino m-a tras în vestiar, aveam un telefon nou pe care mi-l cumpărase mătușica Liz. Era un Nokia nou, cu cameră foto. Și ultimul lucru pe care mi l-a spus când am desfăcut cutia a fost: „Să nu-l pierzi". Așa că, să i-l înmânez lui Kathryn avea să însemne fix o traumă cranianã. (Pot să spun asta acum sau e de cel mai mare prost gust?) Și Wino trebuie să mă fi văzut pentru că tipii ăștia stau mereu lângă adăpostul pentru biciclete ca să fumeze și să-i măsoare pe puștii cu biciclete. Se sprijină de peretele secției de limbi străine, stând pe asfaltul presărat cu mucuri de țigară. Iar în timp ce treceam pe lângă ei, pe coridorul de lângă aripa artelor, m-am gândit brusc: ascunde dracului telefonul. Așa că l-am ascuns în șosetă, ca o adevărată cretină. Când Kathryn Cowell a întins mâna în vestiar, Wino a spus doar: „Scoate căcatul ăla de telefon din căcatul ăla de șosetă, curva dracului, sau rahatul ăla de frac-tu mai mic o să și-o ia de-l ia dracu', ai înțeles?" Nici măcar nu știam că știa că am un frate. Și i-am spus: „Nici măcar nu-mi place de rahatul de frate-meu, idiot nenorocit ce ești". Iar el mi-a zis: „Știu unde stai, curvo. O să vin la tine și o să-ți ciopârțesc coada aia nasoală". Asta spunea mereu că o să-mi facă. Și mi-a scos telefonul din șosetă și m-a pocnit cu cotul în ochi.

Tu ce-ai face dacă ți s-ar întâmpla asta? I-ai spune mamei tale? Profesoarei tale? I-ai spune directoarei școlii?

Când i-am spus lui Sarah, a fost pentru prima oară când am vorbit despre asta. Nici măcar prietenilor nu le spuneai nimic. Chiar dacă aveai ditamai vânătaia la ochi. Efectiv nu spuneai nimic. La început am văzut că Sarah nu prea mă credea, chiar dacă încă se mai vedea ceva din vânătaie. Cred că avea impresia că dramatizez un pic toată povestea. Probabil că și tu ai aceeași senzație. Sarah m-a întrebat de ce nu m-am dus să vorbesc cu doamna Backhouse. Sau cu vreo profesoară cu care mă înțelegeam bine, de parcă ar fi existat așa ceva. I-am spus că toți profesorii știau deja. Și doamna Backhouse știa, fără discuție. Nimeni nu spunea nimic. Sarah a spus că apropo, asta e dublă negație{9} și că, în această situație, tăcerea lor îi făcea complici. Mi-a plăcut cum a spus-o. Nu știu dacă știu exact ce înseamnă, dar cred că înseamnă că sunt la fel de afurisiți cum e Kathryn. Și a mai

spus că trebuia să fiu în aparență invizibilă. Și nu știam ce însemna nici asta. Am spus: „Asta înseamnă să nu-mi dau noul telefon Nokia cu cameră foto?” Iar ea mi-a răspuns că înseamnă nici măcar să nu mi se mai ceară să dau noul telefon Nokia cu cameră foto. A spus că dacă ești banală ești mai puțin predispusă să fii atacată.

•

Mama vrea să știe dacă vrem să mergem la McDonald’s. E unul lângă stația de metrou care are în interior dispozitive de cățărat și o piscină cu bile și lui Billy îi place acolo. Billy și-a făcut deja baia și, sincer, pe mine nu mă interesează. Am o supă cu tăiței în dulap.

De obicei, mama vrea să mergem acolo când are de gând să discutăm ceva. Are impresia că niște cartofi prăjiți fac viața mai suportabilă. I-am spus că sunt obosită. Dar, pe bune, am un semnal de doi bani acolo. Și dacă vine vreun mesaj în legătură cu Sarah, vreau să-l primesc imediat. Dar ei nu i-am spus asta.

25.

Sarah

Ziua a patra – 10 p.m.

Mi-am amintit și mai multe despre mama. Cred că de vină sunt cererile repetate de ceai. Mama a băut întotdeauna cantități industriale de ceai. Și chiar și aici este la fel. La fiecare cinci minute iese pe ușă să vâneze vreun cărucior cu ceai. Îmi amintește de o dată când mama stătea pe un loc lângă fereastră la Burger King în Southwark, cel de lângă Starea civilă. Nu e tocmai un loc în care s-o găsești pe mama. Nu m-aș aștepta nici caii sălbatici s-o *poată trage cu forța într-un restaurant Burger King, nici măcar într-o zi bună. Mă aștepta pe mine în restaurant, iar eu îl așteptam pe Adam într-o mașină în față la Burger King, iar tata se tot plimba nervos pe strada care duce către Starea civilă. Ea purta un costum roz și o pălărie galbenă cu o fundă de-a lungul borului și o floare de mătase asortată prinsă la corsaj și ținea în mână un pahar gros de polistiren cu ceai negru american. Avea pielea albă pudrată, iar rujul corai aprins părea cumva mult mai vulgar pentru zâmbetul fals pe care îl desena.*

El întârzia mereu. Știam asta atunci.

Avea o pălărie, ca una chinezească mică.

Era prea mică pentru capul lui.

Eram atât de îndrăgostită de el!

•

— Și ce-a zis doctorul? Mai precis?

Sora mea e iar aici.

— A spus că, din momentul în care medicația se reduce, am putea – am, Carol – putea observa semne de activitate cerebrală. Au redus medicația imediat ce a devenit stabilă, în prima zi. Apoi a spus că după zece zile vom ști ceva. Zece zile. A mai zis că ar putea să aibă probleme pe termen lung.

— Mai exact, ce probleme pe termen lung?

E genială. Pune întotdeauna punctul pe i.

— Nu-i chiar așa de simplu, Carol. Doctorul spune că e mai bine dacă îi vorbim pe un ton liniștit, dacă îi spunem cât de mult o iubim și apoi poate că toate astea o s-o trezească.

Ăsta e tata.

— Ce-i așa de complicat în a întreba care pot fi problemele pe termen lung?

Liniște.

— Deci?

Nimic.

— Tată.

— Cred că trebuie să fim foarte atenți la ce discutăm de față cu Sarah, Carol. Ar putea să ne audă. Nu vrem s-o speriem. Ne dorim doar să se întoarcă, nu-i așa, June?

— Deci ne *poate* auzi atunci, nu-i așa? Ei cred că ea *poate* auzi ce vorbim? Au menționat efectiv sindromul *locked-in?*

— Păi, ar putea să ne audă, așa au zis. Nu-i așa?

— Bine atunci, Sarah, trezește-te!

De-ar fi așa simplu!

— Nu așa, Carol. Noi i-am tot vorbit încet. Au spus să-i amintim de lucruri plăcute.

— Amintiri plăcute? Păi și care-s astea atunci? Când ne-am petrecut o zi mergând în jurul Stonehenge? Când am fost cu mașina timp de-o săptămână pe la blestematul de zid al lui Hadrian? Sau când, la fiecare călătorie lungă cu mașina, ne opream la un popas să mâncăm ouă fierte – care oricum nu plac nimănui – la zece minute după ce plecam de acasă. A, da. Zile minunate.

Dacă aș putea să mă ridic în picioare s-o aplaud, aș face-o. Deși mie chiar îmi plac ouăle fierte.

— Carol, o superi pe sora ta.

— A, da, îmi pare rău, mamă. Sarah zace aici la porțile morții – cu nimeni alături care să știe cu adevărat ce se întâmplă, și totuși renunțați la gândul că vacanțele voastre blestemate au fost ceva mai mult decât al naibii de plictisitoare.

E liniște acum. Evident mama plânge, dacă e să mă iau după smiorcăielile zgomotoase.

— Mă duc să caut niște cafea.

Ba nu. Se duce să tragă o țigară. Asta zice când se duce să tragă o țigară. Când se întoarce tot caută scandal.

— Ascultați! Nu credeți că ar trebui să discutăm despre ce este cu adevărat vorba aici?

— Știm despre ce este vorba, Carol. N-avem nevoie de perspectivele tale acide.

Hai, tata.

— Nu vrem să ne certăm iarăși, nu-i așa, Brian?

— Pentru ce te iei de mine, June?

— Nu mă „iau de tine”, Brian. Doar zic că…

— Mamă! Nu crezi că e ciudat că Sarah, știi tu, este așa cum este? Știi tu. Că nu zice niciodată nimic.

— Zice chestii tot timpul.

— Vorbește cu mama ta în fiecare zi, Carol. Ceea ce e mai mult decât faci tu.

— Mda, sună și nu zice niciodată nimic. Când ați văzut-o ultima oară zâmbind cu adevărat? Nici măcar la nunta ei. Chiar îl iubea pe

Adam? Când ați văzut-o ultima oară să se distreze cu adevărat? Să-și lase părul despletit? Sau să plângă cu adevărat? Foarte supărată? Nu reacționează niciodată la extreme, nu-i așa? E mereu doar pe mijloc. Fără să simtă nimic.

— O, Carol! Ce mai născocești acum?

— Nu știu ce legătură au toate astea cu Sarah, Carol. Are nevoie de ajutorul nostru, nu de exagerările tale.

— Unde au fost toate bețiile și scuzele că nu și-a făcut temele? Unde au fost iubiții?

Iubiții?

— Nu toată lumea trebuie să învețe așa cum ai făcut-o tu.

— Așa este, mamă. Mulțumesc tare mult!

— Pur și simplu a fost diferită de tine. Nici mai bună, nici mai rea.

— Și totuși, cum rămâne cu iubiții? Nu e ca și cum n-ar fi fost drăguță. Nu este, scuze. A ieșit cu vreo patru tipi și toți au fost niște nenorociți.

— Cine a fost un nenorocit?

— Martin, spre exemplu.

Martin?

— Care a fost ăsta?

— Știi și tu, hocheistul. Nu i-a rupt încheietura mâinii?

— Nu-mi amintesc să-i fi rupt cineva încheietura mâinii. Brian?

— Nu-mi amintesc de nimeni pe nume Martin.

Chiar mi-a rupt încheietura mâinii. Când mergeam pe stradă și a zis că un bărbat s-a uitat la mine într-un mod ciudat. Într-un mod care însemna că s-ar fi întrebat ce căuta o fată drăguță ca mine cu un prost ca el. Asta a zis. Eu nici măcar nu l-am văzut pe tipul ăla.

— Sau ăla cu dubița roșie? Ăla chiar că era un nenorocit.

James.

— Ăla care aproape că m-a călcat? Era un ciudat.

Când m-am despărțit de el, obișnuia să mă urmărească peste tot. De acasă la școală. De la școală acasă. Stătea în mașina lui, puțin mai jos de casa noastră, toată noaptea și aștepta ca eu să plec. Aproape c-a călcat-o pe mama.

— Ian a fost un flăcău simpatic. Ce zici de Ian?

— Așa este, mamă, el n-a fost așa un nenorocit. A părăsit-o după două luni. I-a zis că e schilodită emoțional.

— N-a zis asta, Carol. De unde scoți poveștile astea?

Era gelos. Tot timpul. Pe cine sunam, unde mergeam. Voia să mă dețină.

— Adam a fost un bărbat bun. Un bărbat de bun-simț. Ne-am înțeles mereu bine.

— Tată, tu nu l-ai plăcut niciodată. Ai zis asta de la bun început. De fapt, era chiar în regulă până s-a apucat să bea bere toată ziua și să fumeze iarbă toată noaptea. După asta a devenit coșmar. Dar, știți și

voi, Sarah n-a zis niciodată nimic rău despre el, nu-i așa? Nici măcar o vorbuliță. Venea acasă împleticindu-se, în mijlocul nopții, iar ea îi curăța voma și toate cele. Ea nu-i nimic altceva decât una dintre victimele vieții.

— Poate că ai înțeles totul greșit, Carol. Poate că tu ești cea care nu este perfectă.

— Când a devenit victimă, mamă? Când a început să-și dea seama că e în regulă ca oamenii s-o calce în picioare? Nu simte, mamă. Ori, dacă simte, n-o spune. Pur și simplu lasă oamenii s-o rănească. La ea e altfel decât la majoritatea oamenilor. Nu te deranjează? Nu e deloc firesc. La majoritatea oamenilor îți poți da seama când sunt supărați sau fericiți. Ea nu trădează nimic. N-a făcut-o niciodată. Mă rog, o făcea când era mică. Ce s-a întâmplat cu fetița aceea mică și spumoasă?

— Nu începe cu minciunile, Carol! Am avut parte suficient de minciunile ei la vremea respectivă.

— Stai, ce? Ce minciuni, mamă? Despre ce vorbești? Tată, despre ce vorbește?

— De ce-ți dorești să răscolești trecutul, Carol? Nu-i ca și când ea e măcar…

— Asta fac? Asta fac pe bune? Răscolesc trecutul? Eu am crezut că doar încercăm să ne dăm seama cum, Dumnezeului, a ajuns ea aici.

Nu simt nimic?

Nu știu.

Și de fiecare dată când se aude bâzâitul de la intrare mă întreb dacă nu se întoarce bărbatul ăla.

26.

Kelly

Ziua a cincea – 1 a.m.

Băltoacele de pe drum au căpătat o culoare portocalie murdară în lumina nasoală pe care o dau felinarele stradale. Plouă. Telefonul meu clipește în verde fosforescent. Am semnal complet și bateria încărcată și niciun rahat de mesaj. Mama și cu mine l-am dus pe Billy la Burger King și el și-a luat un meniu pentru copii cu o jucărie din plastic în el. Billy era deja în pijamale, dar nu i-a păsat nimănui. Eu nici n-am vrut să merg, dar mama a spus că o să ne facă bine să ieșim. Problema este că nu știi niciodată cine poate să apară la Burger King. Toată lumea merge acolo. Mi-am petrecut o oră încercând să asamblez un avion din plastic cu o elice mobilă. Trebuia să se miște. Așa a spus Billy. A fost mai bine decât să mă holbez la telefon. Mama spune că ar fi cazul să merg la școală mâine și, să mor eu dacă nu-i incredibil, dar și eu cred la fel. Nu mai suport să stau să aștept. Prefer să merg la ora de franceză. LOL. A sosit, în sfârșit, ziua în care aș prefera să fiu la școală. Ce transformare enormă mai e și asta.

În ziua în care a ars aripa laboratoarelor de limbi străine am fost trimisă acasă de la școală. Toți am fost trimiși acasă. A fost prima dată când s-a întâmplat. În loc să tragem chiulul, chiar ne-au spus ei să ne ducem acasă, ceea ce a fost un noroc, că asta aveam de gând să fac oricum pentru că aveam olărit și n-aveam nicio dorință arzătoare să fac un vas roman. Așa că mi-am petrecut toată după-amiaza făcându-mi unghiile cu chestia asta nouă, care se crapă. Ai văzut vreodată? Îți dai unghiile cu o ojă de o culoare oarecare – să zicem, roz apoi dai un strat care se crapă, cu altă culoare – eu am făcut cu negru, dar poți să folosești ce culoare vrei – și se aplică normal, apoi, după vreun minut, se crapă și poți vedea stratul de dedesubt. Dar trebuie să o lași să se usuce. Asta nu explică pe sticluță. Spune doar să aplici stratul suplimentar fără să-ți spună că, dacă statul inițial nu e uscat, se amestecă totul și trebuie să o iei de la capăt. Ar trebui să precizeze asta. Am întins-o și pe tot covorul. Mă rog, am reușit până la urmă să-mi fac unghiile și o așteptam pe Sarah să vină acasă ca să-i pot arăta unghiile mele noi și să-i spun că a ars aripa laboratoarelor de limbi străine.

Incendierea secției de limbi străine a fost un moment tipic Kathryn Cowell – îi plăcea să aibă în fiecare an câteva, doar ca să-și păstreze reputația. S-a întâmplat la vreo două săptămâni după ce am început să mă întâlnesc cu Sarah. Mă obișnuisem să o văd aproape în toate serile

din zilele de lucru. Era încă suficientă lumină cât să stăm în grădină, deși mi-o imaginam mereu pe mama stând după gard și trăgând cu urechea, așa că uneori stăteam în bucătărie, pe dulapuri (cu ușile din spate deschise), ceea ce mama spune că ar fi neigienic. Cred că în momentul ăla hotărâsem deja să-mi schimb culoarea părului. Nu trebuie să fii vreun geniu să pricepi că motivul pentru care eram sub radarul lui Wino era faptul că aveam o coadă blondă și că, dacă scăpăm de ea, poate că aș fi devenit un pic mai puțin evidentă. Dar Sarah a spus că schimbarea trebuia făcută treptat. Adică nu într-o clipă blond platinat și în următoarea șaten-șoarece pentru că a spus că asta ar atrage atenția asupra mea mai mult decât dacă aș rămâne platinată. Și toată ideea schimbării era să nu atrag atenția. A spus că uneori, dacă încerci să nu mai atragi atenția asupra ta poți chiar să atragi atenția asupra ta. A spus că e ca la un bărbat care poartă un costum gri și o haină gri și apoi își ia și o cămașă gri și o cravată gri. A spus că totul e prea gri și că oamenii vor începe să se întrebe de ce poartă el cămașă și cravată gri și haină gri la costumul gri? E prea gri totul! A spus că aș putea, totuși, să nu-mi mai trag fusta în sus. A spus că rulatul ei de două ori în jurul taliei ca să o fac mini nu avea să-mi aducă aparenta invizibilitate. Nici șosetele peste genunchi care arătau ca niște ciorapi cu portjartier. Șosetele normale sunt în regulă, mi-a spus.

Așadar, când Sarah a ajuns în sfârșit acasă, i-am spus toată istoria cu incendiul și ea a zis că nu crede neapărat că a făcut-o Kathryn. A spus că doar pentru că o adolescentă șterpelește lucruri de la copiii mici, asta nu înseamnă că dă și foc. Dar eu i-am spus că era sigur-sigur. Sarah nu înțelegea pe atunci cum putea Kathryn Cowell să fie în spatele a tot ceea ce se întâmpla la școala generală South Haringey.

La început, toată lumea a spus că aripa laboratoarelor de limbi străine a fost incendiată cu benzină, dar tot timpul polițiștii băteau câmpii că trebuie să se fi iscat din cauza elevilor care fumau în spatele clădirii. Și profesorii au spus același lucru. Bănuiesc că știu că fumăm cu toții pe acolo, așa că au adunat doi și cu doi și le-a dat cinci sute. Clădirea e chiar lângă terenul de recreere, noi îi spunem Rec, și toți copiii care se aflau la prima oră de limbi străine au fost evacuați în mijlocul terenului, ceea ce toată lumea a considerat al dracului de haios pentru că ni se spunea tot timpul că nu avem voie să mergem acolo. Jumătate dintre ei au ieșit direct din clădirea plină de fum, direct în Rec și apoi direct pe partea cealaltă a străzii, cu țigara în mână, spre casă, la *Jeremy Kyle*{10} și Marmite pe pâine prăjită, iar polițiștii s-au enervat rău pentru că doamna Backhouse nu a putut să le spună cine lipsea fiind în incendiu și cine lipsea fiind acasă. Totuși, faza e că James Arney – el e în clasa a noua – a fost rănit. A avut arsuri foarte grave la picioare. Nimeni altcineva nu a pățit nimic, ceea

ce li s-a părut ciudat tuturor. Atunci au început zvonurile că a fost vina lui Kathryn Cowell. Apoi cineva a spus că unul dintre pompieri a zis că miroase a benzină și că incendiul a pornit probabil pentru că cineva a aruncat cu benzină peste zidul dinspre Rec și că s-a întins în toaleta băieților. Mașinile de pompieri, vreo trei, au trecut peste gazonul din Rec, ceea ce Clare a spus că e nemaipomenit. Au venit și două ambulanțe, tot pe gazon, și l-au luat pe James Arney și pe cinci fete care spuneau că au inhalat fum și nu se puteau opri din tușit, dar două dintre ele sunt niște idioate care se prefac că leșină tot timpul când facem disecții la biologie și celelalte trei sunt *emo* – știi tu, se taie pe mâini și iau pastile și așa mai departe, așa că probabil doar căutau un pic de atenție. Pe bune! Probabil că le-a plăcut ideea să se plimbe cu nenorocita aia de ambulanță.

Incendiul a fost stins rapid, dar toată aripa a fost închisă și nici măcar polițiștii nu au avut voie să intre pentru că pompierii au spus că nu ar fi sigur și că s-ar putea prăbuși acoperișul, așa că nu au putut nici măcar să facă investigații. Dar noi spuneam cu toții, ce au de investigat? Toată lumea știa că a fost mâna lui Kathryn Cowell. După prânz, ne-au trimis acasă. Nimeni nu s-a întrebat care a fost motivul lui Kathryn Cowell să dea foc clădirii pentru că ea nu face lucruri cu un motiv anume. De exemplu, n-ar fi pentru că urăște limbile străine sau ceva de genul ăsta pentru că nu a călcat niciodată la o oră de limbi străine. Toată lumea s-a gândit că probabil s-a întâmplat să găsească o canistră de benzină și că stătea în Rec, pe unde-și duce zilele când nu pierde vremea lângă adăpostul pentru biciclete sau în vestiar, și că s-a gândit care e cel mai util lucru pe care-l poți face cu o canistră de benzină când nu ai nici mașină, nici motocicletă, nici nimic? Și atunci i-a venit ideea să o arunce peste gard cu un chibrit. Toată lumea știa că o să scape basma curată.

Polițiștii au interogat-o la secție, toată după-amiaza, pe ea și pe Wino și pe restul găștii separat, până când tatăl lui Wino, care nu e cunoscut ca apărând pentru cine știe ce pentru că e foarte închis în sine, a venit după cinci și i-a scos pe toți. Fiecare în parte a spus că erau în vestiare și prin oraș și că nu aveau sub nicio formă cum să o fi făcut ei, iar polițiștii au spus că, până când acoperișul nu era sigur, nici nu puteau măcar să caute dovezi. Așa că ne țineam cu toții răsuflarea sperând să-și fi lăsat Kathryn Cowell amprentele pe canistră sau ceva asemănător. Dar, după cum se purta Kathryn Cowell, cu falca ei mare ieșită în afară și cu un zâmbet imens pe față, știam că n-a făcut-o.

Se întunecase când am terminat de spus toată povestea lui Sarah. Ea a zis că nu are cum să scape basma curată Kathryn. Iar eu i-am spus că pun pariu că nici măcar James Arney nu credea asta. Cât am vorbit, a scos o sticluță de acetonă din dulăpiorul de deasupra chiuvetei, unde

ține paracetamol și plasturi, și a luat niște bulgărași de vată dintr-un bol. S-a așezat în fața mea în salonul pe care Adam îl numește cameră de zi și, în timp ce eu i-am povestit despre benzină și incendiu și James și Kathryn Cowell și tot, mi-a șters oja cu crăpături și mi-a scurtat unghiile și mi le-a colorat într-un bej banal. Aveam mâini de doamnă în vârstă, serioasă. Am întrebat-o ce nu era în ordine cu oja mea cu crăpături și ea a clătinat din cap și a râs și a spus că nu și-a dat seama că așa trebuia să arate. Apoi a spus: „problema e că hoțul prinde hoțul". Exact așa a spus. Iar eu am întrebat: „Ăsta nu-i numele unui film sau ceva de genul ăsta?" Pentru că mama are niște casete video vechi pe raftul de jos din camera noastră din față și sunt sigură că e unul cu numele ăsta. Iar ea mi-a spus că da, e un film, dar este și un fel de expresie și înseamnă că nu ai șansa să prinzi oamenii răi decât dacă devii și tu rău. Iar eu am spus că e LOL din partea ei pentru că ea nu face niciodată nimic rău. Iar ea a spus că a fost doar o idee. După aceea, mult mai târziu, a spus că glumea când a spus asta prima dată, dar mie mi s-a părut de-a dreptul genial. Are ceva al dracului de șmecher, corect? Sună ca genul de lucru pe care l-ar face o persoană cu o părere a dracului de bună despre sine.

27.

Sarah

Ziua a cincea – 9 a.m.

— E așa negativistă tot timpul!

— E doar supărată, June. Așa cum suntem și noi.

Părinții mei șoptesc.

— Mai bine n-ar mai fi venit dacă tot supără pe toată lumea. Tot le turuie polițiștilor despre bărbatul ăla care a venit la Sarah. Adică, ar fi putut să fie doar o greșeală. Poate că a crezut că vizitează pe altcineva. Adică, Sarah nu arată chiar ca ea, nu-i așa? Și chiar sper că nu începe să vorbească iar cu doctorii. Îți amintești ultima oară, când mama ta a făcut bypassul, iar Carol se plângea că mâncarea nu-i suficient de bună? Îi tot trăgea cu asta tuturor. Sunt convins c-o să turuie și acum la nesfârșit.

— Ce zici de niște ceai?

Ușa se deschide deodată.

— Mamă, tată. Aceasta este doamna doctor Donne. Este expert în tipuri de comă.

Sora mea. Animată și încrezătoare. Se aude un talmeș-balmeș de scaune trase. Mama scoate niște oftaturi ciudate.

— A, nu vă ridicați, *spune doamna doctor Donne – cu accent american.*

Mi-o imaginez mică de statură și brunetă și lată-n șolduri. Crezi că ai putea să-ți dai seama dacă cineva este gras după voce?

— Nu, serios, chiar nu e nevoie.

— Doamna doctor Donne conduce un studiu despre tipurile de comă. E un studiu de cinci ani. Adună informații de peste tot din lume.

Minunile nu se opresc niciodată – sora mea pare să fie impresionată de cineva.

— Mm, îmi pare bine să vă cunosc, doamnă doctor Donne. Eu sunt Brian, ea este June, iar pe Carol ați cunoscut-o deja.

— Deci, *Carol e nerăbdătoare să treacă la subiect*, îmi puteți explica ce se întâmplă? Am aflat despre această hemoragie intra-axială – așa o numiți? Ceea ce vreau să știu este ce anume trebuie să se întâmple acum?

•

Puțin mai târziu, când au plecat cu toții, m-am gândit iar și iar la răspunsul doamnei doctor Donne. Nu mi-a plăcut ce-a avut de spus, e adevărat. Nici lui Carol nu i-a plăcut. Și totuși, deși ceea ce-a zis a fost evident supărător și toate cele, iar mama suspina, ceea ce n-a ajutat deloc,

felul în care a zis-o a fost cel care m-a afectat. A fost pur și simplu prea dramatic. Părea mult prea plină de ea, de parcă ar fi fost pe scenă jucând rolul lui Lady Macbeth sau așa ceva. Poate e o chestie specific americană. Mereu dau impresia că-s foarte mulțumiți de ei înșiși, nu-i așa? „Să aveți o zi bună" mă calcă mereu pe nervi. Părea atât de impresionată de ea însăși și de cunoștințele ei, de parcă știa ceva ce noi n-am putea ști nici într-un milion de ani. Se dădea mare. Îmi imaginam că-i mult prea fardată.

„Trebuie să fiți pregătiți, a zis. Din experiența mea cu situații similare, e foarte greu să te împaci cu prognosticul, a zis. Va trebui să vă pregătiți pentru faptul că se poate ca asta să fie tot ce rămâne din sora dumneavoastră". Dar se simțea un fel de fudulie în vocea ei. Oamenii distinși și deștepți au fudulia asta câteodată. Ai observat? Și apoi a zis, „e probabil să aveți de-a face cu niște decizii dificile de aici înainte". Ceea ce înseamnă deconectarea de la aparate, probabil. Mulțumesc. N-am niciun cuvânt de spus în chestia asta. Nu am cum să-mi spun părerea. Viața mea nu este a mea. Când te afli în comă devii capabil să urăști oameni pe care nici măcar nu i-ai cunoscut. Pun pariu că, în ciuda cercetărilor ei despre comă, nu știe asta.

28.

Kelly

Ziua a cincea – 10 a.m.

M-am întors la spital. Mă tot gândesc că Sarah se preface adormită și că o să se ridice deodată din pat și o să râdă și să-mi spună ha, ți-am făcut-o. Odată, când nu era nimeni pe aici, mi-am fluturat mâna prin fața ei și am ciupit-o de braț să văd dacă se trezește. Nu prea tare. Nu voiam să-i las dracului vreo vânătaie. Nu s-a trezit.

I-au scos bandajele. Arată mai bine. Mă rog, arată mai puțin înfricoșător. Umflătura feței s-a mai retras și, deși obrajii ei au o culoare verzuie din cauza vânătăilor și arată complet ciudat fără păr, chiar începe să semene cu ea. Asistentele mi-au cerut să aduc o fotografie ca să vadă și ele cât e de drăguță, dar chiar nu am niciuna. Le-au văzut la televizor pe cele de la nuntă. Era chiar frumoasă acolo. Când avea părul lung. Sarah nu e înnebunită să i se facă fotografii. Spune că nu mai e frumoasă. Dar spune că nu o deranjează.

Sarah nu e genul de persoană căreia să-i placă să facă lucruri riscante. Adică lucruri periculoase. E grijulie. Știi tu, de exemplu, nu s-ar da cu parapanta, cum am făcut noi în excursia din clasa a șasea la centrul acela pentru activități sportive din Țara Galilor. Și cu siguranță nu s-ar cățăra pe o scară din funii sau pe un perete din acela cu stânci. Mă rog, nu e bună pentru distracții. Dar mergând la ceai la ea în fiecare seară, înainte ca Adam să ajungă acasă, am ajuns să o cunosc destul de bine. Nu ca și cum aș fi fost deja prietena ei cea mai bună sau ceva de genul ăsta, dar îmi povestea lucruri despre munca ei și, cu toate că era tăcută și timidă și așa mai departe, nu era nici slabă, nici proastă, chiar dacă oamenii credeau asta uneori și o tratau ca atare. Începuse să joace baseball cu echipa de corectori de la editura ei. Aveau tricouri personalizate pe care imprimaseră „te judecăm în tăcere”, ceea ce ea a spus că era extrem de amuzant pentru că toți ceilalți aveau chestii de genul „vulturii de la departamentul juridic” sau „vulpile de la resurse umane”. A spus că nu se mai simțise intimidată până atunci. Nici baseball nu mai jucase. A spus că i se părea nasol. Avea loc în pauzele de masă din fiecare miercuri. Avea pantofi sport noi. Își făcuse câțiva prieteni noi. Mă rog, nu chiar prieteni.

După ce i-am spus toată povestea cu Kathryn Cowell, am început să stăm de vorbă aproape în fiecare zi. Mergeam la ea acasă când venea de la serviciu și discutam despre temele mele sau despre Clare sau cât de rahat era tatăl meu, chestii de astea. Dar cel mai mult vorbeam

despre Kathryn Cowell. Sarah a spus că, în secret, Kathryn Cowell nu era persoana care se pretindea a fi. Sarah a spus că încearcă să compenseze. Nu știu ce a vrut să spună cu asta. Și mi-a mai spus și să mă amestec în mulțime cât pot de mult, toată faza cu nu-te-face-remarcată. Și am încetat cu coada de cal și cu machiajul. Și m-am obișnuit cu oja de doamnă în vârstă. A spus că pot să încetez să mai fiu Blonda acum și să încep să fiu din nou Kelly. Și mi-a spus că m-a văzut cu câteva luni în urmă, de la fereastră, și cum i-am smucit brațul lui Billy și a spus că mă comportam ca și cum mă transformam în Wino. Și a spus că nu trebuie să devenim agresori, trebuie doar să ne dăm seama cum să ne purtăm cu agresorii. A spus că doar pentru că sunt mai mari, asta nu înseamnă că trebuie să câștige.

•

Aia de treabă, Beth, a venit și mi-a spus să urmăresc semnele de activitate a creierului. Spune că ar trebui să urmăresc dacă Sarah clipește atunci când vorbesc cu ea. Că ar trebui să-i urmăresc degetele să văd dacă zvâcnesc. Așa că stau chiar lângă patul ei, pe scaunul moale pe care tatăl ei adoarme întotdeauna, holbându-mă la mâna ei stângă. Îi intră un tub în mână și, dacă te uiți cu mare atenție, poți să vezi vena în care pompează. O bandă albastră și una albă o țin la locul ei. Suflu peste degetele ei și firicelele de păr blond și colțul benzii care nu s-a lipit bine se mișcă sub adiere. Dar degetele nu-i zvâcnesc, nici ochii nu i se mișcă.

Îmi dau seama că sunt gata să plâng, ceea ce ar fi complet aiurea, așa că îi povestesc din nou lui Sarah despre incendiu și toate prostiile. A fost în aceeași zi în care aveam programare să mergem la lecția de autoapărare din cadrul modulului de abilitare personală de la centrul comunitar. Parcul era înconjurat cu bandă de către polițiști, dar centrul comunitar era deschis și, deși nici nu mă apucasem de teme pentru că eram al dracului de nervoasă, am fost de acord să merg pentru că m-am gândit că măcar n-o să fie vorba doar despre incendiu, lucru despre care discutau toți ceilalți. Și Sarah a spus că nici ea nu prea avea ce face. Nu-i spuseserăm mamei despre cursuri. I-am spus că ieșeam ocazional să cumpărăm chipsuri de la magazinul de pe Green Lanes pentru că Sarah a spus că probabil așa era cel mai bine. Iar mama a crezut-o pentru că e adultă și adulții cred că adulții nu mint.

Modulul de abilitare personală a fost una dintre celt mai amuzante părți ale întregului curs. Modul! Parcă dădeam bacul! Drept să spun, majoritatea celor din grup erau un pic cumințele și, sincer, lipsite de orice speranță. Unele chiar nu mai puteau fi ajutate. Totul era prea expansiv, dacă mă întrebi pe mine. Suna mai degrabă a Alcoolicii Anonimi decât a abilitare personală. Tatăl meu, când credeam că am un tată, mergea la Alcoolicii Anonimi de două ori pe săptămână pentru că mama i-a spus că-l părăsește dacă nu se duce. Am auzit asta

în timp ce urmăream cu degetele spiralele de pe tapetul din hol. Iar el s-a dus vreo doi ani și totul a fost foarte bine. Apoi s-a făcut rangă într-o noapte și a furat toți banii din contul bancar al mamei. Ea a schimbat încuietorile pe loc și cu asta s-a terminat totul. Chiar a și spus: „S-a terminat totul". Și așa a fost.

Aparent, abilitarea personală implică înțelegerea ideii ca nu trebuie să te comporți ca o victimă. Mă crezi sau nu, dacă te atacă un potențial tâlhar, răspunsul imediat este să-i transmiți semnale atacatorului că ești puternică. Sarah a spus că data viitoare când mă va încolți Wino sau chiar Kathryn Cowell, ca să-mi ia banii de pachet sau mobilul, ei bine, CU SIGURANȚĂ, voi avea mai multe șanse dacă transmit mesaje de abilitare personală. Ea glumea, dar instructorul nu. Și cum transmiți mesaje de abilitare personală? Karate. Și întreaga oră am râs cam tot timpul. Pe bune! Nu m-am gândit nici măcar o dată la incendiu. Era prea amuzant.

Tipul era complet inutil. Cred că a fost înainte unul dintre oamenii străzii care primeau un prânz gratuit și a văzut un anunț că se caută un profesor pentru autoapărare. Era marocan. Au karate în Maroc măcar? Avea un manechin din plastic în mărime naturală cu un soi de păr portocaliu, ondulat, din plastic, și cu niște pantaloni roșii din plastic, și atârna de un lanț pe un suport din metal. Erol – ăsta era numele instructorului, nu al manechinului – ne arăta mișcările pe el. Și când îl pocnea, manechinul începea să se legene în lanț, iar zâmbetul lui și fundul lui mare și roșu se tot învârteau – zâmbet-fund-zâmbet-fund – și ne ucidea, pur și simplu. Sarah a spus că aproape a făcut pe ea. Erol nu părea să fie în stare să vadă până în spatele clasei, așa că nu era deloc conștient că noi ne îndoiam de râs. LOL sau ce? Chiar și Lucy, cea cu părul lung și roșcat, a început să râdă în hohote. El ne-a spus că trebuie să țipi în gura mare dacă sare cineva pe tine, ca să atragi atenția asupra ta și să primești ajutor, plus că poți să-l derutezi pe atacator. „Aaaaaaaaaaaaaaa a zbierat el. DERUTEAZĂ-L PE ATACATOR!" a țipat. Apoi trebuia să lovești în punctele slabe ale corpului. „LOVEȘTE-L ÎN PĂRȚILE VITALE", a zbierat mititelul în timp ce și-a înfipt degetele în ochii și în mărul lui Adam al manechinului. Moment în care ne-am prăbușit efectiv. Aproape că m-am pișat și eu pe mine.

Celelalte doamne de la curs, Lucy, Shirley, cealaltă Lucy, Elizabeth și Belinda, ca și Fleur, erau acolo, și toate, inclusiv Fleur – ceea ce nu poate fi normal de vreme ce se presupune că ea are grijă de întregul grup – păreau complet paranoice în privința posibilității de a fi atacate. De fiecare dată când el punea o întrebare ca: „Ați simțit vreodată că sunteți urmărite în drum spre casă?" sau „S-a uitat vreodată cineva insistent la dumneavoastră în metrou?", ridicau mâna. Noi, în ultimul rând, căscam ochii. Ne întrebam de unde au

apărut deodată toți atacatorii de femei între două vârste. Sarah a spus că ele luau viața prea în serios.

Apoi, deodată, din senin, blonda grasă Belinda ne spune să tăcem. Sarah mi-a spus că are o casă foarte mare, cu toate că nu știu de unde știe asta, și mereu venea la curs machiată complet, cu gene false și tot tacâmul. La o lecție de karate! Cine ar face așa ceva? Vorbea împleticit. Sarah mi-a spus că avea o sticlă de votcă înfășurată într-un prosop în geantă. Sarah a zis că probabil a venit ca să scape de un soț exagerat de posesiv. Nu prea știam ce înseamnă asta, atunci nu știam. În orice caz, exact la finalul lecției, Belinda întreabă deodată, din primul rând, cu vocea ei nesigură, dar distinsă:

— Nu vă supărați, nu vă supărați, ați putea să-mi explicați cum se aplică o lovitură în tâmplă?

Ei bine, Erol aproape că s-a căcat în pantaloni. Transpira deodată peste tot. A spus că nu e de glumit cu lovitura la tâmplă. Nu. A spus că nici n-ar trebui să discutăm despre asta. Nu, nu putea deloc să vorbească despre asta. A mormăit și a împins manechinul mai tare, iar acesta ne-a arătat din nou zâmbetul și pantalonii. A spus că e o lovitură potențial mortală și nu ceva potrivit pentru o lecție de autoapărare. A spus: nu pentru că ar fi craniul un pic mai subțire la tâmple – asta cred cei mai mulți și se înșală amarnic –, ci pentru că e plat și, dacă prinzi o lovitură bună, poți să cauzezi probleme mari, dacă lovești direct. Și apoi a zis că a vorbit prea mult. Mult prea mult. Și a început să transpire și mai tare și a schimbat subiectul. Sarah a spus că sprâncenele mele păreau să-mi țâșnească afară din cap. Belinda avea un carnețel. Pe bune!

Încă mai râdeam când am pornit spre casă trecând pe lângă intrarea de la Rec. În lumina portocalie, puteam vedea benzile din plastic ale poliției oprind oamenii să intre în parc până când poliția își va fi dat seama cine a făcut treaba cu benzina. I-am spus lui Sarah că o bandă din plastic n-o să țină pe nimeni afară. Și Sarah a zis că au camere de supraveghere pe stradă, așa că, dacă intră cineva, va fi filmat. Și apoi, când am trecut de camera de supraveghere cenușie agățată la jumătatea stâlpului de iluminat, am văzut că atârna în fire și că în mijlocul lentilei lipise cineva o bucată mare de gumă de mestecat.

Unul dintre tovarășii lui Kathryn, fără îndoială. Sarah a spus că putea fi oricine. Iar eu am zis că toată lumea știa că e vorba de gașca lui Kathryn – ei se distrează distrugând camerele de supraveghere. Stau în spatele unei biciclete și le lovesc din mers. Au o bâtă de baseball ascunsă pe acoperișul refugiului din stația de autobuz. Numai pentru asta. Guma de mestecat e cartea lor de vizită. Și poliția nu face nimic. Gabori nenorociți buni de nimic.

Tocmai ajungeam la ultima parte a drumului când Sarah m-a întrebat dacă sunt sută la sută sigură cine a incendiat aripa

laboratoarelor de limbi străine. Iar eu am zis: „Păi, logic”, iar ea m-a întrebat dacă eu cred că o vor prinde pe Kathryn Cowell și eu am zis: „Când, vreodată”. Iar ea a spus că poate va exista vreo dovadă care să o plaseze pe Kathryn sau pe cineva din gașca ei la locul faptei, iar eu am spus: „Sub nicio formă, poate doar dacă și-a aruncat propria brichetă dincolo de zid”. Iar Sarah a zis: „Păi, atunci, poate că ăsta-i planul. Mai ții minte, e nevoie de un rahat de hoț ca să prinzi hoțul?” Era chiar amuzantă uneori. Pentru că nu spunea niciodată „rahat” așa că a fost foarte haios, de-a dreptul LOL când a spus-o. Deci, vezi, a fost ideea ei de la început.

•

Le-am zis asta asistentelor. Că Sarah era haioasă la modul LOL. Beth a spus că va fi din nou. Mă întreabă tot timpul de Sarah. Și acum, că umflătura s-a retras, cred că le pare cu adevărat rău de ea. Pot vedea că nu e genul care să și-o ceară, să i se zdrobească fața. Nu e ceva normal pentru Tottenham.

Beth i-a dezvelit degetele de la picioare ca să-mi arate cum să le gâdil. Oja roșie a lui Sarah începe să se ia. Se văd porțiuni de unghie unde a sărit oja. Ar muri dacă ar vedea una ca asta. Mă gândesc la gâdilat după ce pleacă Beth. Mă holbez la degetele ei. Pare că nici nu mai e aici. E doar un cadavru.

29.

Sarah

Ziua a cincea – 11 a.m.

Bărbatul care încearcă să mă omoare a fost arestat!

Asta i-a spus Lisa Lucindei. Și ea crede că încearcă să mă omoare.

Nu știa de ce anume l-au acuzat.

Nu cred că-i vreo infracțiune să stai lângă patul cuiva care se află la terapie intensivă. Îl interoghează. Au pus doi oameni la ușa secției. Polițiști. Mă simt în siguranță. Mai în siguranță.

Ele sunt aici și-mi fac patul.

— Dar, Lisa, ai spus asta poliției?

Lucinda șoptește.

— Ei bine, nu, n-am spus asta. Adică, și așa sunt destul de băgată în bucluc, nu?

— Cred că ar fi trebuit să spui. La o adică, pentru ce îi trebuia să știe?

Să știe ce?

— Mulți oameni vor să știe cum funcționează un aparat de menținere a vieții. Le spun oamenilor tot timpul! Nu arăta ca un criminal. Arăta chiar bine.

— Doamne, Lisa! Preferințele tale în materie de bărbați sunt mai rele decât cele în materie de chiloți.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Serios. Nimic.

Așa că poate chiar încerca să mă omoare. Toate astea sunt atât de greu de înțeles! De ce ar încerca cineva să mă omoare? Ce am făcut?

Ce naiba am făcut?

•

M-am hotărât.

Ce vreau să spun este… m-am hotărât.

Dintr-un nu știu ce motiv anume mi-l amintesc pe Adam spunând că nu depindea de mine să hotărăsc nimic, așa că la fel de bine aș putea să nu mă deranjez să zic: „M-am hotărât”. Dar îmi amintesc că m-a enervat și sunt sigură că tot decideam chestii care nu-l includeau pe Adam. Oricum, m-am hotărât că singura variantă pe care o am este să-mi revin. Dacă nu ies de aici în curând, cineva o să mă deconecteze de la aparate. Ai putea crede că par ambițioasă date fiind circumstanțele. Dar nu am altă variantă, așa-i? Așa că de acum înainte îi voi demonstra doamnei Doctor Condamnare la Moarte că greșește. O să mă scot singură din toată chestia asta.

Voi pune în aplicare un regim. Un antrenament. Așa cum facem la baseball. Dacă fac întinderi mentale poate că îmi refac canalele în creier.

Voi alterna întinderile cu căutarea de amintiri. Încerc să rămân conștientă în mintea mea cât mai mult posibil. Fără să mă mai scufund.

De la momentul în care mi-am amintit că l-am văzut pe Adam cu pălăria la nunta noastră la Starea civilă în Southwark, am început să-mi amintesc atât de multe despre mine și despre noi, înainte de căsătorie.

Îmi amintesc de școală. Îmi amintesc că am fost rugată să citesc cu voce tare la engleză și că n-am fost în stare să fac cuvintele să iasă. Mă bâlbâiam. Și-l rugam pe profesorul de engleză să nu mă mai pună și mi-l amintesc și pe el înțelegător. Îmi amintesc că-mi era frică de un anume profesor. Domnul Johnson, îi spunea. Se holba la mine. Tot timpul. Chiar și la locul de joacă mă căuta și mă urmărea cu privirea. Îmi amintesc că am luat lecții de pian cu un bărbat care mă punea să cânt, iar apoi părăsea camera și mă urmărea printr-o crăpătură a ușii. Credea că nu-i pot vedea obrazul lipit de tocul ușii. Îi auzeam respirația. Am renunțat la pian, iar mama m-a plesnit peste față pentru asta. Spunea că sunt leneșă. Îmi amintesc că n-am zis nimic. Pur și simplu am stat acolo simțind cum mă ustura fața. Fără lacrimi. Fără să plâng. Și asta a făcut-o să mă plesnească din nou.

Îmi amintesc acum cum l-am cunoscut prima oară pe Adam – într-un bar, după o petrecere la birou. Cu coada ochiului l-am văzut cum îmi făcea semne și râdea și m-am gândit, uau, cât de minunat e să fii atât de încrezător. Și apoi întreaga săptămână ce a urmat m-a sunat tot timpul și vorbeam cu orele și imediat ce spuneam la revedere și închideam, suna iar și spunea că-i este dor să vorbească cu mine și apoi iar mai vorbeam. Apoi m-a invitat în oraș. Și la început am spus nu. Am zis că nu vreau să am un iubit. Dar el părea diferit. Era atât de încântat de propria persoană, încât nu avea nevoie să mă submineze pe mine.

Îmi amintesc prima noastră întâlnire – mă rog, prima noastră întâlnire oficială. Ne-am întâlnit în stația de metrou. Iar el a întârziat. M-am întors la metrou să caut o hartă să văd dacă găsesc strada lui, pentru eventualitatea în care înțelesesem greșit iar el era acasă. M-am holbat la hartă timp de vreo zece minute. Și l-am întrebat și pe bărbatul de la casa de bilete. Și când am ieșit el era acolo așteptând. Și m-a întrebat pe unde-am fost. Și a zis că aștepta de mai bine de jumătate de oră. Știam că nu era așa. M-am întrebat de ce-a mințit.

Cumpărasem două sticle de vin pentru că nu știam care era vin bun și care era vin prost, pentru că nu mai cumpărasem niciodată vin înainte, și m-am gândit că dacă luam două sticle poate măcar una ar fi fost bună. A luat sacoșa, ca s-o care, am crezut. Dar a scos sticlele pe rând și s-a încruntat la fiecare. „Data viitoare, a spus, să cumperi doar o sticlă, dar bună”. Îmi venea să plâng. Apoi m-a sărutat pe nas și a râs. A lăsat sticlele jos și m-a ridicat în brațe și m-a învârtit așa cum faci cu un copil. Și apoi

mi-a dat sacoșa înapoi. Mai târziu, a spus că vinul avea gust de plută. N-aveam nici cea mai mică idee ce însemna asta. Vezi tu, era mult mai mare decât mine. Era mai înțelept și mult mai sofisticat. Avea păreri. Eu n-aveam opinii. Era plin de încredere și de succes. Știa totul despre tot. Iar eu mă simțeam în siguranță.

•

— Este fratele lui.

S-a deschis ușa și se aude o șoaptă puternică.

— Ce? Lisa, despre ce mai turui acum?

Asta-i Beth.

— Lucinda a zis să-ți zic, este fratele lui, nu al ei.

— Fratele lui Adam? N-au verificat să vadă dacă avea un frate?

— Cine?

Încă șoptesc amândouă.

— Poliția!

— Nu știu. Doar îți zic ce mi-a spus Lucinda să-ți zic. Se pare că-i zice Ash. Zice că n-a zis niciodată că e fratele ei. Zice c-a spus fratele soțului. Deși nu-i adevărat. Minte. Știu bine ce-am auzit.

Ușa se închide.

Fratele soțului.

Nu-mi amintesc de niciun frate al soțului. Fratele soțului.

•

De ce chestia asta nu mă face să mă simt mai în siguranță?

30.

Kelly

Ziua a cincea – 5 p.m.

Am vorbit o grămadă cu Sarah în dimineața asta. Și cu asistenta aceea. M-a tot întrebat despre fratele lui Adam, dar chiar nu știu nimic. Nu știu nimic despre el. Sarah nu l-a menționat niciodată. Cel puțin, nu e afurisita de stafie a lui Adam. Beth a spus că nu crede că stafiile ar purta hanorace.

Am luat-o razna un pic. Ei bine, tipul ăsta, Ash, pare al dracului de ciudat. Adică, de unde morții mă-sii a ieșit? Să stea lângă patul ei? În toiul nopții? Fir-ar al dracului să fie! Ce căuta aici? Un frate al lui Adam trebuie să însemne vești ale dracului de proaste.

Asistenta m-a postat în Sala de așteptare pentru familie. Mi-a adus o cană cu ceai. Cu două cubulețe de zahăr. Cutia rezistă. Just. Am purtat o discuție cu mine însămi și mi-am spus că-mi trebuie ceva tupeu. Înainte aveam.

Ți-am spus deja cum am aruncat bricheta lui Kathryn Cowell dincolo de zid? Doamne, am fost atât de a dracului de mândră de mine atunci! Întreabă-mă de unde am avut atât tupeu. Întreabă-mă de unde am avut tupeul să mă întorc la școală, în aceeași noapte, pe la zece, când sunt numai femeile de serviciu pe acolo, și să deschid dulăpiorul lui Kathryn Cowell cu cheia mea identică de la lăcățelul roz, să-i iau rahatul de brichetă (cea cu inițialele ei pe ea) și apoi, iar asta a fost partea cea mai dementă, să merg înapoi spre Rec, când era întuneric beznă și plin de benzi ale poliției, și să o arunc peste zid. Mă căcam pe mine. Serios. Parcă eram într-o misiune. Cred că despre asta vorbea doamna aia, Fleur, când spunea – Ce mama dracului spunea? A, da, „Fii stăpâna propriului tău destin”. Chiar mi-a plăcut asta – m-a făcut să mă cred o super-eroină dar, oricum, poate că nu la asta se aștepta, corect?

Probabil crezi că mi-am ieșit din minți. Probabil crezi că n-ar trebui să mă amestec în treaba poliției. Tu nu o cunoști pe Kathryn Cowell. Nu știi cum e nenorocita noastră de școală. Nu știi ce a pățit James Arney.

Asta m-a dat peste cap de-a binelea, când am aflat despre James. Asta m-a determinat să o fac. Fusese dus la secția asta specială pentru arși, în Cambridge. Au venit și l-au luat cu elicopterul de la spital și mama lui a mers cu el, chiar în elicopter. Și nu m-a supărat numai faptul că arsurile erau atât de grave, a fost și faptul că am aflat de la Clare că toată lumea spunea că Wino i-a făcut-o lui James pentru că n-

a vrut să scoată banii de pachet. Și apoi s-a dovedit că alt idiot din gașca lui Kathryn Cowell, Tom Bush, îl ușurase deja de banii de pachet dimineață, când ajunsese la școală, în adăpostul pentru biciclete, ceea ce James a susținut tot timpul, dar Wino nu l-a crezut și Kathryn Cowell a spus să-i dea foc. Și asta au și făcut. I-au dat foc la pantaloni în toaleta băieților. L-au stropit cu gaz de brichetă. Iar el a leșinat. Era prima oră, așa că toată lumea a crezut că e plecat. Apoi au dat foc și la toalete. Și apoi, ca să încerce să facă să pară că a fost din exterior, au aruncat benzină pe peretele din spatele toaletelor. Și de aceea polițiștii au hotărât că putea fi vorba de o gașcă rivală. Dar toată lumea din nenorocita de școală știa că nu-i așa. Nu că ar fi spus cineva poliției, totuși, pentru că asta ar fi însemnat că urma casa ta.

Când i-am spus lui Sarah că mă duc să iau bricheta și să o arunc dincolo de zid, a spus că n-ar trebui să fac asta. A spus că a glumit când a zis că i se părea o idee bună și că e mult prea periculos și mama ar omorî-o dacă ar afla. Dar eu i-am spus că riscul era zero. Că nu era nimeni în vestiar pentru că toată lumea fusese trimisă acasă și, oricum, era prea târziu. Îmi făcusem o uniformă de tocilară – găsisem niște șosete bune pentru școală, îmi luasem pantofii plicticoși cumpărați de mama la începutul semestrului, nu mai aveam gulerul ridicat și Sarah îmi vopsise deja părul în culoarea mea normală și plicticoasă, șaten-șoarece. Fără machiaj, arătam de parcă aveam șapte ani sau pe acolo. Am întrebat-o pe Sarah: „Deci acum sunt invizibilă?”, iar ea s-a prefăcut că nu mă vede. Tot spunea: „Unde ești? Unde ești?” Așa că, în timp ce încă mă hlizeam după cursul de autoapărare, m-am dus înapoi la școală, am intrat pe ușa laterală de lângă aripa atelierelor artistice, pe care nu o poți descuia pe dinafară, și apoi am trecut pe lângă adăpostul pentru biciclete de lângă aripa claselor de științe umaniste și am intrat în vestiar. Și nu m-a văzut absolut nimeni, nici măcar o clipă. A fost nemaipomenit. Am trecut chiar pe sub camera de supraveghere stricată de afară, de lângă Rec și, doar ca să mă amuz, am sărit pe bancă să văd dacă bâta de baseball mai era pe acoperișul refugiului din stația de autobuz. Și era acolo. Așteptând. Probabil plină de amprentele lor. Dar gaborii nici nu s-au deranjat să se uite încolo. Prea mare deranjul. Cere prea multă concentrare să te uiți în sus. Am rămas în umbra tufișurilor și a gardului, evitând luminile de pe stradă, cum mi-a spus ea, cu capul în jos – dar nu aplecat prea tare, pentru că e ciudat, doar suficient de jos cât să nu pot privi în ochii nimănui. Oamenii se uită la oameni frumoși, mi-a spus ea. Se holbează. Oamenilor nu le plac oamenii frumoși pentru că sunt frumoși, așa că se holbează. Oamenii sunt atrași de părul blond. De luciul de buze roz-bombon. Mai bine să nu fii frumoasă, atunci. Mai bine să nu fii remarcată. Nu am văzut pe nimeni. Și nu m-a văzut nimeni.

După aceea, m-am dus direct la Sarah pentru că eram mult prea entuziasmată. Eram încinsă, trepidam. Mașina lui Sarah nu era acolo, așa că m-am gândit că o fi plecat undeva pentru că parca întotdeauna chiar în față. Așa că m-am așezat pe pragul ei și am așteptat-o. Și respirația mi-a revenit la normal. Trebuia doar să mă liniștesc puțin. Și apoi s-a deschis o ușă în casă și am auzit vocea lui Adam. Și tocmai mă pregăteam să plec, pentru că nu intru niciodată când e Adam acolo, când am auzit-o și pe Sarah, deși ea vorbea foarte, foarte încet. Și el a spus, și îmi amintesc cuvânt cu cuvânt, a spus: „Ești o târfă ordinară! Pretinzi că te duci la magazinul de chipsuri cu fetița vecinei de alături. Ce ai făcut? Ai căutat bărbați cu care să ți-o tragi? Ce ești?”, iar ea nu a răspuns. Așa că el a repetat, a spus: „Ești o târfă ordinară, Sarah! Ce ești?” Apoi s-a auzit un bum, ca o lovitură, urmat de un țipăt. Și apoi Sarah a spus cu o voce ciudată, al dracului de stinsă: „Sunt o târfă ordinară”. Și n-am fost în viața mea atât de speriată ca atunci. Așa era Adam. Pariez că nenorocitul de frate-său e la fel.

31.

Sarah

Ziua a șasea – 9 a.m.

— Bună dimineața, Sarah!

Bună dimineața, Beth!

— Bună dimineața, doamnă Beresford!

Bună dimineața, mamă!

— Este cumva domnul Malin astăzi, știți cumva? Fiica mea dorește să-l vadă.

— Fiica dumneavoastră?

Și mai multă dramă?

— Cealaltă fiică a mea, Carol. N-ați cunoscut-o ieri?

— Nu, nu cred. Pot verifica. Doriți niște ceai? Cred că face vizita acum.

— Aduce Brian. Dar mulțumesc.

Se deschide ușa.

— Bună dimineața, mamă!

Iat-o!

— Bună, scumpo! Ai dormit bine?

— Nu, mamă, bineînțeles că n-am dormit bine. Hotelul ăla Travelodge e o văgăună.

— Tatăl tău îl găsește foarte drăguț. Are mic dejun de tip bufet suedez.

— M-aș duce să stau la Sarah.

S-au dus hainele mele.

— Crezi că ar trebui? E o zonă tare dură. Întotdeauna i-am zis că e o zonă dură.

— Poate că gândul că eu îi voi prăda prin haine o s-o trezească. Trezește-te Sarah! Eșarfa aia mov este a mea.

E chiar amuzantă uneori. Poți să iei eșarfa, numai scoate-mă de aici.

— A aflat poliția ce căutau pe White Hart Lane? Poate aș găsi vreun jurnal sau ceva. I-a verificat cineva laptopul?

— Brenda – știi, vecina de alături – a spus poliției că era la centrul comunitar.

— La centrul comunitar? Pentru ce?

Centrul comunitar din parc. Îmi amintesc. E locul în care obișnuiam să merg cu Kelly, cred.

— Sarah mergea la un consilier.

— Un ce?

— E un fel de terapie pentru cupluri.

Sunt destul de sigură că n-o făceam. Nu sună ca un lucru pe care l-aș face nicicum.

— Așa a zis Brenda. Nu mi-o imaginez pe fiica mea mergând la consiliere, tu poți?

— Vrei să zici că nu ți-l poți imagina pe soțul fiicei tale mergând la vreun soi de consiliere. Ce ar fi putut un consilier să-i zică lui Adam, îți dai seama? El era expertul naibii în toate cele.

— Poliția crede că ar fi avut probleme între ei.

— Ce fel de probleme? De ce nu zice niciodată nimeni ce înseamnă asta? Poate c-o să ne zică fratele lui Adam. Vine astăzi. Ashley.

Ce? *Nu-l lăsați aproape de mine. Nu-l lăsați să intre.* ASCULTAȚI-MĂ! NU-L LĂSAȚI SĂ INTRE!

— Cum adică? N-ai zis că-i în arest?

— I-au dat drumul. N-a avut nimic de-a face cu chestia asta. Super alibi. Ateriza pe aeroport când a avut loc jaful. A ajuns acasă la Sarah și era întuneric beznă. Cineva i-a zis că au fost aduși aici după accident. Era târziu.

E UN MINCINOS.

— Ei bine, a tot stat pe aici suficient. Nu e bine-venit, nu-i așa, Brian? Unde s-a dus acum?

O să *încerce* să *mă omoare.*

— Langlands m-a sunat să-mi spună că i-au dat drumul și că vrea să vină încoace. A încercat la voi mai întâi, dar voi n-ați răspuns. Ce puteam să zic?

— Uite-l pe tatăl tău – n-aveau biscuiți, Brian?

— Nu, June. Fără biscuiți. Mă pot duce la automat. Au batoane musli.

— Tată, ce a zis poliția despre consiliere?

— Nu știu ce să zic despre batoanele musli. Nu prea îmi plac. Îmi rănesc gingiile.

— N-am nici cea mai mică idee, Carol, întreab-o pe mama. June, vrei sau nu un baton musli? June?

— Brian, sunt cu merișoare sau simple?

Îmi place că toată treaba cu batonul musli capătă cumva o viață proprie.

— Carol, nu cred că ai de ce să te agiți atât de tare pentru faptul că Sarah mergea la un consilier. Nu, mulțumesc, Brian!

— Eu vreau un baton musli, tată. Nu mă agit. Pur și simplu mă întreb de ce vrea să știe poliția. Ce legătură ar putea avea cu toată situația?

— E un caz de omor, Carol, ăsta e motivul.

De când?

— Nu, nu este, tată. Omor înseamnă să fi fost o acțiune plănuită. A fost un jaf care a degenerat. O numesc ucidere din culpă.

— Poliția își face doar treaba, Carol.

— Pot rezona cu ideea că cineva și-ar fi dorit să-l omoare pe Adam. Chiar și eu aș fi putut s-o fac de câteva ori. Dar nimeni nu i-ar face nimic lui Sarah. Ea era un șoricel. Un șoricel, liniștit, micuț și mohorât.

— Nu era mohorâtă.

Mulțumesc tată!

— Ai putea să nu mai vorbești despre ea ca și când n-ar fi aici? Ce vrei să faci, Carol? Ai venit aici doar ca să faci valuri?

Ăsta e tata. Furia îi vine bine.

— Îi lipsea doar încrederea, Brian, nu-i așa? Atât. A fost un copil atât de fericit! Nu știu ce s-a întâmplat. Îți amintești, Brian? Când a câștigat medalia pentru dansuri irlandeze? Când a jucat rolul măgarului în scena Nașterii Domnului la școală?

Mi-l amintesc pe James Stock. Stătea pe mine și mi-a rupt rochia.

— Dar când și-a tăiat tot părul?

— Asta a fost când era mai mare.

— Cât avea, șapte ani? Opt? De ce a făcut-o?

— Carol! Poți să te oprești? Nu ajuți.

— De ce ar face oricare copil din lumea asta ceva atât de obraznic? Ar trebui s-o întrebați. Dacă s-o mai trezi vreodată.

— June! Poți să nu mai vorbești în halul ăsta? Ce-i în capul tău?

— L-a ciopârțit, Carol, dacă tot ai întrebat. Arăta de parcă locul ei ar fi fost într-un azil de săraci.

— Dar când și-a rupt glezna? Și nu ți-a zis.

— La ce te referi?

— Nu ți-a zis că și-a rupt glezna. A stat fără s-o duci la spital trei zile. Ce fel de copil umblă cu glezna ruptă fără să spună nimănui nimic? Unul liniștit și mohorât.

Ușa se deschide iarăși.

— Bună ziua, domnule și doamnă Beresford!

— O, bună ziua, domnule Malin! Ea este fiica mea, Carol.

— Îmi pare rău de circumstanțele triste, Carol.

— O, dumneavoastră sunteți domnul Malin. În sfârșit, am ocazia să vă întâlnesc! Voiam să vorbesc cu dumneavoastră din moment ce se pare că avem opinii diferite vizavi de prognosticul surorii mele.

— Da, am auzit că ați vorbit cu colega mea, doamna doctor Donne. Îmi pare rău pentru asta. Nu avem mereu aceleași păreri când vine vorba despre hemoragiile intra-axiale.

— Și, atunci, care este părerea dumneavoastră, domnule Malin?

— Sunt sigur că vom putea discuta asta la un moment dat, Carol, dar acum trebuie să vorbesc cu părinții dumneavoastră despre istoricul medical al lui Sarah.

— Ce-i cu el?

— Doamnă Bresford, știți ceva despre leziuni anterioare pe care le-ar fi avut Sarah?

— Păi, a fost întotdeauna foarte sănătoasă, domnule doctor. Nu știu să vă zic despre ceva anume, nu cred. Brian?

— Dar glezna? Tocmai vorbeam despre asta, nu-i așa, mamă?

— O, da, glezna ei. Asta s-a întâmplat când avea opt ani. A căzut…

— Mă refer la leziuni mult mai recente. Se pare că fiica dumneavoastră a suferit leziuni importante în ultimii trei ani. A avut… ăăă, brațul rupt, trei degete rupte, fractură de rotulă, piciorul rupt, un umăr dislocat și o fractură craniană destul de gravă.

— Nu, nu cred, domnule doctor. N-are cum să fie adevărat.

— Nu vă întreb, doamnă Beresford. Vă spun.

— Trebuie să fie o greșeală sau ceva.

— Nu. Nu e nicio greșeală. Am primit dosarul ei și se pare că era unul dintre pacienții fideli la spitalul Royal Free în Hampstead.

— Asta-i aproape de unde locuiau.

— Un pacient fidel?

— Un pacient fidel. Era unul dintre cei „predispuși la accidente”.

— Ce vreți să spuneți, domnule doctor? Că-și făcea asta singură?

— Nu, nu spun asta, domnișoară Beresford. Spun că în cazul cuiva care a suferit atâtea leziuni pe parcursul a mai bine de doi ani, suspectăm în mod normal că există ceva probleme acasă.

— Probleme?

Mama începe iar să plângă.

— Ce înseamnă „probleme” de fapt, domnule doctor? Tot auzim asta.

A întrebat tata.

— Vrea să spună că Adam era de vină.

Termină cu prostiile.

— Adam făcea ce?

— O bătea. Asta e, domnule doctor?

— Incidența leziunilor și fractura craniană în mod special sunt destul de îngrijorătoare.

— Deoarece?

— Deoarece, Carol, acesta este motivul pentru care se află în comă acum. Fractura aceea craniană i-a dat craniului o slăbiciune care se traduce printr-o predispoziție pentru traumă craniană. Orice cădere, chiar și una ușoară, ar fi putut crea probleme serioase. Nu ne-am fi așteptat neapărat la hemoragie intra-axială. Nimeni n-ar fi putut. E uimitor. Dar creierul este complicat. Plin de surprize. Și totuși, probabil a fost avertizată de situația ei. Sigur i s-ar fi spus să evite situațiile în care ar fi fost posibil să se lovească la cap.

— Adică, e vina ei că a fost împinsă, asta e? Ar fi trebuit să evite să iasă seara în eventualitatea în care ar fi putut s-o jefuiască careva?

Doamne, locul ăsta e jalnic.

Nu știam. Nu știu nimic.

— În plus, oferă o altă perspectivă anchetei.

— Mai exact în ce sens, domnule Mălin?

— Înseamnă că forța cu care s-a izbit de asfalt e posibil să fi fost mult mai mică decât cea la care ne-am gândit inițial. Înseamnă că, în cazul ei, trauma chiar poate să fi fost un accident. Nu are alte leziuni. Chiar și vânătăile de la nivelul feței sunt doar rezultatul traumei craniene.

— Nu e ca și când ar schimba lucrurile pentru noi acum, nu-i așa? E încă în blestemata de comă.

— Va face diferența pentru tâlhari, totuși. Diferența între cinci ani și închisoare pe viață.

— Mare chestie, domnule Mălin. Mare chestie. Reveniți când aveți să-mi spuneți ceva de bine despre sora mea, altceva decât să-i ajutați pe tâlhari să scape.

— Îmi pare rău dacă credeți că ăsta e singurul meu interes. Am crezut că vă va interesa pe toți să aflați că sora dumneavoastră, fiica dumneavoastră era o victimă a abuzului domestic.

— N-avem decât cuvântul dumneavoastră ca dovadă pentru asta.

— Nu, Carol! Avem fișe medicale lungi cât o zi de post.

Ușa se deschide și se închide.

— Cine răscolește trecutul acum, mamă?

— Ei bine, nu cred o iotă. Sigur au încurcat persoanele. Nu-i așa, Brian?

— Ți-am zis că era o victimă. La naiba! De ce nu mi-a zis? La naiba!

— Am fi știut dacă ar fi fost violent. Ar fi spus. Brian. Ar fi spus, nu-i așa? Brian! Unde pleci acum?

Ușa s-a trântit. Când s-au oprit toți din certat, când au plecat toți, sunetul a dispărut din nou complet. Întunericul a devenit și mai întunecat. M-am chinuit să aud ceva, orice, dar nu era nimic.

Și acum, în mintea mea, tot ce pot vedea este silueta lui Adam, aplecat, sprijinindu-se de stâlpul de iluminat, vomitând pe asfalt. Cumva era mai ușor să nu ai nicio amintire, să fii nimeni.

32.

Kelly

Ziua a șasea – 11 a.m.

Am venit devreme în dimineața asta să o văd pe Sarah. Am stat cu ea un pic, până când au venit părinții ei. I-am auzit venind și m-am strecurat afară, fără să vorbesc cu ei. Direct în Sala de așteptare pentru familie. Ei nu vin aici. Mi se pare că nu le plac cănile. Nici mie nu-mi plac nenorocitele astea de căni.

A doua zi după ce am aruncat bricheta dincolo de zid – a doua zi după incendiu –, nu am avut chef să mă duc acasă la Sarah. Nu m-am dus nici în ziua următoare. La școală aveam program redus pentru că aripa laboratoarelor de limbi străine era încă periculoasă, ceea ce era absolut excepțional, logic. Am plecat pe Wood Green cu Clare și restul lumii. Nu mă puteam hotărî dacă vreau să mă duc în vizită la Sarah pentru că mă gândeam că suferă și nu puteam suporta ideea, dar și pentru că credeam că o să mă mintă. Nu reușeam nici să-mi dau seama de ce eram atât de furioasă, nu doar pe Adam, pe care l-am considerat dintotdeauna un nemernic, ci și pe Sarah. Cred că eram dezorientată de tot rahatul ăsta cu încrederea de sine și cu susținutul propriilor idei și cu simțitul bine în pielea ta, iar apoi lăsa un monstru nenorocit să o bată.

Totuși, n-am rămas supărată pe ea prea mult timp. Nu am mai văzut-o o săptămână sau două, până în weekendul în care se întorcea de undeva cu mașina, iar eu mă duceam la TK Maxx să mă întâlnesc cu Clare. A fost stânjenitor de-a dreptul. Adam se uita de la fereastră. L-am văzut când încuiam ușa. Cred că m-am prefăcut grăbită. Ea avea o vânătaie cât toate zilele pe care încerca să o ascundă în spatele ochelarilor de soare. Când am trecut una pe lângă cealaltă, eu am întrebat-o, dar foarte încet: „Ce mama dracului ai pățit la ochi?”, iar ea a șoptit: „Ai rezolvat cu bricheta?”, dar am vorbit amândouă în același timp, așa că niciuna din noi nu prea a auzit ce a spus cealaltă. Am pufnit în râs. Și ea a zis că n-am fi niște agenți secreți prea grozavi.

•

Asistenta aia, Beth, spune că poliția a aflat despre fratele lui Adam. Trăiește în altă parte. Știi tu. Nu în Anglia. Nu e aici decât de vreo lună. Când Langlands l-a întrebat cu ce se ocupă, a spus că e om de afaceri. Langlands l-a întrebat ce înseamnă asta. I-a spus lui Beth că e foarte evaziv. Au aflat și de Adam. Mă gândeam eu că o să afle. Chiar mi-am închipuit că au făcut săpături imediat după ce s-a întâmplat.

Adică, vreau să spun, cineva este ucis, te-ai fi gândit că verifică să vadă dacă are cazier, nu-i așa? Aproape că a fost arestat pentru asalt agravant. Dar i-au dat drumul. Nu au avut suficiente probe până la urmă sau ceva de genul ăsta. Sarah nici măcar nu a aflat până acum vreo șase luni. Mama spune că dosarul medical al lui Sarah l-a adus pe Adam în atenția poliției. Malin a vrut să verifice fractura veche pe care au găsit-o la RMN și a luat de la doctorul ei tot dosarul plin cu accidente și altele. Spunea acolo că s-a împiedicat pe scări, că a alunecat în baie, că a căzut de pe o scară, aparent. Aparent cu A mare. Nu-ți poți imagina numărul de accidente nenorocite pe care le poate avea o singură persoană în vreo doi ani. Și nici Malin nu și-a putut imagina, nici poliția.

— Doamnă McCarthy, spune detectivul inspector Langlands.

S-a întors în Sala de așteptare. Chiar stă pe același scaun pe care a stat traficanta de droguri. Mama e cu spatele la el, pregătește ceaiul.

— Doamnă McCarthy, în legătură cu lista de leziuni pusă la dispoziție de medicul de familie al pacientei…

De ce complică oamenii ăștia mereu lucrurile? De ce nu spun pur și simplu ce mama dracului au de zis? Mama tot cufundă un pliculeț de ceai în cană.

S-ar părea că pacienta… ăăă… Sarah a suferit diferite traume severe în ultimii doi ani și, în timp ce pare relativ posibil ca părinții lui Sarah – familia ei, se corectează el, care nu trăiesc în imediata vecinătate, să nu fie la curent cu aceste leziuni, este destul de greu de crezut că o persoană care locuiește, să spunem, ușă în ușă cu victima nu va remarca, hai să spunem, doar ca exemplu, un picior rupt, doamnă McCarthy! înțelegeți unde bat?

Mama și-a luat cana cu ceai și își pune o tonă de zahăr, ceea ce face când își dorește în secret să bea un cocktail de vin de Porto cu lămâie sau un gin tonic mare.

— Domnule inspector, începe ea cu un oftat, ceea ce înseamnă că e pe cale să îl expedieze. Nu cunosc fiecare aspect care s-ar fi putut sau nu întâmpla în casa lui Sarah și a lui Adam, în ciuda faptului că locuiesc, cum spuneți dumneavoastră, ușă-n ușă. De asemenea, nu cunosc nici fiecare aspect care s-ar fi putut sau nu întâmpla în casa celuilalt vecin, care locuiește în partea cealaltă. De fapt, nici măcar nu știu numele vecinului din partea cealaltă. Și știți de ce, domnule? Știți de ce? (Vocea îi devine cam ascuțită acum.) Pentru că nu trăiesc în casele vecinilor mei, trăiesc în casa mea. Dumneavoastră știți ce se petrece în casele vecinilor dumneavoastră, domnule inspector? Nu cred că știți, așa cum nu știu nici eu.

Inspectorul pare al dracului de furios. Mă prefac că mă uit pe geam. Mă prefac că nu aud nimic.

— Mă iertați că subliniez un aspect atât de al dracului de evident,

doamnă McCarthy, dar nu e nevoie să locuiți în aceeași casă cu o persoană ca să observați un ghips de la coapsă până la gleznă, nu-i așa? spune el cu ditamai rânjetul arogant pe față. Și un alt aspect… mi s-au oferit motive să cred că Sarah mergea la un consilier familial la centrul comunitar. Se întâmplă să știți dacă e adevărat acest lucru, doamnă McCarthy?

— Încă o dată, domnule inspector, îi răspunde mama sorbindu-și ceaiul și lăsând o pată roz pe buza căniii cu Arsenal, am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să stau toată ziua în spatele perdelelor în speranța că voi vedea când vin și când pleacă vecinii mei. Poate, adaugă ea cu un zâmbet larg, dumneavoastră nu aveți.

Știu de ce minte mama. Nu-i plac polițiștii. De fapt, chiar îi urăște al dracului de tare. Și îl urăște al dracului de tare pe Langlands în particular. A dus-o literalmente pe Sarah la Urgențe, de două ori, și a sunat la salvare și așa mai departe atunci când a găsit-o pe Sarah zăcând inconștientă la baza scărilor. Dar nu înțelege ce vor polițiștii. Nu că ar fi lipsită de respect sau ceva. Doar că nu vede ce ar putea să facă ei. Mai ales după ce s-a întâmplat cu tatăl meu. După ce l-a dat afară că a furat toți banii, el se tot întorcea. Tot încerca să o vadă. Îi tot spunea că îi e dor de ea. Striga prin deschizătura de la cutia de scrisori. Chiar și după ce l-a dat afară. Așa că ea a sunat la poliție. Și când au venit gaborii, l-au bătut de l-au rupt. Era beat, corect. Dar i-au rupt coastele. Două coaste. Acum mama era înăuntru, încercând să-l împiedice să intre în casă. Și, o clipă mai târziu, el zăcea afară pe trotuar și ea încerca să-i oprească să-i dea cu picioarele în cap. Nu s-a mai întors de atunci. Niciodată. Nici nu se va mai întoarce vreodată.

Langlands continuă să bălmăjească despre mediere. De unde să știe mama despre asta? De ce nu se duce pur și simplu s-o întrebe pe tâmpită aia de consilieră? Ce dobitoc! Sunt destul de sigură că i-ar spune, de fapt. Știu că se presupune că e ceva personal și așa mai departe, dar Adam a fost rău tare la prima întâlnire. A venit băut. A spus că nu avea ce căuta acolo. A spus că Sarah nu avea niciun drept să-l păcălească să vină. A spus că nu era nimic în neregulă cu căsnicia lor. Și a spus că vrea s-o ucidă. Atunci și acolo. Că avea de gând la modul cel mai serios să o ucidă. Așa că l-au dat afară. Caraghios. L-au dat afară de la propria lui ședință de mediere. Din acel moment, încuiau toate ușile imediat după ce intra ea. Cred că mai mult pentru siguranța lor decât pentru a ei, dar n-are importanță. Și, știi ceva, el a așteptat-o afară în fiecare săptămână. În fiecare săptămână, să fiu a dracului. La ora nouă. Lângă stația de autobuz. Cu cutia de Special Brew într-o mână și un Marlboro roșu în cealaltă. Și, potrivit lui Sarah, consilierul i-a spus că nu era sigură niciodată că Sarah avea să mai vină înapoi săptămâna următoare. Dar mama nu știe nimic din toate acestea. Dar nu i-ar spune lui Langlands nici dacă ar ști.

•

Mai aștept încă zece minute și, dacă nu se opresc, mă duc acasă cu autobuzul. Mama continuă să mă bată la cap să mă întorc la școală, dar i-am spus deja că miercurea e doar zi pentru teme. Pot să mi le fac și acasă. În timp ce mă uit la *Pointless*{11}.

Aud soneria și durează câteva secunde până când intră cineva. Boșorogul stă acolo, în expectativă. Când persoana, oricine o fi, intră pe ușă, bătrânul începe să pară a avea îndoieli. Îmi întind gâtul să văd, dar nu vreau să par prea evidentă, nu-i așa?

— Verifică-mi numele, bătrâne! Sunt deja pe lista ta. Așa a spus domnul Langlands. Domnul inspector Bruce Langlands, așa cred că îl cheamă.

Bătrânul verifică. Și apoi dă din cap ca pentru sine.

— Și cum vă numiți? întreabă el.

— Ashley Weston, îi răspunde el. Domnul Ashley Weston. Vrei să-ți spun pe litere, bătrâne? 1

Fratele lui Adam. Ce mama dracului caută aici?

— Nu, nu, am numele tău chiar aici, băiete, spune el și bifează pe formular.

Încă îmi mai întind gâtul când trece de ușă. Exact pe lângă mine. Și mă privește drept în față. Cu tupeu, cu obrăznicie. De parcă aș fi un gunoi. Și arată ca și cum ar fi geamănul lui Adam. E complet ciudat. Pe bune! Apoi o aud și pe June venind pe coridor. Strigând la Brian, ca de obicei.

— Salut, cred că tu ești Carol, spune el.

Și atunci începe Carol:

— O, Ash. Da, am vorbit la telefon. Îți mulțumesc atât de mult că ai venit!

— Dar nu e prima oară când vii aici, nu-i așa, tinere? îl întreabă Brian.

— Doamne, îmi pare așa rău pentru confuzia creată. Voiam doar să mă asigur că Sarah e bine. Eram șocat, pe cuvânt.

— Îmi pare rău pentru Adam, Ash, îi spune Carol încet.

De parcă ar avea vreun pic de compasiune.

— Da, eram apropiați, știi?

Ba nu, erau apropiați pe naiba.

De ce minte? Și apoi nu mai pot auzi ce-și spun pentru că au pornit pe holul ăla nenorocit.

Ce morții mă-sii vrea? Sarah, ai face bine să te trezești al dracului de repede.

33.

Sarah

Ziua a șasea – 2 p.m.

— Cum se simte pacienta noastră astăzi?

E domnul Malin.

— Nu. e treaba dumneavoastră să ne spuneți asta?

Iar asta e soră-mea.

— Mmm, da, desigur. Astăzi, i-am testat lui Sarah reflexul vestibulo-ocular.

— Ceea ce înseamnă…?

— Îi injectăm apă în ureche.

— Doamne, cât de tehnic, să-i injectați urechile.

— În realitate, chiar este foarte tehnic. Monitorizăm mișcările oculare pentru a vedea dacă deviază către ureche atunci când apa este înăuntru. Dacă o fac, atunci trunchiul cerebral funcționează normal, însă cunoștința este afectată. Dacă se mișcă în direcția opusă sugerează de asemenea niște funcții ale creierului.

— Păi, și atunci, ce s-a întâmplat în cazul lui Sarah?

— Nimic, din păcate.

Minunat.

— Puteți termina cu tâmpeniile, domnule doctor? Sunt sătulă de tot limbajul ăsta medical. Îmi puteți spune dacă o să se trezească naibii?

Malin oftează. Evident încep să se enerveze pe ea.

— Conștiința este formată din două elemente – conștientizare și stare de veghe. În momentul de față dumneavoastră sunteți trează și conștientă. Sora dumneavoastră nu este niciuna, nici alta. Ce tot așteptăm de la Sarah este să vedem dacă își găsește calea înapoi către noi. Ce se mai întâmplă uneori după câteva zile este că funcțiile creierului se opresc cu totul – asta se numește să fii în moarte cerebrală. Câteodată există stare de veghe, dar fără conștientizare – cunoscută sub denumirea de stare vegetativă. Din starea vegetativă un pacient poate ajunge la o stare minimă de conștientizare și în cele din urmă să-și recâștige întreaga conștiență. În cazuri foarte rare o persoană poate suferi de ceea ce e cunoscut ca sindromul locked-in – în care sunt în stare de veghe și conștienți, dar nu se pot mișca sau vorbi.

— În ce categorie se află Sarah?

— Noi credem că sora dumneavoastră a suferit o traumă a trunchiului cerebral. Nu suntem siguri.

— Și…?

— Rezultatul nu este unul bun.

— Dar ați spus că ar putea fi prizonieră. Ar putea să ne audă.

— Puțin probabil, totuși. Putem să mai facem teste să vedem ce se întâmplă.

— Și dacă nu răspunde? O să rămână aici pe veșnicie?

— Va putea merge într-un azil unde va rămâne conectată la aparate până când veți decide să opriți totul. Rămâne să decideți dumneavoastră și părinții dumneavoastră.

Vorbește foarte liniștit. Încet. Cu atenție.

— *Ce* înseamnă asta? Îmi puteți spune la ce anume vă referiți?

— Dacă Sarah merge într-un azil ați putea să luați în considerare că îndepărtarea tuburilor și oprirea aparatului de susținere a vieții este cel mai uman lucru de făcut, date fiind circumstanțele. Veți fi toți acolo cu ea. Vă puteți lua la revedere. Poate fi foarte emoționant…

— Să vă ia naiba, domnule Malin! Să vă ia naiba!

Ușa s-a trântit. Carol a plecat. Cu excepția bâzâitului și a bipăiturilor e liniște.

— Sarah! Nu știu dacă mă auzi sau nu.

Malin e încă aici.

— Dacă mă auzi, îmi dau seama că ești destul de speriată acum și vreau să-ți explic că nimeni n-a renunțat la tine. Suntem toți aici pentru a te ajuta să-ți revii. Dar în realitate tu ești cea care trebuie să se chinuie din răsputeri să se ajute să-și revină. Când ai ajuns prima oară în secția asta ți-am indus o stare pe care noi o numim comă indusă – ceea ce înseamnă că te țineam în stare de inconștiență ca să-i putem da creierului tău șansa să-și revină. Până acum, însă, am redus semnificativ administrarea de medicamente, iar tu ar trebui să poți să începi să încerci să-ți repornești creierul. Cred că înțelegi ce vreau să spun prin asta. Trebuie să-ți amintești cum să deschizi ochii, cum să-ți miști membrele. Dacă te concentrezi cu putere, ai să poți face toate astea, Sarah! Iar noi suntem aici urmărind și așteptând să te trezești. Cred c-o poți face, Sarah. Noi suntem cu toții aici pentru tine.

La naiba.

Acum tot ce vreau e să plâng.

Încerc, domnule Malin. Încerc cu fiecare urmă de putere din corpul meu să-mi fac mâna să se miște. Nu se întâmplă nimic. Încerc să simt cu degetele. Să simt cearșaful poate, un cearșaf de bumbac rece și moale sub degetele mele. Dacă încerc să-mi ridic pleoapele, măcar un milimetru, aș putea să-l văd pe tata. Sau pe asistente. Sau pe Kelly. Dacă aș încerca din răsputeri m-aș putea întoarce. Dar nu se întâmplă nimic. Nu simt nimic.

M-am pierdut eu pe mine.

Întuneric.

Adânc.

Disperare.

Urlând.

Și apoi începe pocăneala.

Poc, poc-poc, poc. Poc, poc-poc, poc.

„Sarrrraaahhhh. Trezește-te, micuțo! Am nevoie de banii mei nenorociți. Unde sunt?”

Sarrrraaaaahhhh.

Poc, poc-poc, poc.

34.

Kelly

Ziua a șasea – 6 p.m.

M-am postat în salonul lui Sarah și nu mă mișc nici de-a dracului. Dubiosul ăla, Ash, a fost aici mai devreme. A așteptat să plece cu toții și s-a strecurat înapoi. L-am văzut, să fiu a dracului. Așa că am intrat. Și i-am zis: „La ce te uiți?" Iar el mi-a zis: „Ce plod exasperant! Ieși dracului afară de aici!" Iar eu: „Asistentele mi-au spus să intru, așa că eu aici stau". Iar el a început să vină amenințător spre mine. Știi tu, ca un dur. Iar eu mă pregăteam să mă pun cu el, dar apoi m-am gândit că, dacă seamănă vreun pic cu Adam, o să mă pocnească în față. Pe bune! Așa că m-am dus și am adus-o pe Beth. Iar ea a intrat și i-a spus că e timpul să plece. Cred că ea știe că el pune ceva la cale. Iar când a plecat, eu am zis: „Paaa!" Și i-am făcut cu mâna. Iar el a spus: „Mi-a făcut mare plăcere să vă văd, doamnă asistentă" și i-a zâmbit larg. Și a pornit ca la plimbare pe coridor, cât de încet se poate. Iar Beth a spus că e un idiot, ceea ce a fost amuzant. Și a zis că am mai mult tupeu ca el. Și eu i-am spus că am învățat cum să mă comport cu agresorii la cursurile de autoapărare. Cele pe care le-am făcut împreună cu Sarah. Nu am spus nimănui de la școală că am fost acolo. M-ar fi considerat ciudată. I-am spus doar lui Clare, iar ea a zis că e un gest de mare ratată. Dar asta era cam în perioada în care era oricum supărată pe mine din cauza lui Sarah și a chestiei ăleia cu părul meu. Cu părul nostru.

Sarah a spus că, deși eram mai mică decât oricine de acolo, merita să merg și că știa un băiat care era încă în școală și care era agresat și că fusese acolo, nu la exact același curs, dar spusese că merită fără discuție să mergi. Acum, când privesc în urmă, totuși, îmi dau seama că Sarah voia să meargă și pentru ea, nu doar pentru mine. Când am fost prima oară, mi s-a părut că ea era nepotrivită acolo. Credeam că toată lumea se va întreba: „Ea ce caută aici?" pentru că era frumoasă și bună în meseria ei și așa mai departe. Am crezut că voia doar să mă facă pe mine să merg. Cu siguranță că nu pare genul care are nevoie să piardă timpul într-un centru comunitar scriind gânduri pozitive pe o tablă nenorocită. Totuși, după o vreme, în special după necazurile cu Adam, am început să văd că toate care eram acolo eram doar niște defecte. Sarah a spus că asta era și ideea.

Așa că ciudățenia a ajuns să fie ceea ce făceam în fiecare săptămână de o grămadă de timp. În fiecare joi. La ora șapte seara. Dar nu se ține în timpul vacanțelor, totuși, ceea ce e o tâmpenie pentru că atunci nu

am nimic de făcut, în afară de lucrurile pe care efectiv le inventează mama, cum ar fi spălatul geamurilor sau stropitul pavajului tâmpit din fața casei. Chiar mi-ar fi plăcut să am și alt loc în care să merg în afară de TK Maxx și Burger King. Am făcut câte un subiect diferit la fiecare jumătate de semestru, cum a fost când am studiat punctele tari și punctele slabe. Partea asta chiar a fost plictisitoare rău – trebuia să scrii zeci de liste, cu ce lucruri amabile ți s-au spus, și apoi trebuia să le citești în fața tuturor, ceea ce ar fi fost stânjenitor dacă nu ar fi fost o nebunie aproape tot ce spuneau celelalte. Cele mai tâmpite chestii pe care le-am auzit în viața mea. Serios. Mereu mă gândeam: OMG, ce mama dracului e în neregulă cu tine? O femeie, Shirley, locuiește vizavi de groapa de nisip din Clissold Park, a spus că mama ei nu o săruta de noapte bună și că indiferent cât ar fi plâns și ar fi tot plâns, mama ei nu venea să o sărute de noapte bună. Are vreo patruzeci și doi de ani sau pe acolo. Ar trebui să fi trecut peste asta la patruzeci și doi de ani, nu? Eu chiar mi-aș dori ca mama să nu mă sărute. Am mai făcut o chestie care se numea „stabilirea unor așteptări realiste”, iar Elizabeth, care are vreo șaizeci și cinci de ani și e pensionară, a spus că i-ar plăcea să fie milionară până la sfârșitul anului. Și toată lumea a stat acolo, gemând, pentru că, serios, cum o să facă ea asta în cinci luni? Iar Fleur a spus că asta nu era chiar o așteptare realistă (a făcut chestia aia haioasă cu zgâriatul aerului cu degetele când a spus „realistă”), acum, chiar crede asta? Dar a spus-o pe un ton blând și Elizabeth a înghițit-o. Apoi am făcut „lasă perfecțiunea deoparte”, care a fost absolut hilar, pentru că Sarah e atât de căpoasă când vine vorba de perfecțiune. Își aliniază cutiile din dulap – cutiile cu bulion și cu fasole fiartă și așa mai departe – cu eticheta în aceeași direcție. Își calcă și chiloții. Îi calcă și lui Adam chiloții. Și prosoapele de bucătărie. Își piaptănă sprâncenele cu un pieptăn mic apoi și le dă cu un gel pentru sprâncene. Serios că există un gel special. Deci era groaznică la capitolul ăsta. A spus că ar fi așa din cauză că Adam e Fecioară. Fleur a zis că nu era vorba de Adam și Sarah s-a înroșit. N-am mai văzut-o niciodată înroșindu-se.

Apoi am făcut un modul de o jumătate de semestru pe tema încrederii. Ideea era că trebuie să ai încredere în oameni și ce se întâmplă când nu ai prieteni în care poți avea încredere și cum totul e din vina ta, nu chiar din vina lor. Cel mai tare ne-am distrat când am făcut chestia numită căderea cu încredere. Ai auzit de ea? E cam ca aruncatul de pe scenă, doar că fără scenă. Știi tu, când stai cu spatele la toată lumea și îți încrucișezi brațele la piept și apoi te lași să cazi pe spate și prietenii ar trebui să te prindă. Iar ideea era să dovedești că ai încredere în prietenii tăi, iar dacă nu ai încredere în prietenii tăi, atunci n-ai să te arunci. Iar eu am făcut-o imediat, chiar dacă era și Lucy acolo, aia cu părul lung și roșcat, care se teme tot timpul și m-am

gândit că o să-i fie prea teamă să mă prindă de frică să nu ia vreo boală, așa că nu prea puteam să mă bazez pe ea. Dar Sarah a spus că sunt micuță și nu prea greu de prins, așa că n-o să am probleme. Dar că ea nu o face pentru că e prea înaltă și dacă e prea grea sau prea lungă, sau o scapă toată lumea? Și a mai spus și că, dacă ar suferi o leziune și dacă și-ar sparge capul, s-ar putea îmbolnăvi foarte tare. Dar nu a crezut-o nimeni. A fost chiar o scuză foarte slabă. Atunci asta s-a transformat într-o fază și, în fiecare săptămână, Fleur îi spunea: „Haide, Sarah, e timpul să-ți faci și tu căderea cu încredere". Și Sarah nu putea. Ne aduna pe toate într-un grup îngrămădit în spatele ei și își încrucișa brațele și făcea: „Nu. Nu. Nu pot!" și fugea. Fleur a spus că o s-o facă după un timp.

Am făcut și chestia cu autoapărarea, despre care ți-am povestit, când nebuna de Belinda l-a speriat de moarte pe ratatul ăla de instructor marocan. Și am mai făcut o dată o chestie cu o portocală. FML{12}, ce distractiv a fost! Trebuia să stai cu picioarele încrucișate pe podea și să rostogolești portocala spre următoarea persoană și apoi să spui un cuvânt – orice cuvânt îți trecea prin cap, dar nu trebuia să te gândești prea mult la el pentru că atunci nu mai lucrai corect. Fleur a spus că se numește asociația de cuvinte sau ceva pe acolo. De fapt, nici nu am mai ajuns până la partea cu cuvintele, pentru că femeile astea erau absolut varză la rostogolitul portocalei. Serios! O tot rostogoleau spre nicăieri. Parcă nu erau în stare să gândească și să rostogolească portocala în același timp. Deci Fleur a spus „singurătate" și a rostogolit portocala spre Elizabeth, iar ea a oprit-o în ultima clipă și apoi a aruncat-o complet aiurea, într-un colț al camerei, holbându-se după ea de parcă nu ea ar fi făcut-o, de parcă portocala plecase de capul ei, și nici nu și-a amintit să spună și un cuvânt. Eu am sărit, încercând să mă fac utilă, să mă duc să aduc portocala, pentru că la jumătate dintre ele le luase o jumătate de oră să se așeze pe podea și le-ar fi luat și mai al dracului de mult să se ridice – așa că, de fiecare dată când portocala o lua razna, eu mă ridicam și o aduceam, mă așezam din nou în cercul de pe podea, rostogoleam din nou nenorocita aia de portocală spre Belinda sau Lucy, sau Elizabeth, pentru ca ele să o trimită din nou în colț în timp ce-și scobeau capetele seci după un nenorocit de cuvânt. Atunci am început să chicotim. Am râs atât de mult, eu și Sarah, că am ajuns și noi să trimitem nenorocita de portocală în toate direcțiile. Ne rostogoleam țipând pe covor, atât era de amuzant! Și apoi a început toată lumea să facă la fel. Și, pe drumul spre casă, Sarah mi-a spus că probabil asta era și ideea. Pentru că următoarea dată când ne-am dus, încă se mai râdea pe tema asta și parcă eram toate, deodată, cele mai bune prietene.

Când mă uit la Sarah acum, pe patul de spital, nu mai pare aceeași persoană cu aceea care rostogolea portocala, chiar dacă arată mai bine

decât arăta când am văzut-o prima dată zăcând aici. Capul ei ras nu mai e atât de înfricoșător. Fața ei e mai puțin purpurie, e mai mult verde.

Totuși, Sarah s-a schimbat – înainte de accident, vreau să spun. Adam a schimbat-o. Nu mai râdea la fel de mult. Slăbise și era tăcută și avea o privire tristă. Iar părul scurt o făcea să pară mai bătrână. Ca o doamnă în vârstă, spunea Adam. Cred că singurele dăți când am mai văzut-o râzând au fost când mergeam la centrul comunitar cu doamnele noastre cu levănțică – așa le spunea Sarah – doamne care lăsaseră movul să li se urce la cap și o luaseră un pic razna. A făcut până la urmă căderea cu încredere. Ți-am spus? A făcut-o în ultima zi din semestru. Fleur a spus că era ultima ei șansă și că, dacă nu o făcea, trebuia să repetăm întreaga materia următorul semestru. Așa că am început toate să strigăm și să batem din palme și să dăm din picioare, țipând: „Sarah! Sarah! Sarah!" Ne-am ocupat toate poziția și ea și-a încrucișat brațele și s-a uitat peste umăr și nu voia să o facă, și apoi, exact când eram toate pe cale să renunțăm, s-a uitat la noi, apoi a zâmbit și și-a desfăcut brațele, dar larg, și s-a lăsat să cadă pe spate și am prins-o toate și am râs atât de tare că am căzut din picioare. Apoi ne-am despărțit pentru vacanța de Paște. Așa că nu le-am mai văzut o lună. Sarah a spus că, dacă ar fi existat o medalie pentru cea mai mare îmbunătățire, ar fi primit-o ea pentru căderea cu încredere.

•

În după-amiaza asta o duc pe Sarah din nou la un RMN la creier. I-au redus medicația din nou. Cred că încep să fie un pic disperați. Trebuie să aducem muzica ei preferată. Am să aduc o casetă cu mixuri și căștile. Am s-o aduc înapoi la normal cu Coldplay. Nu pot să sufăr Coldplay.

35.

Sarah

Ziua a șaptea – 9 a.m.

— Ai auzit că au venit rezultatele analizei toxicologice a soțului?

De ce nu zice nimeni nimic despre Ashley? Ce analiză toxicologică?

— Știi unde sunt pansamentele?

— Sunt în dulăpior. Era mort. Mort de-a dreptul.

Vor să spună că Adam era beat?

— Și au descoperit asta acum?

— Cred că rezultatele s-au rătăcit sau cam așa ceva. Oricum, a dat pe gât suficient cât să dea gata un uriaș.

— Chiar era un uriaș.

— Nu, vreau să zic că au fost șocați că cineva a putut bea atât de mult și încă să se mai țină pe picioare.

— Știe vreuna dintre voi când trebuie să sosească patul 9?

— Nu, Jen, îmi pare rău.

— Întreab-o pe Lisa. Ea e la camera de gardă. Ea a preluat apelul.

— Nu pare că ar fi rezistat mult.

— După spusele fetei ăleia, Sarah mergea la ședințe de consiliere în…

— Ce, fata vecinei? Kelly? De unde știe ea?

— Ce știu eu? Poliția o să investigheze centrul comunitar – fix unde s-a întâmplat. Vor să vorbească iar cu părinții. E mare păcat. Ar trebui pur și simplu să-i lase în pace. De unde să știe ei despre asta? Au suficiente lucruri cu care să se lupte.

— Da, o fată în iad și una din iad.

— Cât de al naibii de adevărat.

Cum rămâne cu Ash? Dacă se întoarce?

— Bună, Lisa! Sosește pacientul de la patul 9?

— E pe drum. Vecina lui Sarah e iar aici. Cea cu fata.

— O, drăguț. Bine. E pregătită. Pot intra vizitatorii. Tanaaa.

— Bună ziua, doamnă McCarthy, ce mai faceți?

Brenda.

— Sunt bine, Beth, mulțumesc. Cum se simte Sarah azi?

— E pe cale să deschidă ochii și să zică bună dimineața, nu-i așa, Sarah?

Sigur că da. Aș vrea eu. Mă străduiesc, totuși. Îmi imaginez că pot vedea. Mă prefac că vreau să ridic ceva și îi spun creierului meu să treacă la treabă și s-o facă.

— Am adus niște muzică. Așa cum a zis doctorul. Formația Take

That. Crezi că e în regulă? Kelly e la școală, dar a spus că lui Sarah n-o să-i placă. Mai precis cuvintele ei au fost „OMG, nu-i pune să asculte Take That! O s-o scoată din sărite”. De fapt a zis „O s-o înnebunească naibii”, dar nu trebuie să spunem asta tuturor, așa-i? Nu știu ce ascultă tinerii în ziua de azi. Kelly și-a pus niște piese pe iPodul ei.

— Sunt convinsă c-o să-i placă orice ați adus, doamnă McCarthy. Acum, urmează să-mi vină un pacient în patul 9. Aveți grijă dumneavoastră aici?

Brenda! Urmărește-mă! Încerc să-mi deschid ochii. Brenda!

— Ar trebui să fac ceva, soră?

— Nu, e în regulă. Doar puneți muzică și fiți atentă să vedeți dacă Sarah reacționează. Urmăriți-i ochii. Mâinile. Mama și tata sunt pe aici pe undeva. Cred că-s cu poliția iarăși. Dar o să vină în curând.

Ușa se închide. Brenda fredonează. Brenda! Sunt aici! Vino lângă mine! Urmărește-mă de aproape! Privește! Se mișcă? Se mișcă? Acum? Se mișcă?

— CD playerul ăsta nu merge, la naiba!

Vorbește cu ea însăși! Brenda! Urmărește-mă! Privește!

— Nu-mi vine să cred, la naiba! Iisuse, Maria și Iosif, *ce* naiba e în neregulă cu ăsta?

Brenda! Pentru numele lui Dumnezeu!

— Îți vine să crezi? Iisuse Hristoase! Iisuse Hristoase! Iisuse Hristoase, cum vorbesc! Ce-ar zice părintele O’Shea despre asta?

Îmi simt mâinile. Pot! Chiar pot simți unde-mi sunt mâinile! Nu-mi vine să cred. Îmi revin. Mă trezesc! Se aude un clincăit și bâzâit. Un CD iese dintr-un CD player. Unde naiba au găsit un CD player? Brenda! Îmi vezi mâinile? Îmi simt mâinile.

— Soră? Soră?

Brenda! Nu pleca acum. Brenda!

— Soră! Poți veni? Soră. CD playerul ăsta nu funcționează.

— Imediat, doamnă McCarthy. Venim imediat.

— Dar, soră. Cred că e stricat. Nu se învârte.

Brenda! Îmi simt mâinile!

— O, bună ziua, doamnă Beresford. Domnule Beresford. Sunteți bine? Păreți supărați. S-a întâmplat ceva?

Tată. Tata! Ești aici? Mă auzi? Privește, îmi mișc mâinile! Cineva plânge.

— O, Doamne! O, Doamne, doamnă Beresford! Ați băut vreun pic de ceai? Ați vrea niște ceai? Haideți! Să vă facem rost de niște ceai, bine? Haideți!

Tata? Brenda? Unde este mama? Ce s-a întâmplat? Unde au plecat cu toții? Îmi simt mâinile. Uite!

Și apoi sunetul dispare. Totul se oprește.

Nu mai e nimic.

Sunt pierdută.

Am dispărut.
Nu cred ce se întâmplă.

36.

Kelly

Ziua a șaptea – 7 p.m.

Mama a fost astăzi să o vadă pe Sarah. Mama lui Sarah era acolo și plângea. Și tatăl ei la fel. Doctorii i-au mai făcut niște investigații. Nu au nicio veste bună. Spun că e în stare „vegetativă". Cum dracu' să spui așa ceva? Dur. Dar Ash nu s-a întors. Singura veste bună.

A dus un CD cu Take That. Mama… Mama mă-sii, cine ar face așa ceva? Dacă ai fi în comă și singurul lucru pe care l-ai putea auzi ar fi dobitocul de Gary Barlow, cât de rahat ar fi? Eu aș prefera să fiu dracului inconștientă.

Mama spune că n-ar trebui să fac glume în privința oamenilor bolnavi. I-am spus că nu glumesc nici de-a dracului. Serios. Dar, oricum, nu a reușit să facă să meargă CD-ul, așa că mâine am să-mi iau mini iPod-ul cu mine. Îl încarc acum cu piesele ei Coldplay chiar dacă mă fac să mă mănânce dinții. Este cel pe care mi l-a făcut cadou Sarah când am împlinit paișpe ani. E un galben fosforescent. Și când mi l-a dat, m-a făcut să-i promit că n-am să-l scot niciodată din casă pentru că, spunea ea, toată ideea nu e să contribuim la obiceiurile lui Kathryn Cowell. Așa a spus. Toată ideea. Mereu spune „toată ideea". Și „a contribui". Spune de Kathryn că este o dependentă tipică. Spune că recunoști un dependent pentru că egoul lor e până la cer și stima de sine e cam la pământ, iar spațiul dintre ele se umple cu dependența – fie că e de droguri sau alcool, sau violență. Și cred că e al dracului de inteligent din partea ei, pe bune. Odată ce vezi gunoiul drept ceea ce este, nu mai pare atât de înfricoșător.

Cu toate acestea, după ce au găsit bricheta lui Kathryn Cowell în spatele aripii arse a cabinetelor de limbi străine, mi-a fost și mai frică de Kathryn Cowell, chiar și cu explicațiile inteligente ale lui Sarah. Eram literalmente terifiată. În timp ce toți ceilalți râdeau de se prăpădeau la gândul că Kathryn Cowell a fost suficient de idioată să-și lase bricheta și toți spuneau: „Mamă, ce retardată", eu făceam pe mine. Spuneam și eu: „Da, ce cretină" și mă gândeam: „Sunt moartă". I-au dus înapoi la poliție pentru o zi întreagă; Kathryn Cowell, Wino, Alex Hall, Tom Bush și Rob Long au fost interogați din nou, dar, din cauză că sunt puștani cu toții, polițiștii au mâinile legate. Așa spune mama. Au mâinile legate. Mama spune, așteaptă numai să împlinească optsprezece ani. Dar asta e prea târziu pentru noi, cei de la școală. Sarah spune că suntem traumatizați cu toții. Spune că până și profesorii sunt traumatizați. Sarah a spus că până la urmă e nevoie de

un hoț ca să prinzi hoțul. Am întrebat-o pe mama ce înseamnă asta și ea mi-a spus că e un film de acum o mie de ani, așa că nu prea am înțeles atunci ce spunea Sarah. Vorbeam despre absolut orice pe drumul spre centrul comunitar și tocmai îl văzusem pe Wino și, sincer, arăta exact ca un drogat nenorocit. Se împleticea în toate părțile și nu era decât șase și jumătate seara. Dar, chiar dacă era rangă, tot părea că pune ceva la cale, că are un plan, o misiune, că umblă după cineva. După mine, probabil. I-am spus asta lui Sarah, iar ea a spus că analizez prea mult totul. Și a zis că acum, cu părul șaten și cu uniforma mea de tocilară, nici măcar nu mai arătam ca mine. Și a adăugat: „Chiar și când e beat încă pare capabil de răutăți". Și atunci mi-a spus: „Știi ceva? Până la urmă e nevoie de un hoț ca să prinzi hoțul".

•

James Arney s-a întors la școală la șase săptămâni după incendiu. Toată lumea a crezut că o să meargă la altă școală, la vreun milion de kilometri distanță de aici, din cauza lui Kathryn Cowell. Dar se pare că mama lui nu a vrut să se mute. Și el a spus că vrea să se întoarcă, să fie alături de prietenii lui. Se pare că nu are nicio amintire despre incendiu. Așa spunea toată lumea. Că nu-și amintește nici măcar să fi venit la școală în ziua aia. Sau să se fi trezit. Nu cred niciun cuvințel. Nimeni nu-și pierde așa memoria, nu-i așa? Cineva a spus că e o chestie pe care o face creierul tău ca să nu mai fi supărat, așa că izolezi totul. Cineva a spus că se bucură pentru el că nu-și aduce aminte.

De când a părăsit poliția aripa cabinetelor de limbi străine, consiliul școlii o tot reconstruiește, dar cu niște lucruri noi, un lift și o rampă în față cu un fel de bară sofisticată pentru mână. Apoi s-a auzit în toată școala că James Arney avea să vină la ore în scaun cu rotile pana când i se regenera pielea de pe picioare și că școala fusese obligată să instaleze echipamente speciale pentru el, ca să se poată descurca.

Până la urmă, Kathryn Cowell și gașca ei au scăpat cu o suspendare de o lună de la școală. Atât. Chiar cu bricheta, poliția nu a avut suficiente dovezi și tatăl lui Wino a făcut o grămadă de gălăgie în ziarul local despre găștile rivale care se adună în parcul din spatele școlii. Așa că au revenit la școală după suspendare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ea avea cel mai imens zâmbet pe față. Pe bune! Dar, dincolo de toată fanfaronada, gașca umbla de jur-împrejur, încercând să afle cine a plantat bricheta. Ea le-a spus polițiștilor că-și pierduse bricheta acum o mie de ani. A zis că i-a căzut din buzunar în parc. Că nu era vina ei dacă vreun labagiu a venit și i-a șparlit bricheta și a aruncat-o dincolo de zid. Toți au spus același lucru. Și Wino și Rob și toată gașca au spus același lucru. Era doar o chestiune de timp până când se prindeau că i-a spart cineva dulapul și a plantat bricheta. Și

numai o chestiune de timp până când Wino aduna doi și cu doi și rezultam eu.

Eram complet paranoică. Dacă auzeam pe cineva alergând la școală, îmi încordam mușchii, gata de atac. Sau dacă striga cineva, căutam un loc în care să mă ascund. Când am trecut pe lângă Wino pe stradă, aproape că mi-a stat inima. Bătea tare de tot, de parcă tocmai aș fi alergat cu mare viteză la vreun maraton. Și m-am încins tare, tare și apoi n-am mai putut să văd nimic. Parcă aș fi fost într-un tunel. Și totul a început să se învârtească în jurul meu și nu am mai putut să-mi ridic picioarele. Parcă erau prea grele.

Întreabă-mă dacă am regretat dracului că am avut ceva de-a face cu bricheta lui Kathryn Cowell.

Atunci da.

37.

Sarah

Ziua a opta – 6 a.m.

— Am bârfe.

Aud.

— Ce?

Aud, dar nu pot simți nimic. Mâinile mi-au dispărut iarăși.

— Îmi dai fișa, te rog? Se pare că soțul era alcoolic. Ficatul lui era distrus.

— Ce, soțul lui Sarah? Serios? Crezi că ea știa asta?

Știam asta?

— Mă îndoiesc, nu despre ficat. Doar dacă avea vedere cu raze X. N-ar fi avut cum să aibă simptome serioase încă – prea tânăr. Medicul lui de familie nu-l mai văzuse de patru ani, și când a făcut-o, a fost pentru o viroză. Dar ea trebuie să fi știut despre el că bea la greu.

— N-a menționat nimeni din familie despre asta?

— Cred că îl putem întreba pe frate, dacă tot este pe aici mai mereu. Pe Ashley, ăla. Ce ciudat! Dacă îl mai găsesc aici de unul singur din nou, am să-i spun lui Langlands. Nu e normal.

Ține-l departe de mine.

— Ar trebui să-i spunem lui Langlands. Nu e normal.

E un ciudat. Nu-l lăsați lângă mine. Ce faceți?

— Niciunul dintre ei nu pare să știe prea multe despre Sarah, nu-i așa? Până și sora ei e destul de tăcută. Păcat că nu e la fel și când vine vorba de felul în care este îngrijită Sarah medical și nu ne lasă să ne ocupăm noi de asta.

— Pun pariu că știe mai multe decât dă impresia.

— Cred că mama și tata nici măcar nu știau că nu era totul numai floricele și inimioare – și asta în ciuda faptului că nu-l plăceau prea mult. Cred că au presupus cu toții c-o să fie căsătoriți doar vreo doi ani. Iar cei proaspăt căsătoriți au tendința de a fi nebuni unul după altul.

— Pentru cel puțin o săptămână!

Râd amândouă.

— Deci era un alcoolic și erau în consiliere maritală – ei…

— Nu chiar cuplul perfect, atunci.

— Există așa ceva? Nu poți ști niciodată cum sunt oamenii cu adevărat, nu? Oamenii nu dau niciodată prea multe pe față.

Chiar mi-l amintesc pe Adam beat. Eram la o petrecere. La prânz. Era vară. Asta era înainte să ne căsătorim. Pe când încă stăteam în

apartamentul din Camden. Plecase cu o oră sau cam așa înaintea mea la petrecere pentru că eu făceam curățenie. Podeaua de pe hol trebuia mereu curățată. Era albă. El zicea că adună praf. Că trebuia curățată cel puțin o dată pe zi. L-am rugat să mă aștepte, dar n-a vrut. Voia să ajungă la petrecere. Era în weekend. Era petrecerea lui Michael. Michael era cel mai bun prieten al lui. Michael era destul de bine. Când am ajuns în cele din urmă, Adam era deja destul de băut. Nu cât să cadă din picioare. Dar imediat ce am intrat mi-am dat seama. Părea că se uită chiorâș ori de câte ori bea mai mult. Împungea aerul cu degetul mijlociu, cu o țigară Marlboro roșu într-o mână și o doză de Special Brew în cealaltă. Vorbea tare. Râdea cu capul pe spate și gura căscată. Ochii îi luceau. Michael mi-a aruncat privirea aia pe care mi-o arunca ori de câte ori era ușor stânjenit de purtarea lui Adam – ușor cu părere de rău și ușor vinovat. Când m-a văzut intrând pe ușă, a strigat acoperind muzica. Și m-a îmbrățișat de parcă nu mă mai văzuse cu anii. Și m-a prezentat tuturor drept logodnica lui, deși n-aveam nici inel, nici nimic. Și toată lumea se bucura spunând că nimeni nu credea că Adam avea să se așeze vreodată la casa lui. Și că eu trebuie să am super puteri. Abia după jumătate de oră am observat că i se schimbase starea. Vorbeam cu prietenul lui Michael de universitate. Făcea niște portrete uimitoare. Câștigase un premiu la Galeria națională de fotografie. Mă invitase în oraș odată, cu mult timp în urmă. Adam știa. Adam încă vorbea foarte animat cu cineva, dar ochii îi erau ațintiți asupra mea. Tot timpul. Urmărind.

Am reușit să-l iau pe Adam de la petrecere. Destul de repede în cele din urmă. Începuse să devină destul de gălăgios. Nici nu cred că a realizat că plecam. Atât de tare își pierduse mințile. Mergea clătinându-se pe lângă pereții de pe casa scărilor de parcă ar fi fost construiți strâmb și apoi s-a aruncat pe treptele din față și s-a răsfirat pe asfalt. Nu putea să se ridice. Râdea și tușea, și îi curgea saliva pe la colțul gurii. S-a târât până la un stâlp de iluminat și s-a apucat cu mâinile până s-a ridicat. Apoi a stat sprijinit acolo o veșnicie cu o mână pe stâlpul de iluminat și cu cealaltă proptită pe genunchiul lui. Capul îi era aplecat în timp ce vomita. Și-mi amintesc că gândeam „Ce caut eu aici – cu un bețivan, aplecat la marginea drumului? De ce mă mărit cu el? Am *o să fie viața mea? Merit așa ceva?” Nu-mi amintesc cum l-am dus la mașină, dar îmi aduc aminte că am mers la un magazin. Unul dintre minimarketurile alea, pentru că el a zis că invitase pe toată lumea de la petrecere la noi în trei ore. Pe toți. Adică vreo douăzeci de oameni. Așa că am cumpărat pui. Trei pui. Și niște cartofi. Și niște limonadă, în timp ce el dormea pe scaunul din dreapta. Dar când am ieșit din mini-market mașina dispăruse. Și m-am uitat pe stradă, iar el conducea în toate direcțiile. Șerpuia ca un nebun când în, când în afara șoselei. Slavă Domnului că era duminică! Și aveam și pungile alea cu pui și cartofi. Și casa noastră era la cel puțin jumătate de oră de mers. Și am crezut că o să facă accident. Tot așteptam să aud bubuitura. Și am alergat*

pe stradă. Și am alergat și am alergat. Și mă tot gândeam că după următorul colț aveam să-l văd izbit. Iar el avea să fie mort. Iar capul lui avea să sângereze peste tot. Când am ajuns în sfârșit la apartament, cheile erau încă în încuietoare și ușa era deschisă. Iar el dormea pe pat. Pur și simplu leșinat complet. Cu fața în jos. Și am țipat la el, dar nu m-a auzit. Mi-era cald. Plângeam. Plângeam din fundul stomacului. Când m-am oprit din plâns tot ce-am putut auzi era sforăitul lui. Și sforăia grozav. Ca un porc. Ca un porc gras și urât. Așa că am mers în bucătărie și am scos puii din sacoșă și i-am pus în două tăvi. Și am reparcat mașina, drept. Am aranjat iar prin apartament. Când mirosul de pui fript a început să se strecoare în camera de zi, am realizat că nimeni n-avea să vină la o petrecere la care i-a invitat un bărbat mort de beat. Așa că am pus deoparte cartofii. Era încă duminică și era încă soare. Așa că m-am gândit că ar trebui să fac ceva. Ceva drăguț. M-am gândit să-i scriu tatei o scrisoare și să-i spun cât de frumoasă era ziua de duminică în Camden. Și i-aș fi putut scrie lui Sue, prietena mea din Israel care culegea mango într-un kibbutz și lui Ian care preda copiilor orbi și surzi în Africa de Sud. Dar n-am găsit colile de scris. M-am uitat în sertare și în biroul de pe hol și nu erau. Și m-am gândit, ei bine, se face târziu, trebuie să se trezească de-acum, așa că nu contează dacă îl trezesc eu și m-am dus în dormitor și am zdrăngănit prin șifonier căutând hârtie și nu era nici acolo. Așa că m-am uitat în scrin și nu era acolo. Apoi, fix când soarele târziu de după-amiază a început să facă modele geometrice prin fereastră pe cuvertura patului, am văzut că Adam clipea, treaz. Și am spus: „Adam, știi unde sunt colile de scris?" Iar el scotea doar un zgomot ciudat. Așa că am spus: „Adam! Trezește-te! Îmi poți spune unde sunt colile de scris?" Și a mârâit. Și apoi m-am gândit că trebuie să fie în biroul lui. În cutia de hârtii pe care o ține sub birou. Așa că m-am dus în capătul camerei și m-am târât sub biroul lui. Are o cutie. O cutie de piele, pe care am primit-o cadou de plecare la ultimul meu loc de muncă de la editură. Era piele neagră. De la Heal's. Drăguță. Și am deschis-o și am scos o grămadă de hârtie de fotocopiator și dedesubt erau colile mele de scris. Și sub toate astea erau douăsprezece reviste porno – douăsprezece reviste porno cu adevărat oribile. Adică nu vorbesc despre chestii ușoare la care să închizi ochii, ci chiar oribile, chestii mizerabile. Chestii pe care te-ai aștepta să le găsești într-o celulă de închisoare sau în casa vreunui criminal sau ceva. Nu în apartamentul meu. Nu în casa mea. Nu în viața mea. Și mi-era greață. Greață. Greață de tot. Și eram atât de nervoasă și atât de îngrețoșată și atât de plină de nu-mai-vreau-nimic-din-toate-astea. Și m-am întors în dormitor, încet. Cu bună știință, cu toate revistele alea porno oribile. Și am intrat și le-am aruncat spre el. Au aterizat jumătate pe el și jumătate pe modelele făcute de razele de soare pe cuvertura patului. O sumedenie de sâni mult prea mari și găuri de fund decolorate se scăldau într-o strălucire aurie. Și am spus: „Ce naiba înseamnă asta, Adam? Ce naiba înseamnă asta?" Iar el a deschis ochii. Și

s-a uitat la mine fără ezitare, nu la reviste, doar la mine. Și apoi, de nicăieri, a sărit din pat. Cum poate cineva să se miște atât de repede când este beat și pe jumătate adormit? M-a apucat de brat și m-a rezemat de scrin și, cum am căzut, mi-a apucat piciorul și ca pe un sac de cartofi m-a aruncat dintr-un capăt al camerei în celălalt. Pur și simplu am zburat. Și când m-am lovit de șifonier, el a căzut înapoi pe pat. Și în timp ce mă scurgeam pe ușa cu oglindă, el a adormit la loc printre pătratele aurii. Și cum stăteam acolo pe covor, plângând, întrebându-mă care dintre oasele mele or fi fost rupte, el a început să sforăie din nou. Ca un porc. Ca un porc gras și urât.

Ziua următoare am luat un taxi de la spital. Au zis că trebuia să fiu luată de cineva, că nu mă puteam duce acasă singură. N-a răspuns la telefonul de acasă. Așa că am mințit în cele din urmă și am spus că Adam vine. Că mă așteaptă afară în mașină, am spus. Și asistenta m-a lăsat să plec. I-am spus că Adam nu e genul de tip care și-ar lăsa nevasta la spital.

S-a purtat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Deși genunchiul meu era bandajat, iar brațul îmi atârna într-o eșarfă. N-a zis nimic. Și nici eu n-am zis.

A zâmbit doar și și-a băgat mâna în buzunar. Și a scos o cutiuță mică. A zis: „Hai să ne căsătorim!”

Iar mie mi-a tresărit inima.

Vacă proastă.

38.

Kelly

Ziua a opta – 9 a.m.

E vineri. A trecut o săptămână nenorocită de când am fost prima oară să o trezesc pe Sarah. Și ea tot nu e trează, fir-ar al dracului să fie! Mi-am încărcat iPod-ul. Dacă ni se permite să mergem astăzi, am să-l iau cu mine. Mama așteaptă telefon de la Madam Lapte-și-Miere.

Să fiu sinceră, nu știu de ce îmi e mai groază. Fără Sarah, am început să-mi pierd mințile, ce să mai spun de tupeu. L-am văzut pe Wino trecând pe lângă mine de câteva ori și asta mă supără rău. Kathryn Cowell se distrează de minune la școală, aparent, exagerând cu furturile, conform celor spuse de Laura Smith și Chloé Jeffries.

Langlands e ca un câine în călduri. Tot merge înainte și înapoi pe stradă cu telefonul lipit de ureche și zbierând ordine la toată lumea. De fiecare dată când trece pe lângă casa noastră, trage cu coada ochiului la fereastra din față, de parcă ar putea vedea înăuntru. Iar mama și cu mine stăm cu spatele la zid și ne înmuiem biscuiții digestivi în ceai. Între timp, fratele lui Adam, absent nemotivat până acum, a apărut ca din senin și e destul de clar că „pune ceva la cale”, în timp ce Langlands se uită în direcția opusă. Și nu pot să întreb nimic pentru că, dacă o fac, s-ar putea să se întrebe dacă nu cumva „pun eu ceva la cale”. Ar fi fără discuție un moment potrivit să discut cu Clare. Ea ar ști ce să facă. Ar fi știut.

Nu ți-am povestit încă despre Clare, nu-i așa? Nu ce s-a întâmplat până la urmă. Era într-o joi dimineață, chiar după ora de franceză. Atunci mergem de obicei la Burger King. Ieșim pe ușa aripii atelierelor artistice, care dă în strada din spatele școlii, care duce direct în oraș, și dacă plecăm în timpul primei pauze, nu e nimeni din ultimul an de serviciu. De obicei plecăm la prima pauză și ne întoarcem la timp pentru prânz. Și apoi, după prânz e după-amiaza dedicată studiilor generale, ceea ce e un mare rahat, de tot râsul, așa că e bine să avem ceva de așteptat înainte să trebuiască să stăm în sala mare pentru patru ore nenorocite, ascultând vreun idiot amărât și nefericit bătând câmpii despre viața lui de ratat. Am avut odată un tip, unul al dracului de enervant, care a ținut un discurs despre droguri și despre cum s-a lăsat el și cât de rele sunt drogurile și așa mai departe, și chiar a început să plângă pe la jumătatea discursului. Pe bune! A început să plângă în fața a patru sute de copii. Penibil. Chiar și profesorii erau complet jenați. A plâns și apoi și-a revenit și apoi, la sfârșit, când noi am aplaudat cu toții, a început din nou să plângă. Fără mișto! N-ar

trebui să invite bolnavi mintal să țină discursuri în școli. Cum oferă asta un model bun de urmat? Dacă e să fie ceva, te face să te gândești că ar trebui să se ducă și să ia niște droguri ca să se calmeze un pic. Cred că e mai probabil să mă apuc de droguri văzându-l pe el. În fine, i-am trimis ca de obicei mesaj lui Clare în timpul orei de franceză ca să-i spun să ne întâlnim aproape de clădirea artelor și ea nu a apărut. Se purta un pic ciudat cu mine pentru că spunea că părul meu arată oribil șaten și ce era în neregulă cu blondul platinat, iar eu i-am spus: „Nimic, am simțit nevoia de o schimbare", iar ea mi-a zis că arăt ca Elly Nichols, care e o tolomacă din clasa a noua, iar eu i-am spus să se ducă în mă-sa. Nu mânca. Asta o caracteriza pe atunci. Bea doar Coca-Cola dietetică. Așa că spunea mereu că nu vrea să vină cu noi. Dar, cum i-am spus și ei, noi nu mergeam în centru pentru mâncare. Mergeam de-ai dracului. Oricum, m-am gândit că exagera. Așa că i-am trimis din nou mesaj și m-am dus să o aștept lângă ușă. Apoi i-am trimis un mesaj și lui Hayley să văd dacă știa unde e și ea mi-a spus că nici n-a venit azi. Așa că i-am mai trimis un mesaj și ea nu mi-a răspuns și am intrat în sala pentru studiu individual pentru două ore, până la prânz.

Profesoara care supraveghea sala pentru studiu individual era profesoara de engleză, domnișoara Broomfield, care e o scorpie afurisită. Dacă te vede folosindu-ți telefonul, ți-l ia, pur și simplu. Îl bagă în geantă și nu-l primești înapoi o săptămână. O săptămână, fir-ar să fie! Mama a spus că așa-mi trebuie când mi-a luat ultimul telefon. Ar trebui să fie ilegal să iei proprietatea cuiva pentru o săptămână. Pariez că este. Adică, eu ce-ar trebui să fac fără telefon? Vacă! În orice caz, pentru că era domnișoara Broomfield, nu am încercat să-i trimit mesaj lui Clare decât pe drumul spre masa de prânz, iar ea tot nu mi-a răspuns. Apoi am văzut-o pe Camilla la coadă la paste și ea mi-a spus că nu a venit deloc Clare, ceea ce am spus că era perfect în ordine, dar că putea, totuși, să răspundă la telefon, corect? Chiar dacă era bolnavă. Așa că am ajuns acasă și i-am spus mamei că s-a îmbolnăvit Clare, iar ea m-a făcut să stau jos, în bucătărie, pe scăunelul lui Billy, și mi-a spus că Clare nu era bolnavă. A spus că a fost atacată când a ajuns la școală, azi-dimineață devreme. Și că era bine, dar că urma să se mute pentru că mama ei se săturase de școală și de tot și că trebuia făcut ceva cu puștii ăia care atacă oamenii. Iar eu am întrebat: „Ce s-a întâmplat? Suntem agresați mereu. Care e problema ei?" Și mama mi-a spus că a fost mai rău de atât și că ar trebui să-i trimit un mesaj drăguț lui Clare și să-i spun că ne vedem curând și chestii din astea. Lucruri pozitive, în loc de „Unde morții mă-tii umbli?" pe care i-l trimisesem cu cinci minute în urmă. Dar nu mă deranjează să spun că eram nervoasă. Pleca din școala asta afurisită și nici nu avea de gând să-mi spună. Se muta. Fără un cuvânt.

Eram prietena ei cea mai bună… de când? de mai bine de șapte ani nenorociți, iar ea nu avea de gând să vorbească despre asta cu mine. Să mă întrebe ce părere am. Nici hainele nu aveam să mi le mai recuperez vreodată. Cu toate că logic că după aia m-am simțit prost.

Se pare că a trebuit chemată salvarea la școală pentru ea, și a venit și poliția, în caz că ar fi probleme, dar nu au fost. Trebuie să fi fost foarte devreme, pentru că școala a reușit să țină secretul toată ziua. Lucrurile de genul ăsta se răspândeau de obicei cu iuțeala fulgerului. Nu aveam camere de supraveghere în școală. Nicio dovadă. Iar Clare se pare că nu scotea o vorbă. Seara, am schimbat mesaje cu toată lumea. Și toată lumea spunea că a fost Wino. Și când m-am gândit la asta, se purta exact ca unul care a făcut ceva pentru că l-am văzut după prânz râzând și zbierând „Îți place părul meu?" spre Kathryn. Ea stătea acolo cu brațele încrucișate, zâmbind – cât de lunatică e faza asta? Nimeni nu știa ce mama dracului. Era un mare secret.

Am așteptat ca Sarah să ajungă acasă de la serviciu ca să pot discuta cu ea despre asta. Era un tip pe partea cealaltă a străzii. Îl văzusem și altă dată. Cu câteva săptămâni în urmă. Se uita fix la casa lor. Nu știu exact e câte ori l-am mai văzut. Poate de patru ori. Nu mai știu. Purta mereu o geacă maro din piele și fuma nonstop. Adică termina o țigară și exact când era aproape de filtru, aprindea o altă țigară de la ea și o lua de la capăt. Uneori, când venea seara, nu i se vedea decât strălucirea portocalie de la capătul țigării. Când Sarah a oprit mașina, el a așteptat până când ea a închis portiera, apoi a ieșit brusc din umbră, a traversat strada prin spatele ei și a apucat-o de braț. Ea a sărit doi metri în sus și și-a scăpat geanta din mână. El i-a zbierat în față ceva despre Adam, iar ea a clătinat din cap că nu. A îngenuncheat ca să-și ia geanta de jos, continuând să-l privească în ochi. Părea a fi din Orientul Mijlociu. Sau grec. Poate indian. Avea mustață și părul pieptănat pe spate. Cred că avea în jur de patruzeci de ani. Cam mic pentru un bărbat. Mâini mici. Blugi prespălați. Un lanț din aur pe pieptul păros. Câh. Știi genul. A mai spus ceva, apoi i-a dat drumul la braț și a plecat, pe partea cealaltă a străzii, unde felinarele stradale sunt defecte. Sarah și-a încuiat mașina. În timp ce mergea pe aleea spre casa ei, s-a uitat spre fereastra mea. A mișcat mâna ca să o fluture spre mine, apoi s-a uitat la fereastra dormitorului ei și probabil că a văzut acolo ceva care a oprit-o. A intrat și m-am gândit că ar fi mai bine să nu trec pe la ea. Am ghicit că era Adam acolo. În aceeași noapte, Sarah a căzut de pe scări.

Mama spăla, Billy se dusese la culcare, iar eu mă uitam la *Gogglebox*{13} din nou și mama striga că „este cel mai groaznic lucru de la televizor, în afară de *Undateables*{14}" pe care de fapt nu aveam voie deloc să-l urmărim, chiar dacă e chiar haios, iar dacă persoanele cu handicap nu voiau să fie filmate când ies la întâlniri împreună, nu ar

fi apărut în emisiune, nu-i așa? Mama spune că se profită de persoanele cu abilități diferite. Cine știe ce mama dracului înseamnă asta? În fine, au început reclamele, așa că, atunci când mama a intrat în cameră și m-a întrebat dacă am auzit o bufnitură, nu auzisem. Era prea tare muzica. Așa că ea a închis sonorul și am stat amândouă în hol, ascultând, pentru că mama a spus că bufnitura s-a auzit de alături, și deodată peretele s-a zgâlțâit când s-a trântit ușa lor de la intrare și apoi s-a lăsat o tăcere deplină. Ne-am uitat prin întuneric, de după perdelele din camera de zi cum Adam s-a urcat în mașină și a plecat. Iar mama s-a șters pe mâini cu un prosop de bucătărie și mi-a spus să o aștept acolo cât se duce ea să vadă dacă Sarah e bine și că să nu plec pentru că Billy era sus. Așa că am rămas în hol, cu fruntea lipită de tapet și urmărind spiralele cu degetul și am auzit-o pe mama sunând la soneria lui Sarah. A sunat de trei ori și apoi am auzit-o strigând-o pe Sarah prin deschizătura pentru cutia de scrisori. Am auzit scârțâitul balamalelor când a împins ușa. Apoi a venit în fugă înapoi în casă ca să ia cheia de rezervă a lui Sarah, care era în ghiveciul cu albinuțe, pe raftul din bucătărie. Și, când a trecut pe lângă mine și aproape că m-a trântit la pământ, a strigat: „Cheamă salvarea, Kelly! Acum! Sună la 999! Spune-le să se grăbească. Sarah și-a pierdut cunoștința. Probabil că a căzut pe scări”. Sau a împins-o el. Știam amândouă asta. Dar mama nu ar implica niciodată gaborii.

Dacă stai să te gândești, se pare că am petrecut al dracului de mult timp în spitale, așteptând ca Sarah să se trezească. Atunci a fost la spitalul din Archway. De la fereastra salonului ei se vedea un sens giratoriu imens. Vedeai cozile de mașini venind la vale de la kilometri întregi. S-a trezit în aceeași seară, a fost leșinată doar vreo câteva ore. Nu a fost într-o comă adevărată. Nu ca acum. Își spărsese capul. Avea ochii vineți și vânătăi după urechi.

Acum au trecut opt zile de când a fost adusă Sarah aici. Asistentele mi-au promis că-și va reveni în trei. Poate că asta le spun copiilor, doar ca să-i facă să se simtă mai bine. Aș prefera să spună pur și simplu adevărul. Nimeni nu spune ceea ce gândește, nu-i așa? Oamenii spun doar ce cred ei că vor să audă alți oameni. Nu-i așa? Asistentele nu prea mai spun nimic. Doar mă întreabă lucruri. Cred că sunt cam băgăcioase. Pentru ce au ele nevoie să afle despre Adam? Era o scârnăvie. Și cu asta, basta. N-am să le povestesc lor lucruri despre prietena mea cea mai bună, nu-i așa? Nu e genul meu.

•

Sarah este acum prietena mea cea mai bună. La vremea aia, eram furioasă pe Clare că nu mi-a răspuns la mesaje. Eram furioasă că și-a schimbat numărul de telefon fără să-mi spună. Mi se părea un pic aiurea, nu crezi? Adică, nu era vina mea că a atacat-o Wino. Sau nu credeam că era, în orice caz. Nimeni de la școală nu știa ce s-a

întâmplat cu adevărat, și acum, că știu, n-am de gând să spun, corect? Nu am aflat ceea ce Sarah mi-a spus mai târziu decât după vreo două săptămâni, când întreaga situație s-a înrăutățit.

Ea era bandajată toată, încă în spital, iar mama fusese și ea acolo, dar plecase să o sune pe Anna să se asigure că Billy era bine. Și înainte să se întoarcă ea, Sarah m-a întrebat: „Ai aflat de Clare?" și eu i-am spus: „Nu știu, nu răspunde la căcatul ăla de telefon". Iar ea îmi spune: „Kelly, Clare a murit. S-a sinucis". Iar eu îi zic: „Ai luat-o razna?" Și ea îmi spune: „Trebuie să rămâi calmă. Nu e vina ta". Iar eu zic: „De ce ai spune așa ceva?" Și ea n-a mai spus nimic. Doar s-a uitat la mine. Iar eu am vomitat. Pe podea.

Am crezut că poate doar aiurează din cauza medicamentelor. Dar mama lui Clare o sunase pe mama, care i-a spus lui Sarah, care i-a zis să nu-mi spună. Că o să-mi spună ea. Se pare că, după ce a trecut peste șocul atacului, Clare a așteptat ca mama ei să nu-i mai stea în drum, a făcut o baie fierbinte, a făcut două tăieturi adânci cu o lamă de-a lungul antebrațelor și a așteptat în timp ce apa a devenit roșie. Numai din cauza lui Wino. Numai din cauza mea. Îi povestise totul mamei ei. Dar a spus că nu va spune niciodată poliției. Îi era prea frică. Dar mama ei știa. În ziua în care a fost atacată, Wino furase un cuțit Stanley din secția artelor. A intrat devreme pe ușa laterală. Se pare că o așteptase în adăpostul pentru biciclete, dimineața la prima oră. Clare își punea lăcățelul pe bicicletă. El s-a dus în spatele ei și, fără să spună nimic, a apucat-o de coadă și i-a retezat-o. I-a retezat-o! Așa că nu mai avea deloc păr. Iar el învârtea încontinuu coada și zbiera la ea despre deschisul dulăpioarelor altora și despre cum nu putea să fie decât ea și cum nu mai era așa deșteaptă acum, că nu mai avea părul ăla nenorocit, nu-i așa? Și apoi, când ea nu a spus nimic și a început doar; a plângă, el i-a spus: „Futu-ți morții mă-tii, Blondo" și i-a zis că, dacă mai dă cu ochii de ea, o omoară, să fie al dracului. Și Clare nu știa despre ce vorbește. Dar nu a spus nimic. Nu a spus că nu a fost ea. I-a spus asta mamei ei. Dar cu condiția ca mama ei să nu le spună polițiștilor pentru că, dacă făcea asta, avea să spună că mama ei a inventat. Așa că mama ei nici măcar nu le-a spus polițiștilor. Și pe tot coridorul din afara secției de artă erau ghemotoace din părul blond platinat al lui Clare. Se rostogoleau înainte și înapoi ca niște flori purtate de vânt. Și le văzuserăm cu toții, dar nimeni nu s-a gândit ce erau.

39.

Sarah

Ziua a opta – 9 a.m.

— Brian, îmi aduci o ceașcă cu ceai?

— Am crezut că abia te-au întrebat dacă vrei una?

— M-au întrebat. Dar a fost iar femeia aia. Aia pe care n-o suport.

— De ce, ce-a făcut?

— A fost obraznică, Brian. Obraznică cu mine. După toate chestiile prin care trec.

— Ce-a zis?

— Brian, contează ce-a zis? Ce contează este că vreau o ceașcă cu ceai. Și un biscuit, dacă au. Unul cu cremă de unt. Sau unul cu ghimbir. Dar nu biscuiți Rich Tea. Îi urăsc.

Ușa s-a închis. Hârtia foșnește. Probabil că mama își citește horoscopul. Mama chiar crede în el. Nu face un pas afară din casă înainte să *verifice ce zice Jonathan Cainer*[15] *în* Daily Mail.

Se deschide iar ușa. De dincolo de coridor se aude ceva înainte ca ușa să se închidă iar. Radioul. Marvin Gaye. Sexual Healing.

— Poftim, June. O ceașcă bună de ceai.

Era proaspăt.

— Unde-s biscuiții?

— N-aveau.

— Brian! Am văzut o cutie cu biscuiți pe cărucior.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu vrei să-i mănânci pe ăștia care au fost plimbați prin tot spitalul. Sunt plini de microbi. Plini! Cred că ai putea să iei o sumedenie de boli dacă îi mănânci. Peste toți au suflat oameni bolnavi.

Tata îmbătrânește. De când a renunțat la slujba lui, a început să-și facă griji din ce în ce mai mult din cauza microbilor. Și a prafului. Era chiar normal când muncea. Avea o slujbă în York, la o firmă de avocatură. Poate că avea o mică tulburare obsesiv compulsivă vizavi de faptul că avea sau nu batista împăturită corect sau că mâncarea nu era suficient de caldă, sau dacă erau paste în meniu – era de părere că pastele erau o prețiozitate de clasă mijlocie. Dar când s-a pensionat a început să se streseze pentru lucruri mărunte. Golește complet ceainicul înainte de folosire, de fiecare dată. Lasă robinetul să curgă cinci minute înainte să-l umple pentru că vrea doar apă proaspătă, nu apă care a stat în țevi. Își petrece sfârșitul fiecărei zile ștergând cu dezinfectant toate suprafețele din bucătărie. Fierbe spălătorul de vase în fiecare dimineață de sâmbătă și curăță cu abur podeaua bucătăriei lunea și vinerea.

— Brian! Cred că ar trebui să mergem acasă.

— Cum adică ar trebui să mergem acasă? Nu putem merge acasă. Încă nu s-a trezit.

Tată! Nu mă părăsi aici!

— Am nevoie să mă întorc acasă. Viețile noastre pur și simplu s-au oprit aici. Acum ațipisem, acum zburam pe autostradă. Am nevoie de rutina mea. Am nevoie să merg acasă și să-mi reiau rutina. Am nevoie să dorm. Brian, mă auzi? Am nevoie să dorm. E mai bine de-o săptămână de când n-am mai dormit în patul meu.

Tată! Nu mă lăsa aici!

— June! Sub nicio formă nu mergem acasă. Poți și dormi foarte bine la Travelodge. Motivul pentru care cei care se ocupă de sprijinirea victimelor ne plătesc cazarea la Travelodge este ca să fim aici pentru fiica noastră. Ea este victima, June, care are nevoie de sprijin. Așa cum zice blestematul ăla de nume.

Zi-i, tată.

— M-așteaptă multe săptămâna viitoare, Brian. Este micul dejun al doamnelor la clubul de tenis, miercuri. Și nunta lui Julie Grainger weekendul viitor. Apoi Dorothy House{16} joi. Trebuie să mă întorc și pentru asta. E rândul nostru. Îmi pare rău, Brian, dar nu putem fi aici tot timpul. Poate rămâne Carol. E bună în astfel de situații.

— Nu înțeleg ce spui, June. Vrei să zici că tu crezi că e mai important să mergi la nunta fetei prietenei tale decât să aștepți ca propria ta fiică să iasă din nenorocita de comă, pentru că, dacă asta zici – n-ai decât să te duci naibii acasă de una singură.

— Nu fi ridicol, Brian! Nu mă duc acasă de una singură. Trebuie să mă duci tu. Cum să mă deplasez dacă nu mă duci tu cu mașina?

— Stai să înțeleg bine. Tu crezi că ai să-ți reiei viața normală, așa crezi, în ciuda faptului că fiica ta zace aici conectată la un aparat de menținere a vieții?

— Nu la fel de normală, Brian, bineînțeles că nu la fel de normală. Dar nu e nevoie să fim cu toții aici, nu-i așa? Nu putem face nimic. Pur și simplu stăm pe aici.

Tată!

— Și cum rămâne cu prietenele tale? Ce crezi c-o să creadă despre faptul că ești bucuroasă s-o lași pe fiica ta în Londra conectată la un aparat de susținere a vieții, în timp ce tu ești ocupată să faci melcișori cu fructe pentru o nenorocită de dimineață la cafea?

— Păi… n-o să le zicem, Brian. Care ar fi rostul? N-au nevoie să ne știe treburile, nu-i așa? N-au nevoie să audă că Sarah s-a încurcat cu ceva de genul ăsta. Că familia noastră este încurcată într-un război între găști.

— A fost jefuită, June. Este o victimă a unui jaf. Nu s-a încurcat în niciun război între găști.

— Și Carol a noastră zice că voia să dea divorț.

— Ce? Sarah și Adam divorțau? June, despre ce vorbești acum?! Știi foarte bine cum este Carol. Nu băga în seamă. Ea dramatizează mereu totul. Întotdeauna te îmbrobodește despre Sarah. Pentru numele lui Dumnezeu, June, fiica ta este în comă!

— Și dacă se trezește, ne întoarcem!

— Cum adică, dacă? Ce vrei să spui cu – dacă, June?

Asta este. Asta-i tot ce au spus. Au plecat. Cu cât meditez mai mult asupra vorbelor ei, cu atât îmi dau seama că nu sunt surprinsă. Mama nu e una dintre cele mai bune femei, cel puțin nu când vine vorba despre mine. E mult mai interesată de prietenele ei de tenis și de horoscopul ei și de babele ei, lucruri pentru care poate primi recunoaștere. Din partea cuiva ca mine, liniștită, mohorâtă, fără realizări, chiar un pic fraieră, nu e prea multă glorie care să se reflecte. Nu înțelege că atitudinea ei a fost cea care m-a făcut să fiu așa. De ce cred asta? De ce o condamn? Nu știu.

Tata mi-a zis atunci că mă iubește. Ea deja plecase. El a spus că eram cea mai frumoasă fată din lume. Mi-a șoptit la ureche. Și m-a părăsit.

Și nu știu dacă se mai întoarce.

40.

Kelly

Ziua a opta – 4.30 p.m.

A venit din nou poliția. Tata, când era aici, le zicea gabori în față. Chiar și înainte de a-l fi arestat. Nu cred că gaborilor le plac irlandezii. Pe cine plac? Pe ei înșiși. Dar mama mă ceartă dacă le spun gabori. De fapt, tata le spunea gabori împuțiți. Mama mi-ar plesni una dacă aș spune așa ceva. Se agită prin bucătărie cu cele mai bune cești de la mătușa Betty și inspectorul Cap-de-Bou o face pe Sherlock în camera din față. Are un laptop. Fir-ar al dracului să fie, arată ca un imbecil.

Doamna Lapte-și-Miere e și ea aici. Tot în camera din față. Stă pe marginea canapelei, părând gata să se topească. Are cercei de profesoară de desen – știi tu, prea mari, prea stridenți – și sandale mari, jegoase, care arată de parcă ar fi fost făcute din coji de cartofi sau ceva de genul ăsta. Pe bune! Sarah ar fi făcut pe ea de râs dacă le-ar fi văzut. N-au venit împreună doamna L&M și Cap-de-Bou. Ea s-a anunțat. Cap-de-Bou a apărut, pur și simplu. Se presupunea că ea a venit ca să discutăm orice „probleme" am avea în privința lui Sarah și ca să ne explice și ce se va întâmpla după următoarea ei evaluare medicală. Nu știu dacă ne-ar fi spus nouă toate astea, dacă mama și tatăl lui Sarah n-ar fi tăiat-o ieri acasă. Dar, de vreme ce suntem pe lista de programări pentru vizite – au o listă de programări prin rotație, așa că este mereu cineva acolo să-i vorbească, și soră-sa e nebună de legat, și Sarah e în comă, așa că bănuiesc că au rămas fără victime pe care să le sprijine. Dar Langlands a apărut neinvitat și trebuie „să-i interogheze urgent pe prietenii și cunoștințele lui Adam". Vrea să afle și despre Ash. Fratele lui Adam.

— Dar eu nu-i cunosc prietenii și cunoștințele lui Adam. Nici pe Ash. Nici nu știam că a avut un frate, îi spune mama. Doriți lapte? zâmbește ea, aplecându-se cu laptele într-o carafă cu niște trandafiri roz absolut oribili.

Stau rezemată de peretele din fața ușii deschise a camerei din față, cu mâinile la spate, din nou în uniforma de școală.

— Kelly, adu biscuiții, te rog, spune ea cu vocea aceea distinsă pe care o păstrează pentru părintele O'Shea.

— Ăăă, nu, mulțumesc, doamnă McCarthy, spune Langlands. Putem doar să terminăm cu asta?

— Nu pentru lapte, pentru biscuiți sau pentru amândouă?

Îi zâmbește luminos.

— Doamnă McCarthy! exclamă Langlands, înroșindu-se din ce în ce

mai tare.

Are broboane de sudoare deasupra frunții, acolo unde avea înainte păr.

— Brenda, spune doamna Lapte-și-Miere, domnul inspector trebuie să facă toate drumurile astea până la prânz. Ai în minte pe cineva care era prieten cu Adam sau îl cunoștea bine, ca să putem afla dacă exista cineva care să-i fi purtat sâmbetele?

— Doamnă McCarthy, spune Langlands, arătând de parcă ar fi înghițit o viespe, o să fiu sincer cu dumneavoastră.

Sarah spunea mereu să nu ai încredere într-o persoană care zice „O să fiu sincer cu tine". Spunea că însemna întotdeauna că sunt pe cale să spună o mare minciună.

— Avem niște piste excelente de investigație în acest moment. Dar trebuie să aflăm mai multe despre Adam. Trebuie să vorbim cu oamenii cu care a fost în contact în ziua morții lui. Și, evident, în absența oricărei declarații din partea lui Sarah, a devenit necesar să o luăm de la capăt ca să încercăm să punem cap la cap ultimele lui mișcări. Și pe ale ei.

— Ea nu e moartă, nu uitați, domnule inspector, și a închis ușa și m-a lăsat pe hol, ascultând prin peretele cu tapet în spirale.

Nu știu de ce minte mama în legătură cu actele de divorț. Adică nu minte, efectiv, dar nici nu prea spune adevărul. Langlands îi tot pune întrebări ca: „V-a spus Sarah că era nefericită în căsnicie? V-a spus Sarah că voia să divorțeze? V-a spus, măcar, că mergea la consiliere familială cu Adam? V-a spus vreodată că soțul ei era violent?" Iar mama spune doar „Nu, din câte știu eu. Nu, din câte știu eu. Nu, din câte știu eu". Cred că, dacă trebuia să jure pe Sfânta Biblie, dacă chiar veneau cu o Biblie și îi cereau să pună mâna pe ea sau, mă rog, ce o fi de făcut, s-ar putea să se fi hotărât că „marea răzbunare și imensa furie a Domnului" era mai nimerită decât bătrânul Cap-de-Bou. Adică, oricine își poate da seama că punea greșit întrebările. Dacă există un singur lucru pe care ar fi putut deja să-l știe despre Sarah, dacă ar fi stat să se gândească o secundă, e acela că ultimul lucru pe care l-ar face ea vreodată este să spună cuiva ce gândește, E cea mai discretă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Știam de Adam numai pentru că auziserăm cu urechile noastre. Și pentru că văzuserăm tăieturile și vânătăile. N-aș putea nici măcar pentru o secundă să mi-o imaginez pe Sarah spunând: „O, bună, Brenda! M-a bătut bărbatul" sau „Bună, Brenda, știi ceva? Soțul meu tocmai mi-a rupt piciorul și acum chiar cred că ar trebui să divorțez". Nu e genul ei. Nu spune niciodată nimănui nimic despre ceea ce simte. Dacă o întrebam vreodată ceva despre asta, spunea că Adam era un om bun. Spunea mereu că nu știe exact cum se simte. Spunea mereu: „Cum stabilește cineva, practic, cum se simte în legătură cu orice?" Nu-i era ușor să se

convingă că Adam avea să o ucidă într-o bună zi dacă nu scăpa de el. Orele de consiliere, de una singură, i-au oferit o nouă perspectivă, așa a spus. A început să vadă că viața fără el era posibilă. Și că o viață cu el s-ar sfârși prematur. Ea a spus „prematur”, nu eu. Dar știu ce înseamnă. Și înțeleg ce însemna pentru Sarah. De fapt, mama nu știe nimic din toate astea. Deci nu doar întrebările sunt greșite – e chiar al dracului de haios că Langlands întreabă persoana complet greșită.

Începe să fie chiar iritat de-acum. Nu ajunge nicăieri și știe asta. Se aude un pocnet când își închide laptopul și clinchetul cești lovind farfurioara. Și-a luat cheile de la mașină.

— Îmi pare rău că nu pot fi de mai mult ajutor, spune mama în timp ce deschide ușa camerei din față. Aveți mașina prin apropiere, domnule inspector? Mașinile au prostul obicei să dispară pe aici, dar știți asta, nu-i așa, fiind polițist. Probabil că primiți reclamații tot timpul.

— Eu nu mă ocup de furturile de mașini, doamnă McCarthy. Eu sunt la omucideri.

— N-ați auzit când a fost furată mașina lui Adam și a lui Sarah? Chiar din fața casei lor. Ia uite, ăla e BMW-ul dumneavoastră? Mașina lor era parcată exact unde este a dumneavoastră acum.

— Asta ar merge la divizia de furturi auto, doamnă McCarthy. Cum spuneam, nu e de competența mea. De ce – știți cine le-a furat-o, doamnă McCarthy?

— Păi, de unde să știu eu? spune ea. Doar nu sunt inspector.

— Deci nu aveți nici cea mai vagă idee?

— A fost una dintre găști, domnule. Știți cum e pe aici. Adam i-a fugărit pe toată strada. Nu i-a prins, dar i-a alergat până la White Hart Lane. Și-a primit mașina înapoi în aceeași seară. Nu sunt sigură cu ce i-a amenințat, dar, orice ar fi fost, a funcționat.

— Nu credeți că această informație este relevantă pentru investigația noastră, doamnă McCarthy? Nu credeți ați fi putut să menționați asta mai devreme?

Arată de parcă ar fi gata să explodeze.

— Dar dumneavoastră nu vă ocupați de furturi auto, domnule inspector, nu-i așa? În plus, adaugă ea zâmbind în timp ce merge pe alee și deschide poarta, nici nu m-ați întrebat. Nu cred că acest caz a fost rezolvat, înțelegeți? Așa că nimeni nu va ști vreodată cine a comis infracțiunea. Zona e plină de găști. Poliția, în general, nu se amestecă. Nici nu se obosesc să vină… spune ea, pornind înapoi pe alee.

Și, când închide ușa de la intrare în urma ei, adaugă ca pentru sine:

— Și, când apar, se poartă ca niște animale ordinare.

Sunt sigură că asta a spus. Stau în capul scărilor și nu poate să mă vadă.

41.

Sarah

Ziua a opta – 6 p.m.

Nu cred în Dumnezeu așa că nu știu ce caută un preot aici. Se roagă lângă mine. Se pare că Dumnezeu este păstorul meu, prin urmare nu-mi va lipsi nimic. Nu mi-aș fi dat seama. Sună atât de ciudat așa de aproape! Nu trebuie să semnezi ceva înainte să le dea voie oamenilor înăuntru așa? Carol n-ar fi semnat nimic. Nici ea nu crede în Dumnezeu. Când vine vorba de Dumnezeu, cred că ea ar putea de fapt să treacă de cealaltă parte.

— Bună seara, Sarah! Mărețul reverend Cheston a plecat. E timpul pentru o baie cu buretele.

O iubesc pe Beth. Este cea mai drăguță dintre asistente. Trebuie să fie mai în vârstă decât celelalte. Este singura care nu mă tratează de parcă aș fi deja moartă.

— Deci, sora ta se întoarce în scurt timp și apoi bunul tău prieten domnul Malin vine încoace. Deci hai să vedem dacă putem deschide ochii, bine? Haide, Sarah! Trebuie să te apuci de treabă de-acum.

E mereu de treabă. Nu vorbește de sus.

— Bună seara, Carol! Te întorci puțin mai încolo? Trebuie să-i facem o baie cu buretele înainte să ajungă domnul Malin.

— M-am întors doar să iau ceva din dulapul ei. Nu are geanta aici, nu?

Ce-i în geanta mea?

— Ba da, au adus geanta cu ea. Un lucru neobișnuit. Una dintre polițiste a verificat-o și a luat sigur cărțile de credit, cartea de identitate și banii. Dar din moment ce totul s-a transformat într-o anchetă a unei crime, te-ai gândi că ar vrea să păstreze geanta ca dovadă.

— Nici măcar n-au încercat să se folosească de carduri. Și asta e ciudat. Te-ai fi așteptat să le folosească imediat. Să golească conturile înainte să poată afla careva.

— Poate le-au vândut în străinătate – asta se întâmplă destul de des. Am avut o femeie aici ale cărei carduri fuseseră folosite la achiziționat mobilă de grădină în valoare de treizeci și cinci de mii de dolari în New York. Banca nici n-a băgat de seamă. Avea optzeci de ani.

— N-ai crede că se poate cheltui atât de mult pe grădini, nu? încerc să găsesc actele alea de divorț despre care se pare că turuie toată lumea. Doamna de la sprijinul victimelor a întrebat de ele?

— A zis că poliția încerca să facă rost de o copie de la avocatul lui

Sarah. De ce-i așa o mare problemă?

— Ce știu eu?! Avocatul zice că trădează încrederea clientului sau așa ceva. M-am uitat la ei acasă. Deodată m-am gândit că poate tot timpul ăsta au fost în geanta ei.

— Asta chiar ar fi amuzant. Și când te gândești cât timp a petrecut Langlands aici!

Le aud huruind pe aproape în jurul patului.

— Uite-le! Deci, surioară dragă, ce înseamnă toate asta?

— Ce e?

— Ei poftim! Deci voia să divorțeze. Un comportament de neînțeles. Bravo ție, surioară! în sfârșit ți-ai găsit ouăle, așa-i? Deloc surprinzător dat fiind faptul că era un nebun.

— Era?

— O, nu știu. Ea n-a zis niciodată prea multe. Niciodată n-a zis prea mult. E genul ăla care ține doar pentru ea. Un pic cam victimă chiar. Și totuși, nu era așa când era copil. Era mult mai amuzantă când era mică. Sunt filmulețe cu ea când se juca în grădină, era atât de fericită, atât de încrezătoare în ea! Și apoi, pe la vreo șapte ani a început să devină… o, nu știu… retrasă? Supărată? Cică a avut un accident. Nimeni nu vorbește despre el. Eu eram plecată la școală în perioada aia și, dacă o întrebi pe mama, ea refuză să accepte că s-a întâmplat vreodată ceva. Zicea odată că Sarah a inventat totul. Totul s-a agravat când Sarah s-a tuns singură destul de rău. Își tăia tot părul în perioada aia. Cu foarfecele de grădină. Ne-am mutat după asta. Am mers să locuim într-o casă la oraș. Dar, de atunci, Sarah a fost diferită. Știi, un pic întunecată, serioasă, necrezut de izolată… Auzi? Eu am să plec. Am să mă întorc după ce terminați cu baia ei. Vreau să mai vorbesc cu domnul Malin.

Pleacă. Și totul devine iar tăcut. Un accident! N-a fost niciodată niciun accident. Mă cufund în întuneric. Vecinul. Deodată îmi amintesc și totul devine chiar și mai rău.

Domnul Eades. Bărbatul din grădină. Bărbatul care era îngrijit de comunitate și pe care toată lumea îl iubea. Avusese o cădere nervoasă parcă. Și toți vecinii l-au adoptat ca pe micul lor proiect. Ajutați-l pe domnul Eades. Dați-i domnului Eades un scop în viață. Iar mama o numește un accident.

El era acolo, în magazie, în fiecare zi. Nu cred că poți numi un bărbat bătrân dezgustător care își arată scula unei fetițe un accident, nu? Nu cred că să închizi ușa magaziei în urma fetiței și să-ți forțezi scula dezgustătoare să intre în pantalonii ei mici albi se poate numi un accident, nu?

Înot în întuneric.

Mâinile lui bătrâne și strâmbe, unghiile lui lungi și murdare, pielea lui crăpată. Înțelegi? Zicea că eu am cerut-o. Zicea „Fetițele drăguțe sunt cele mai rele”. Zicea „Fetițele drăguțe vor doar un singur lucru”. Zicea „Fetițele

drăguțe se folosesc de părul lor blond și de genele lor lungi” și că să fug în magazia lui în fiecare după-amiază să mă joc cu ghivecele „e ce fac fetele viclene când vor altceva” și asta însemna că era doar vina mea și mama avea să zică tot asta, „așa că nu îndrăzni să zici nimic” și „să nu îndrăznești care cumva să nu te întorci mâine sau mama o să-i spună tatălui tău ce obrăznicătură de fată ești”.

N-am avut niciun accident. Am îndurat patru ani de abuz fizic și mental.

Nu vreau să-mi mai amintesc. Este foarte întuneric. Totul este mut. Dispar complet.

42.

Kelly

Ziua a opta – 9 p.m.

— Îmi pare rău pentru prietena ta!

— Care prietenă?

Beth e de treabă, dar, fir-ar al dracului, pare să le știe pe toate.

— Fata care s-a sinucis. S-a întâmplat acum numai o lună?

— A trecut mai mult timp, de fapt. Mda. Nasol moment. M-a găsit în sala de așteptare pentru familie cu o cutie de suc Ribena și chipsuri Walkers cu aromă de brânză și ceapă, pentru că automatul de pe hol a rămas fără chipsuri cu bacon afumat. Am venit să o trezesc pe Sarah pentru că, serios acum, ține de prea mult timp. Pe bune! E inconștientă de cât? De nouă zile? Ce ar trebui să fac? Beth spune că trebuie să-mi văd de viața mea. Să nu mai vin aici. Eu zic că nu știu cum să iau nicio decizie fără Sarah. Iar Beth spune că e viața mea și că trebuie să o apuc cu ambele mâini și să fiu curajoasă.

Să fiu curajoasă.

Beth s-a așezat o clipă pentru că spune că așteaptă un pacient nou care nu a venit încă, dar imediat ce se vor deschide ușile secției va trebui să plece pentru că e un accident rutier și accidentele rutiere sunt, de regulă, cele mai grave cazuri pe care le au aici și trebuie să se grăbească mereu pentru că poate fi o chestiune de viață și de moarte. Așa că încep să încerc să-i explic cum e Sarah, dar asta e dificil din două motive. Unu, Sarah s-a schimbat foarte mult în ultimul timp. Nu de la accident, nu la asta mă refer, pentru că logic că s-a schimbat de la accident. Nu, vreau să spun că s-a schimbat foarte mult în cei doi ani sau cam așa ceva de când o cunosc. Înainte era ca și cum emana o lumină din ea. Serios, pe bune, oamenii o iubeau pur și simplu, fără niciun motiv. Sau o urau. Erau oameni care o considerau prea luminoasă, prea pozitivă, poate. Oameni invidioși. Pe bune că nu fac mișto. Am văzut odată o femeie venind spre ea și scuipând-o în față. Serios. Așa, fără niciun motiv. Stătea pe o banchetă în stația de metrou Manor House și se ridică și-i spune: „Mândria merge înaintea pieirii”{17}, apoi îi scuipă o flegmă uriașă pe obraz. Sarah spune că zâmbea cu gândul la ceva amuzant în acel moment și că poate femeia a crezut că râdea de ea. A strigat pe tot peronul. Și altă femeie a făcut-o curvă când a trecut pe lângă ea, așa, în barbă, și nici măcar nu o cunoștea. Asta nici nu s-a întâmplat în Tottenham. S-a întâmplat pe Bond Street. Totuși, în general, oamenii se cam îndrăgosteau de ea. A mai fost o fază, la un știu ce concert, când un tip a venit direct la ea și

i-a spus că e cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată. Așa, din senin. Ciudat, nu? Nu pentru că ar fi fost frumoasă, frumoasă. Nu puteai să te uiți la ea și să spui Kate Moss sau Clara Delevingne, sau ceva. Era frumoasă din interior. Avea un fel de strălucire. Ea nu prea era conștientă de asta. Nu se purta ca o femeie frumoasă.

A mai fost o fază într-o cafenea, îi povesteam lui Beth. Pe bune că asta chiar s-a întâmplat. S-a deschis o cafenea Caffè Nero nouă în Wood Green și Sarah a spus că ar trebui să mergem să bem o ciocolată. Asta a fost cam acum un an, înainte să închidă High Street ca să o transforme în zonă pietonală. De fapt, ea nu a băut ciocolată caldă. Ea bea numai latte cu conținut scăzut de grăsimi. Mi-a spus că trebuia să se întâlnească mai târziu cu Adam, dar că puteam merge pentru vreo jumătate de oră sâmbătă dimineața. Când am ajuns acolo, trebuia să stai la coadă pentru că era abia deschis și erau vreun milion de oameni acolo și cred că făcuseră faza aia, când îți dau cupoane ca să poți să primești o băutură gratis. În fine, stăteam la coadă, când un puști a început să se holbeze la noi. Avea sindromul Down, garantat. Avea niște adidași mari, argintii, care arătau de parcă ieșiseră direct din Transformers, și o aluniță mare, cu păr crescând din ea, chiar în mijlocul obrazului. Iar eu spun: „Atenție, retardat” și Sarah îmi zice: „Nu poți să spui așa ceva când persoana chiar este retardată”. Iar el vine lângă noi la coadă și izbucnește: „Nu vă supărați!”, iar ea îi spune: „Da?”, iar el spune iar: „Nu vă supărați, vă cunosc? Cred că vă cunosc”. Iar ea e foarte politicoasă cu el și îi spune: „Nu, nu cred că mă cunoști” și se uită în altă parte. Și mă împunge atât de tare cu cotul în braț că pufnesc în râs. Gagiul se întoarce să plece și oftăm amândouă ușurate, când se întoarce și întreabă: „Cum vă numiți?” Iar ea îi răspunde: „Eu sunt Sarah. Ea e prietena mea, Kelly, și nu ne cunoști, dar ne-a făcut plăcere să ne cunoaștem”. Eu n-aș fi spus asta. Eu aș fi spus: „Du-te-n mă-ta de idiot ciudat”, dar Sarah spune că, dacă te porți oribil cu oamenii, asta spune mai multe despre tine decât despre ei. Iar el spune: „Bine” și se uită în tavan. Și apoi spune: „Bine, te iubesc”. Asta m-a terminat cu totul. Era să fac pe mine. Adică, serios, ce ciudat merge la un străin și îi spune „te iubesc”? Sarah a început și ea să râdă. Și s-a înroșit, nu din cauza chestiei cu „te iubesc”, mai mult pentru că nu voia să-i râdă tipului în față pentru că asta e nepoliticos, iar ea nu vrea să fie nepoliticoasă nici măcar cu un retardat. Și îi spune: „Cred că ar fi mai bine să te duci înapoi la locul tău”, și s-a dus.

Bun, ne-am luat băuturile. Ciocolata mea avea frișcă deasupra, cu firicele de ciocolată rasă. Era mult mai cremoasă decât cea de la Starbucks. Sarah a spus că sigla de la Caffè Nero arată de parcă ar scrie Caffè Nerd{18}. Am râs de chestia asta și apoi am fost distrase de tema mea la literatura engleză. Studiam *Marele Gatsby* și eu spuneam

că Gatsby era un mare erou romantic, iar Sarah spunea că nu era cu nimic mai bun decât un hărțuitor și, ce să vezi, vine înapoi puștiul. Cred că avea vreo optsprezece ani, habar n-am. Se purta ca și cum avea vreo șapte. Nu i-am aflat numele. N-am ajuns atât de departe. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune Malcolm, dar asta numai pentru că aveam la creșă un băiat pe nume Malcolm, care era cu vreo patru ani mai mare decât noi, ceilalți, și era o asistentă cu el tot timpul și era ceva complet în neregulă cu el, care îl făcea să vrea să-și țină mașinuța foarte aproape de ochi și să-i învârtească roțile. În fine, Malcolm s-a întors și s-a dus în spatele lui Sarah și i-a strigat direct în ureche: „Vreau să mă însor cu tine”. Și ea aproape că a căzut de pe scaun. A sărit în sus. Și pentru că eu îl văzusem venind, n-am avut ce să fac decât să mă hlizesc în gura mare și atunci a început și Sarah să râdă și apoi s-a oprit. Pentru că în clipa aceea a apărut Adam. Acum, aproape că poți să-l ierți pe Adam că era nervos pentru că, din punctul lui de vedere, tot ce s-a întâmplat a fost că a intrat în cafenea și a văzut un tip cu aspect ciudat venind în spatele soției lui și spunându-i ceva care a șocat-o atât de tare încât era să cadă de pe scaun. În timp ce el venea spre masă, ciudatul își dă seama că vine un tip spre el, așa că încearcă să o întindă, dar erau prea mulți oameni. Se lasă liniștea. Și Adam se repede la Sarah: „Ce făceai cu el?”, dar strigă, chiar furios. Iar ea clatină din cap, ca și cum i-ar spune nu-ți face probleme. Dar asta l-a enervat și mai tare. Și a spus: „Ce mama dracului ai făcut, Sarah?” Deja e liniște în toată cafeneaua. Și eu spun: „E doar un ciudat, Adam. A spus că e îndrăgostit de Sarah, atâta tot. Dar are sindromul Down”. Și Sarah s-a uitat așa, fix la mine, nu ca și cum aș fi enervat-o, ci așa, la modul „taci dracului din gură”. În partea cealaltă a cafenelei, o femeie cu o figură obosită începea să intre în panică. Căuta pe cineva și începea să intre în panică. Până acum se uitase fix în ceașca ei de cafea, amestecând încontinuu, și tăcerea a smuls-o din ceea ce făcea. Când l-a văzut pe Malcolm, a făcut ochii mari, ca și cum era speriată. Și-a dat seama că se întâmpla ceva. Oamenii începuseră să se ridice în picioare. Un bătrân a întins mâna spre Adam și a strigat: „Potolește-te, tinere! Potolește-te!”, dar Adam nici nu asculta. Adam îl apucase pe băiat de guler și îl strângea atât de tare că Malcolm, sau cum l-o fi chemat, se înroșea la față. Îi curgea saliva din colțul gurii. Adam își ținea pumnul încleștat lângă capul lui Malcolm ca și cum se pregătea să-l lovească. Sarah țipa la Adam să înceteze, dar Adam nici măcar nu se uita la puștiul ciudat, se uita fix la Sarah ca și cum i-ar fi spus: „Ia uită-te ce m-ai făcut să fac”.

Ceva a plesnit în Sarah în ziua aceea. Încă mai cran apropiate, eu și ea. Dar s-a închis. S-a tuns. A încetat să se mai fardeze. A slăbit. Era ca o umbră a ceea ce fusese.

Și atunci se aude soneria la ușă, și Beth se ridică, părând al dracului

de șocată, și se duce cu spatele spre ușă și mă întreabă: „Și apoi ce s-a întâmplat?” Iar eu îi spun că băiatul a fost bine și că femeia cu figură obosită nu a depus reclamație și că Adam a luat-o pe Sarah acasă. Deci, de fapt, nu s-a întâmplat nimic. Nu cred nici măcar că a chemat cineva poliția. Era fratele lui Wino, tipul ciudat, iar femeia cu figură obosită era mama lui Wino. Poate de aia n-a chemat nimeni poliția. Sau poate pentru că, în Tottenham, toată lumea crede că găștile vor rezolva problema mai bine decât ar face-o vreodată poliția.

Nu i-am spus lui Beth ultima parte. A plecat. A venit targa. Femeia de pe ea geme. Ea a fost implicată în accidentul rutier. Aproape că te simți vinovat că ești sănătos când vezi așa ceva. Spitalele au un efect ciudat asupra minții tale. Mi-aș fi dorit să fi intrat în salonul lui Sarah înainte să vină accidentul rutier pentru că a apărut inspectorul Langlands cu gărzile lui de corp obișnuite și urmărește targa pe coridor. Mă fac mică în scaun cu sucul meu Ribena. Când totul pare să se fi liniștit, mă aplec peste spătarul scaunului și îmi scot capul pe ușă și mă uit în lungul coridorului spre camera asistentelor, unde îl văd pe Langlands discutând cu Beth. Ea dă din cap spre camera în care sunt eu, părând îngrijorată, iar Langlands pornește spre mine. E prea târziu să plec așa că mă târăsc înapoi pe scaunul din colțul cel mai îndepărtat – scaunul traficantei de droguri.

— Kelly, nu-i așa?

— Mda, răspund eu.

— Kelly, ai fost pe deplin sinceră cu noi?

— Ce?

— Ei bine, ai fost aici aproape în fiecare zi de când a fost adusă Sarah. Poate că știi mai multe despre Sarah decât lași să se vadă? N-ar trebui să fii la școală?

— De fapt, ar trebui să fiu deja acasă. Aveți dreptate, să dea dracii. Ne mai vedem.

Îmi îmbrac pardesiul și încerc să trec pe lângă el.

— Ăsta nu-i stilul tău, Kelly, nu-i așa? Înjurăturile? Atitudinea de adolescentă?

— La revedere, domnule inspector. Trebuie să plec.

Îmi stă în drum.

— Știai, de exemplu, Kelly, că prietena ta, Sarah, a făcut antrenamente de baseball în ultimul an?

— Baseball? Sarah? Serios? Bravo ei! Dacă o vedeți pe mama, spuneți-i că am plecat acasă, da?

Îmi spânzurasem ghiozdanul pe umăr și acum alergam. Prin ușile duble. Pe coridor spre cantină, unde mama aleargă și ea bălăbănindu-se spre mine. Nu e în stare să meargă cu pantofii ăia. Ar trebui să renunțe la ei și să poarte pantofi plicticoși, ca alte mame. Când îi spun că Langlands e în secție, se oprește brusc. Se întoarce repede și iese cu

mine și găsim amândouă mașina, pe care a pierdut-o iar în parcarea supraetajată, și mergem acasă. Spune că o să o sune pe doamna Backhouse să mă învoiască de la școală și pentru săptămâna viitoare. Sunt terminată dacă vreau să o văd pe Kathryn Cowell în clipa asta, având în vedere ce trebuie să fac. Să fiu curajoasă. Nu mai pot să aștept să se trezească. Trebuie să termin ceea ce am început eu și Sarah.

43.

Sarah

Ziua a noua – 6 a.m.

Nici măcar nu realizezi până în momentul în care nu mai ai amintiri deloc că ești produsul lor. Când ești o coală goală de hârtie, nici măcar nu poți să te raportezi la tine însăți, darămite la oricine altcineva. N-ai nici nord, nici sud. Nici dreapta, nici stânga. Nu știi cum să gândești și nici nu știi ce gândești. Acum că mi-am amintit chestii – cred – mă întreb dacă nu-mi era mai bine fără să știu.

Și apoi nu pot decât să mă întreb ce fel de viață aș avea dacă eu la vârsta de cinci ani aș fi procedat diferit. Dacă aș fi arătat altfel. Dacă nu m-aș fi împrietenit cu un grădinar bătrân, care mă lăsa să mă joc în magazia lui cu ghivecele vechi.

Cum aș fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat asta? Aș fi fost mai fericită, mai voioasă, mai de succes – mai ca sora mea?

Îmi amintesc acum, destul de clar, cum stăteam în spatele ușii în umbră, uitându-mă în grădină, către copacii întunecați din capăt și la gardul viu cu magazia, îmi amintesc cum mă gândeam că asta demonstra ca totul este rău! Că nu există zâne sau gnomi, sau ciuperci magice. Nici Moș Crăciun nu are cum să existe. Nu sunt nici inorogi și nici nu există praf magic sau pantofi magici, sau paturi zburătoare. Nu și dacă oamenii răi pot face lucruri rele și tu nu-i poți opri. Și i-am spus tatei. Și deși mama i-a spus că sunt o mincinoasă și că doar inventam ceva îngrozitor ca să creez dramă, următorul lucru a fost că deodată ne mutam și deodată nu mai aveam niciun fel de grădină și nici cea mai mică nevoie de a mai avea grădinari vreodată. Iar mama nici măcar nu mă privea. Spunea că ce-o să zică lumea? Că de ce am vrut să fac familia de râs?

Nu vă spun asta ca să primesc compasiune. Niciodată nu spun nimănui nimic. Nu sunt una dintre acele persoane care lasă viața să li se întâmple. Pur și simplu cred că e important să știți ce li se întâmplă fetelor micuțe și drăguțe. Mai bine să nu fii o fetiță drăguță.

Pun pariu că până acum credeați că oamenii frumoși trec mai ușor prin viață. Toată lumea crede asta. Oamenii care nu-s la fel de frumoși cred asta. Oamenii frumoși nu. Dacă ești frumoasă ai două variante: fie ești râvnită, fie ești disprețuită – râvnită de către bărbați, disprețuită de către femei. Nu de toți și de toate, dar evident de o mare parte dintre ei sau ele. Am fost evitată de către femei pentru că, și efectiv mi-au spus asta, prin comparație le fac să arate mult mai rău. Am fost scuipată de femei în stația de metrou pentru că arătam prea fericită. Am fost plesnită odată pentru că l-am privit pe iubitul cuiva – nici măcar nu știam despre cine

vorbea. Am fost trecută cu vederea când a venit vremea pentru promovare pentru că eram prea slabă – adică drăguță. Apoi înțelegi toată dușmănia ascunsă. Aceste femei pretind că te plac. Unele dintre ele chiar te plac cu adevărat. Acum ceva vreme, lucram cu o femeie, Leila, care să spun cinstit era grasă cât o casă și deloc atractivă, după cum vă dați seama. Băieții de la camera de corespondență obișnuiau să spună că a căzut din copacul cu urâți și s-a lovit de fiecare ramură de urâțenie în cădere. Dar era de treabă. Părea de treabă. Evident că știa că nu-i vreo frumusețe. Se ascundea mereu sub bretonul ei, înfoindu-l un pic cu degetele ca să-l facă să pară mai des și mai seducător. De parcă avea cum. În orice caz, toată lumea credea că este grozav că era atât de prietenoasă cu toată lumea și în special cu fetele drăguțe. Dar după vreo câteva dăți în care m-a prezentat drept superba Sarah, încântătoarea Sarah, frumoasa Sarah, mi-am dat seama că asta era maniera ei de a mă submina. Pe oricine reușea să o intimideze, pentru că era mai drăguță decât ea, prezenta folosind atribute de genul încântătoare sau frumoasă. De parcă asta era tot ce erau. Doar o față frumoasă.

Cu bărbații e o altă poveste. Bărbații n-au evoluat prea mult dincolo de stadiul de oameni ai grotelor. Ei vor doar să te dețină ca pe o piatră sau un băț sau o motocicletă sau un ceas sau ca orice altceva. Vor să te câștige, vor să se bucure de tine și apoi vor să te dețină și, când nu te pot deține, vor să te rănească. În ordinea asta. De fiecare dată. Acum îmi amintesc totul. Îmi amintesc de iubiții prietenelor sau chiar de soții lor care îmi șopteau cât de mult își doreau să mi-o tragă, cu partenerele lor stând în aceeași cameră cu noi. Îmi amintesc de ei cum se împingeau în mine, deși nevestele lor erau chiar lângă ei. Îmi amintesc că mă pipăiau ciudați în autobuz, am adormit odată într-un tren și, când m-am trezit, l-am găsit pe unul frecându-și-o deasupra mea. Îmi amintesc că eram urmărită de oameni pe care nu-i cunoșteam și de oameni pe care îi cunoșteam. La plajă, în magazine, în cafenele, în cinematografe, la concerte, în avion, îmi amintesc de oameni complet străini care-mi spuneau că vor să se căsătorească cu mine. Sunt ca un borcan cu miere vorbitor și ambulant. Eram.

Și când cad pradă flecărelii, când sunt convinsă și manipulată să cred că ăsta o să fie bărbatul perfect, se întâmplă iarăși totul de la capăt. Drăguț, mai puțin drăguț, vrând să dețină controlul, neînțelegător, violent. Și apoi nu mai poți scăpa. Și nu poți schimba oamenii. Iar bărbații nu se pot abține. E ceva înnăscut. Tu trebuie să te schimbi. Să îți păstrezi o înfățișare comună, să ai prieteni puțini, să răspunzi scurt și să ții privirea în pământ.

Cum rămâne cu Adam? Da, cum rămâne cu Adam? Știu ce gândiți. N-am fost prea deșteaptă atunci, nu? Uite cum stă treaba, am crezut că am găsit pe cineva diferit. Cineva care nu încerca să mă consume, ci care doar să mă iubească, nu pentru felul în care arătam, ci pentru felul meu de a fi. A funcționat o perioadă. Am luat casa din South Tottenham. Am vopsit-o

în culori frumoase, ne-am pus de acord vizavi de covoarele din lână și am pus draperii frumoase de catifea. Aveam slujbe bune și o mașină bună. Dar m-am înșelat. Poate că băutura l-a schimbat. Când am început să ieșim nu bea, nu atât de mult. Dar când și-a pierdut slujba, a început să bea la zece dimineața. Poate că și iarba i-a sucit mințile. După primul nostru an de căsătorie, fuma toată ziua și toată noaptea. Venea la culcare la cinci. Era beat și drogat. Îmi adunam strâns cuvertura sub bărbie și dormeam sporadic, așteptând să aud pașii lui pe scări. Dacă aveam noroc cădea lat pe canapea, uneori lângă o băltoacă de vomă pe covor. Dacă n-aveam noroc venea în dormitor. Și când auzeam că se deschide ușa, mâinile, buza superioară și ceafa începeau să-mi transpire. Și aprindea lumina de sus, se împleticea până la pat și apoi trăgea cu toată puterea și cu foarte mare viteză de cuvertură, ca s-o smulgă de sub bărbia mea și-mi făcea pielea de pe gât să mă usture și-mi dădea unghiile peste cap. În starea aia nu-și putea focaliza privirea. Avea părul la fel de sălbatic și de întortocheat ca și ochii. Vocea îi era joasă și amenințătoare și vorbea nedeslușit. Câteodată, în timp ce încerca să mă apuce de pe partea cealaltă a patului, cădea în coate și doar ce simțea salteaua și cearșafurile că nevoia de somn îl copleșea. Alteori se așeza pe scaunul de lângă fereastră, doar preț de o secundă, doar să-și tragă suflarea, și cât se gândea ce avea să urmeze, îi cădea capul în față și într-o secundă sau două începea să sforăie și să-i cadă balele pe cămașă. Iar uneori, dacă încercam să alerg către ușă, mă prindea de coadă în timp ce încercam să mă strecor pe saltea, și-mi înfășură părul în jurul mâinii lui și mă trăgea înapoi pe pat. Când plângi, stând pe spate, lacrimile îți intră în urechi.

M-am tuns.

Nu spun de colo colo toate astea pentru că nu vreau ca oamenii să decidă ce sunt judecând doar după atât. Nu sunt definită de faptul că sunt o victimă. Nu sunt definită de faptul că sunt drăguță. Sunt definită de faptul că sunt eu.

Când am fost să văd avocatul pentru divorț, n-aveam de gând să spun nimic din toate astea nici acolo. Mi se părea că e ceva neloial. Avocatul era o femeie tânără. Era la primul ei caz. Dar a spus că n-aș fi avut niciun temei pentru divorț dacă n-aveam să-i spun ceva. Am crezut că aveam să scap cu o versiune nu prea detaliată, dar ea a spus că sistemul legal nu funcționează așa. Legea zice că trebuie să ai motive întemeiate pentru a încheia o căsătorie.

•

Eram plecată în dimineața în care poștașul i-a adus plicul maro cu actele de divorț lui Adam. Eram plecată pentru câteva zile. La o conferință în Liverpool. Inițial n-a vrut să mă lase să plec, dar i-am spus că aveam să-mi pierd slujba dacă nu plecam. Avea nevoie de banii mei. A trebuit să-i dau adresa la care se desfășura conferința, adresa hotelului și să-i spun numele persoanelor cu care călătoream. Și-a dat acordul. Mobilul meu a început să

vibreze la 8.49, adică la vreo două minute după ce ajunge de obicei poștașul. Adam trebuie să fi semnat pentru ele. Telefonul a continuat să vibreze până aproape de ora patru după-amiaza când deodată s-a oprit. Ăsta a fost momentul în care am devenit cu adevărat agitată. Nu știu de ce m-am gândit că avea să se poarte altfel decât o făcea de obicei. Probabil că m-am gândit că ceva legal l-ar face să vadă că eram mai puternică decât credea el că sunt. Că, la urma urmelor, puteam să iau atitudine pentru mine.

Deja îi spusesem că ar trebui să ne despărțim. Într-o dimineață, când îi trecuse mahmureala, i-am spus că aveam nevoie să fiu singură pentru o vreme. Repetasem asta în fața oglinzii. Am spus că eram de părere că ar fi mai bine pentru amândoi. La început a crezut că glumesc. A râs. Și eu mă gândisem să râd de toată chestia, dar ajunsesem atât de departe. Repetasem atât de mult. Așa că am spus: „Nu, nu glumesc". Apoi a cedat nervos și a plâns. M-a implorat. Și-a șters ochii și nasul cu manșeta cămășii lui de blug. Spunea că nu poate trăi fără mine. Apoi s-a oprit din plâns și a zis că în mod sigur eu n-aveam cum să pot trăi fără el. Zicea că n-aveam să rezist nici măcar o secundă, că, eram proastă. Spunea că eram o glumă. Zicea, serios, că dacă mă gândeam că pot trăi fără el, atunci să mă duc, să-mi iau un avocat. Nu cred că a crezut că aveam s-o fac.

Mă întorceam în camera mea de hotel de la Travelodge ca s-o sun pe Brenda. Mă gândeam că poate îl văzuse. Văzusem unul dintre premixurile acelea de gin și tonic mai devreme în mini bar. Am trecut cartela prin mânerul ușii. În cameră se simțea cald. Ferestrele nu se puteau deschide, dar aerul condiționat fusese deschis. Patul era făcut. Lumina de la baie era aprinsă. Eu n-o lăsasem aprinsă.

El stătea în scaunul din colț de lângă perdele. Zâmbea. Spusese la recepție că a venit să-mi facă o surpriză. Le arătase pașaportul pentru orice eventualitate. Căsătoriți. Spusese că aniversam ceva special. Le-a rugat să aducă șampanie. Era o frapieră de plastic. Gheața se topise de mult, iar sticla stătea tristă în apa călduță. A desfăcut agrafa sticlei, tot zâmbind și a scos dopul. Pe o tavă roz de plastic erau pahare de vin cu picior din plastic. A zis: „Știi, chiar avem de sărbătorit". A zis: „Acesta este începutul unui nou capitol al căsătoriei noastre". A spus: „Sunt pregătit să fiu corect" și dacă aveam să vin acasă fix atunci, adică fix în secunda aia, n-avea să mă omoare, încă, sau pe tata și mama ori pe prietenii mei. Mi-a dat înapoi hârtiile de divorț, în același plic galben-maro în care le trimisese avocatul. Le-am împăturit și le-am băgat în geantă. Am luat o sorbitură din șampania caldă din paharul ieftin și am așteptat inevitabilul. Nu-mi amintesc ce a urmat. Nu acum. Nu încă.

•

Am renunțat. Nu mă aștept să mă mai trezesc. Nu chiar. Nici măcar nu mai sunt sigură că-mi doresc asta. Chiar dacă m-aș trezi, n-aș fi un invalid bun. Iar mama ar fi o îngrijitoare oribilă. Imaginează-ți cum ar fi să fii

blocat într-un pat toată ziua cu o pungă de urină lângă tine și un tub vârât pe gât. Nu vreau genul ăsta de viață. Nu e niciun fel de viață. N-o să mă mai țină în viață prea mult. Nu pot vedea, nu pot simți, nu pot auzi.

Mă scufund iarăși în neant.

Adânc în întuneric.

Pare mai sigur.

Și apoi apare fața lui Kelly.

Kelly.

Fix în fața mea.

Kelly.

Chiar aici.

Atât de luminat!

44.

Kelly

Ziua a noua – 7 p.m.

Sunt la cantină. Lasă-mă să-ți povestesc ce s-a întâmplat adineauri. N-o să-ți vină să crezi.

Eram înăuntru, vorbind cu Sarah, așa, normal, despre absolut orice, și a intrat Beth. Să fiu sinceră, sunt un pic supărată pe Beth pentru că evident că i-a spus lui Langlands toată chestia cu Adam și cu treaba de la Caffè Nero, ceea ce l-a stârnit de tot. Mama a fost al dracului de furioasă pe tema asta. A spus că gaborii sunt al dracului de idioți dacă nu sunt în stare măcar să găsească un suspect nenorocit și că problema cu ei este că trebuie să pară că rezolvă cazul și că nu le pasă cu adevărat cine e făcut responsabil atât timp cât este cineva făcut responsabil, și că trebuie să fim atente să nu oferim poliției vreo nenorocită de pistă falsă pentru că, spune ea, dacă poliția are șansa să găsească o nenorocită de pistă falsă, va merge pe nenorocita aia de pistă falsă. În fine, intră Beth și îmi spune că Langlands tot bătea câmpii cu camerele de supraveghere. A fost drăguță, m-a întrebat de școală și așa mai departe. Dar apoi a spus că, în noaptea jafului, camera din White Hart Lane, de lângă parc, era oprită, ceea ce lui i se pare suspect, dar despre ce naiba vorbește? Se crede Denzel Washington sau ce mama dracului? Chiar crede la modul serios că e vreo organizație criminală care să demonteze camerele de supraveghere ca niște ninja mascați care se cațără pe stâlpii de iluminat? I-am spus și lui Beth. „E un joc, i-am spus. Toată lumea face asta”. I-am povestit despre guma de mestecat și despre bâta de baseball. „Și cei din consiliu trebuie să se întoarcă mereu ca să le înlocuiască”. Consiliul local știe că găștile sunt vinovate, dar poliția nu face nimic în privința asta. Nu face nimic în privința găștilor din South Tottenham, punct. Mama spune că, oricum, găștile sunt mai respectate decât poliția. Deci Beth spune că Langlands crede că absența camerei de supraveghere e vreo nenorocită de pistă. De parcă asta ar însemna ceva. Un geniu. Camera care funcționează, de la intersecția străzilor, aparent nu arată pe nimeni suspect pe străzi în momentul acela, așa că Langlands crede că gașca, dacă a fost o gașcă, trebuie s-o fi șters în parc. „Și știm cu toții cine deține parcul”, i-am spus eu lui Beth. Ea mi-a răspuns: „Kathryn Cowell”, iar eu am dat din cap că da. Am învățat-o bine. Și ea mi-a spus că ar trebui să-i spun inspectorului Langlands. Iar eu am zis că aș putea să-i spun. Dar nici nu trebuia să fac asta, pentru că știam al dracului de sigur că o să-i spună ea.

Oricum, nu asta e partea interesantă.

A ajuns în sfârșit și mama. A scos un CD player din mansardă și a vrut să-și verifice CD-ul cu Take That. Iisuse! Și începe să se ia de Beth, care îi făcea lui Sarah fizioterapia, pentru că a spus că Langlands e pe o pistă greșită. Și a spus că ar trebui să se ducă și să-l găsească pe adevăratul criminal și pe cel care i-a făcut asta lui Sarah în loc să irosească timpul tuturor. Și Beth a spus că n-ar trebui să vorbim despre asta în fața lui Sarah. Și mama a spus că imediat Langlands o să spună că Sarah l-a ucis pe Adam, și că poate Beth ar trebui să verifice cât îi face fizioterapia, să vadă dacă nu cumva Sarah are extensii de cauciuc la picioare pentru că de asta ar fi avut nevoie ca să cotonogească un tip foarte înalt. Beth a râs și a tras-o pe Sarah de glezne și am început toate să râdem și apoi Beth s-a dus să aducă niște prosoape curate și mama s-a dus să ia o șurubelniță pentru că sărise siguranța de la ștecherul CD-Player-ului și eu stăteam în picioare chiar lângă Sarah, și ghici ce s-a întâmplat. Asta e partea interesantă. N-o să-ți vină să crezi. I s-au mișcat ochii. Serios. I s-au mișcat ochii, să fiu a dracului. Iar eu am spus: „Sarah. Ți s-au mișcat ochii, să fiu a dracului".

Și am ridicat mâna și am mișcat-o prin fața ei, foarte aproape de ochi. Și am spus: „Fă-o din nou, Sarah. Fă-o din nou!" Am țipat, de fapt.

Și mi-am mișcat mâna de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga și ochii ei mi-au urmărit mâna. Iar eu am spus: „Sarah se trezește". Și am început: „Beth! Fir-ar al dracului! Beth! Vino înapoi! Mamă! Sarah, te trezești! mai fă o dată!"

Și Beth a alergat înăuntru să vadă de ce țip și zâmbea, dar mi-a spus să nu mă entuziasmez prea tare. Și a alergat și mama înapoi și a început efectiv să plângă și să râdă în același timp. Era uluitor. Eu am fost cea care a trezit-o. Eu am trezit-o.

Dar Beth a fost de părere că ar trebui să o las singură cu Sarah o vreme ca să poată face niște teste și că ar trebui să mă duc să beau un ceai sau altceva la cantină și că o să vină să mă caute cam într-o oră să-mi spună ce se întâmplă.

Așa că sunt aici de vreo două ore. Și chiar a spus că o să vină. Și mama i-a trimis un mesaj lui Carol. Era pe drum încoace, oricum, și s-a dus să se întâlnească cu Malin, imediat ce va putea da de el. Și eu i-am trimis un mesaj unei doamne de la serviciu de la Sarah ca să-i spun că s-ar putea să se trezească așa că să trimită o înregistrare cu vocile lor sau ceva. Și m-am gândit că aș putea să mă duc acasă la Sarah să-i aduc niște haine pentru că nu va vrea să poarte cămașa aia de noapte albastră când se va trezi, nu-i așa? Pot să-i aduc eșarfa aia mare, mov pe care o adoră. Și cred că o să-mi mai cumpăr o Cola.

Domnul Malin tocmai a intrat în cantină. Acum e târziu și nu mai

este nimeni aici. Cafeneaua s-a închis acum vreo jumătate de oră și acum nu mai am altă companie în afară de zgomotul și lumina automatului de răcoritoare. Dar Malin este aici și Beth vine în urma lui. E și mama acolo. Și Carol. Arată prea sobri cu toții. WTF{19}. Ea se trezește, la naiba, și lor nici măcar nu le face plăcere. Malin își trage un scaun din plastic de sub masă. Picioarele scârțâie pe podea.

— Kelly, mi se adresează el pe tonul ăla așa-zis grijuliu, superior, tonul ăla idiot, sunt-mai-bătrân-și-mai-deștept-ca-tine pe care îl are tot timpul. Kelly, îmi pare tare rău. Sarah nu se trezește.

— N-ați fost acolo, domnule Mălin. N-ați fost acolo, fir-ar al dracului să fie. N-ați văzut. A mișcat din ochi. Se trezește, să dea naiba. Știu sigur.

Beth mă ia în brațe.

— Tu știi că și-a mișcat ochii, Beth. Spune-i că a mișcat din ochi.

Simt cum îmi urcă voma pe gât. Sunt atât de furioasă. Cât sunt de proști!

— Kelly, ceea ce ai văzut e înșelător. Îmi pare atât de rău!

— În morții mă-tii, n-ai fost acolo, dobitocule!

— Iisuse, Maria și Iosif, Kelly! Vrei să nu mai vorbești așa cu domnul doctor?

— Mamă, n-ai fost acolo! Și-a mișcat ochii. Mi-a văzut mâna.

— Kelly, mă tem că ai asistat la un banal reflex involuntar la mișcare. Nu e o reacție voluntară. Înțelegi? Sarah este într-o stare vegetativă persistentă în acest moment. Asta indică RMN-urile la creier și toate celelalte teste. Trebuie să înțelegi că Sarah nu este conștientă de nimic. Nu există nicio funcțiune superioară a creierului. Aș fi vrut să existe. Dar o să continuăm să o monitorizăm, Kelly. O să continuăm să sperăm că-și va reveni. Dar trebuie să te pregătești pentru ce e mai rău. Cu toții ne pregătim.

Se uită de jur-împrejur la noi. În lumina de la automatul de sucuri fața îi lucește în verde. Ar putea să joace într-un film de groază.

Mama se ridică. Încă mai cară după ea CD-player-ul ăla.

— Haide, Kelly. E timpul să mergem acasă. Vă mulțumim că ați venit, domnule Malin. Beth. Înseamnă mult pentru noi.

Simt o durere în stomac. O să vomit. Încep să plece. Mama se îmbracă cu haina. Renunță cu toții la Sarah. Carol adună cutiile goale de coca-cola și le așază pe o tavă. Au de gând să o lase pe Sarah să moară când ea nu e moartă. Beth se holbează la mine.

— Era trează!

Tocurile lui Malin fac poc-poc-poc pe podeaua acoperită cu gresie, de parcă ar fi pantofii unei fete.

— Am văzut-o!

Mama mă apucă de braț. Durerea din stomac se întețește.

— S-a uitat în ochii mei, fir-ar al dracului să fie!

Sora lui Sarah se uită în poșetă, iar Beth a spus ceva, dar nu aud. Nenorociții dracului nu o cunosc așa cum o cunosc eu. Și Carol se holbează la mine.

— Era prietena mea cea mai bună.

Durerea din stomac crește.

N-ar fi trebuit să moară, fir-ar al dracului.

Mi se ridică în piept.

Cred că o să leșin.

E atât de cald!

Sunt niște mincinoși.

El e un mincinos nenorocit.

E un mincinos nenorocit și prost, un nemernic prost, un prost…

Un țipăt.

Un țipăt al dracului de strident și ascuțit, ca într-un coșmar.

Malin s-a întors și aleargă spre noi cu halatul alb desfăcut. Țipătul devine din ce în ce mai puternic. Mama încearcă să mă apuce de braț. Strigă. Îi simt respirația pe față. Beth m-a apucat de umeri.

Alte țipete. Beth spune:

— Uită-te la mine, Kelly! Uită-te la mine, Kelly!

E atât de cald și țipătul țipă și țipă.

— Uită-te la mine, Kelly! Uită-te la mine, Kelly!

Aud un pocnet și o palmă mă plesnește peste obraz.

Palmă.

Stop.

Liniște.

45.

Sarah

Ziua a zecea – 1 a.m.

— Fratele a fost arestat iar.

Lucinda șoptește deasupra capului meu.

— Ce, fratele lui Adam?

E de tură cu Lisa.

— Nu, fratele lui David Cameron!

— Cine?

— Iisuse Hristoase, Lisa. Cum ai trecut de examenele medicale? Da, fratele lui Adam.

— Ash?

— Da, prietenul tău special Ash. A furat o groază de bani. Cincizeci de mii de lire. Se pare că i-a dat lui Adam să-i păzească. Adam știa totul. Sarah, nu. Mă rog, ei cred că ea nu știa. Tot venea aici ca să încerce să-i recupereze. Poliția l-a prins scormonind prin casă. Nu i-a găsit. Erau la fundul unei cutii în spatele unui dulap. Ascunși sub un teanc de reviste porno. Apucase să scoată jumătate dintre scândurile podelelor.

— Oamenii sunt atât de ciudați! De ce te porți mereu de parcă aș fi proastă?

Asta nu înseamnă nimic pentru mine. Îmi amintesc că am auzit despre Ash, dar nu l-am întâlnit niciodată. Intra mereu în belele. Aduna note de plată la hoteluri și nu le plătea. Cincizeci de mii de lire.

Încerc să-mi amintesc dacă Adam a zis ceva despre Ash de curând, dar, ca să fiu cinstită, nu-mi amintesc prea multe din luna trecută. Nu de când cu Liverpool.

•

A sosit sora mea.

— Ascultă, mamă.

Și mama. S-au întors.

— Ce e, Carol?

V-am zis că am văzut-o pe Kelly? Am văzut-o. Am văzut-o pe Kelly. Sunt sigură de asta. Mă fac mai bine. Într-adevăr am să ies de aici.

— E un pliant pe care mi l-a dat Gill, tată, știi tu, doamna cu victimele. Aia super, super enervantă.

— Gill Brannen s-a purtat exemplar cu noi. A plătit până și pentru biletele de tren.

Lumina era atât de puternică.

— E un pliant despre un azil. „Îngrijire orientată pe proces”. Oferă

„lucru psihoterapeutic cu pacienții, familiile și experții în timpul experiențelor în prag de moarte, inclusiv cei care sunt în comă, în stare vegetativă și alte stări de izolare acută de procesul de conștientizare”.

— Nu cred că ne include și pe noi. Carol, mulțumim.

— Serios, mamă. Va trebui să devii realistă la un moment dat.

Ce?

— Ce vrea să spună mama ta este că avem încă multe alte opțiuni. Nu renunțăm la Sarah.

— Mamă, nu cred că tu…

— Te rog să nu-i vorbești de sus mamei tale!

— Nu vorbesc de sus cu nimeni. Asta e fututa de lume reală aici.

— Dacă ai de gând să folosești limbajul ăsta…

— Tată, ascultă. Nu este ce crezi tu. Zice…

— Nu-mi pasă ce zice. Nu faci decât să superi pe toată lumea ca de obicei. Ești atât de încăpățânată! Întotdeauna ai fost. Vorbești despre fata mea aici. Sora ta. Nu așa trebuie să meargă lucrurile. Nu-ți înmormântezi propriul copil. Nu aduci viață în…

Plânge. Plânge.

— Tată, oprește-te! Știu Te rog, oprește-te! Lasă-mă să citesc asta. Conform individului ăsta, Pozner sau nu știu cum, „Un pacient care pare să nu comunice poate totuși să înțeleagă lumea din jurul lui și să fie capabil să comunice folosind semnale nonverbale subtile, adesea nedetectabile”. Vedeți?

— „Pacienții în stări de comă au fost considerați în medicina convențională ca fiind victime ale proceselor patologice care întrerup funcțiile comunicative și cognitive normale. Cercetările moderne sugerează că pacienții pot manifesta «insule» de conștientizare chiar și în stările vegetative persistente”.

— Despre ce vorbește, Brian?

— Spun că Sarah ar putea fi trează doar în anumite perioade, nu tot timpul. Ar putea avea insule în care să poată să ne audă, să ne înțeleagă.

Insule? Da, insule. Asta este.

— Zice: „Stadiile de comă și de stări vegetative descrise de medicină sunt considerate a fi lipsite de capacitatea de înțelegere interioară, iar experiențele victimelor lor, lipsite de semnificație. Din moment ce, prin definiție, pacientul este incapabil de a înțelege, gândi despre sau comunica vizavi de condiția lui, această vedere exclude participarea pacienților la propria lor îngrijire”. Zice: „Terapia în astfel de cazuri de comă permite pacienților să devină activi în propria lor îngrijire”.

Propria lor îngrijire? Ce înseamnă asta?

— „Terapia pornește de la ideea că pacientul aflat în comă este capabil de a percepe și de a relaționa cu experiențele interne și

externe, indiferent cât de puțin. Cel care lucrează cu pacientul încearcă să descopere ce canale de comunicare sunt deschise pacientului și apoi să le folosească pentru a se raporta la experiența pacientului. Canalele de comunicare pot fi identificate prin observarea unor mici, adesea minuscule, semnale sub formă de mișcare, mișcare a ochilor, expresii faciale și vocalizare a pacientului. Apoi se încearcă interacționarea cu pacientul folosind și amplificând aceste semnale". La naiba, de ce n-au făcut doctorii nimic din toate astea? Unde naiba-i Malin? Tre' să facă toate chestiile astea cu coma!

Se deschide ușa.

— Pare totul atât de serios. Ce se întâmplă? Bună ziua, mama și tata. Mă bucur să vă văd aici. Cum vă simțiți azi?

S-a întors Beth.

— Uitați cum stă treaba, știu că vreți să fiți cu toții aici, dar acum am niște treburi pe care trebuie să le fac. Ce-ar fi să mergeți să beți o cafea sau ceva? Cantina e deschisă.

— De fapt, speram să putem vorbi cu domnul Malin. Am citit despre treaba aia cu terapia celor în comă. Știți ceva despre asta?

— Locul din St. John's Wood? Știu câțiva pacienți care s-au mutat acolo.

— Și și-au… știți, dumneavoastră – și-au revenit?

— Ar trebui să faceți o programare să vizitați locul. Sunt oameni cumsecade.

— Dar și-au revenit?

— Doamnă Beresford, am să fiu cinstită. Nu despre asta este vorba la azilul acela. Nu mergi acolo ca să te faci bine. Mergi acolo când ți-au rămas foarte puține variante. Ideea este că pacientul are niște căi de comunicare și astfel poate lua niște decizii cu privire la propriul viitor.

— Cred că am prefera cu toții ca ea doar să-și revină, Beth. Dar mulțumesc.

Știi, într-un film sau într-o carte, sau când zice cineva că e împietrit de frică, ei bine, eu sunt împietrită de frică. Nu e ca și când aș simți că-s stană. Nu simt nimic. Nu e nici măcar faptul că nu mă mișc, deși e evident că nu o pot face. E ca și când gândurile mi s-au blocat. Malin tocmai ce-a fost aici. A fost cu Beth. Le-a spus tuturor celor la care țin, familiei mele, le-a spus tuturor practic să mă scoată de pe aparatele de susținere a vieții. N-o s-o facă el. Zice că e timpul ca ei să ia în considerare varianta asta. Ei! Eu n-am niciun cuvânt de spus. Vrea să mă scoată de pe aparate și să lase natura să-și urmeze cursul. Chiar a spus asta. LĂSĂM NATURA SĂ-ȘI URMEZE CURSUL.

Tatăl meu e aici cu Carol și mama. S-au întors pentru că el le-a spus că trebuie să ia o decizie. Decizia este dacă să mă scoată sau nu de pe aparate. Dacă să mă omoare sau nu.

Și tot timpul cât a vorbit, la tot ce m-am gândit a fost: de ce nu face naibii ceva decât să vorbească despre blestemata de calitate a vieții? N-ar trebui să facă teste sau ceva? N-ar trebui să facă RMN-uri? Asta e tot ce a avut de făcut?

Mama plânge. Tata se agită din cauza ei, asigurându-se că și-a luat pastilele și insistând să meargă înapoi la Travelodge. Brenda este și ea aici, vorbește cu asistentele despre Kelly. Kelly nu este aici, nu cred.

•

Au plecat cu toții acum. Tot ce pot auzi este bâzâitul, clincănitul și huruitul vieții mele susținute. Pentru cât timp?

Ce e ciudat este că astăzi mă simt mult mai bine. Atât de departe de groapa de neant! Chiar am visat că am văzut-o pe Kelly la un moment dat. A părut atât de real! Pentru cam cinci secunde i-am văzut fața, foarte clar. Ochii ei verzi holbându-se în ai mei. Mâna ei mișcându-se aproape de fața mea. Puteam să jur că a fost real. Nu se poate să fi fost.

46.

Kelly

Ziua a unsprezecea – 10 a.m.

Am ajuns deja la școală. E luni dimineață. Mama era încă adormită când m-am furișat pe ușa din față. A stat aproape toată noaptea cu mine. Am pierdut ziua de ieri. N-am făcut decât să dorm. Jumătate din mine s-a gândit că, dacă o las în pace pe Sarah, ar putea să le dovedească tuturor că se înșală și să se trezească. Dar nu a făcut-o. Mama și-a petrecut toată ziua într-o stare paranoică. M-am tot trezit și am găsit-o chiar în fața mea, uitându-se fix la mine. Mi-a făcut un sandviș cu batonașe din pește. Cred că s-a gândit că mi-am pierdut mințile. Când am rugat-o, mi-a vopsit părul, m-am întors la blond platinat, și mi l-a întins cu placa, așa cum îl purta Clare. Ar fi făcut orice ca să mă calmeze.

Billy s-a trezit devreme, dar nu m-a văzut plecând. Era prea ocupat să se uite la CBeebies – un desen animat de doi bani. Șoseaua era tăcută și High Street, ciudat de goală. Valul obișnuit de navetiști care merg spre metrou nu începuse încă. Nu era nimeni în jur, pe bune, în afară de muncitorii din tura de noapte care veneau din direcția opusă. Nu începuse nici goana spre școli. Era ceață și respirația îmi ieșea ca niște norișori. Mă dureau plămânii. Am încercat să nu alerg, chiar dacă asta voiam să fac. Am încercat să merg încet, ca și cum nu aș avea mare lucru de făcut și nu aș avea unde să mă duc. Aveam un hanorac cu glugă, o căciuliță, ghiozdanul, pantofii mei de școală vechi și o geantă sport goală. În rest, eram cât se poate de banală. Kelly cea neinteresantă. Școlărița idioată Kelly. Fustă tâmpită, pantofi urâți. Mănuși din latex incolore. Ultima pereche din pachet. Am ocolit pe lângă refugiul din stația de autobuz, nu era nimeni pe acolo. Nicio cameră de supraveghere funcțională. Guma de mestecat, la locul ei. M-am urcat pe bancă. Am apucat bâta de baseball. Am îndesat-o în geanta sport. Prin parcare, pe lângă Rec. Copacii erau pierduți și tăcuți în ceața cenușie.

Am luat-o pe la intrarea în aripa artelor de pe Grove Road, ca de obicei. Am mers pe aleea de lângă biciclete, acolo unde cocoloașe din părul lui Clare stăteau odată aruncate în canalul de lângă zidul de cărămidă roșie. Am intrat în clădirea cu sala de mese. Acolo era un tip care lustruia parchetul cu o mașinărie de aia de lustruit parchetul. Avea căști în urechi. N-a ridicat privirea. Vestiarul este în capătul sălii de mese. Are o ușă batantă. Luminile erau aprinse. Nu aveam nevoie de lumină. Știam unde trebuie să merg și ce am de făcut. Am golit

mare parte din conținutul ghiozdanului și al genții de sport în dulăpior și l-am închis folosind cheia de la lăcățelul roz.

Am ieșit din vestiar și m-am îndreptat spre toaletele fetelor, cele de lângă adăpostul pentru biciclete. Tipul ajunsese la vreo trei metri de mine pe parchet. Încă mai avea căștile în urechi. Lustruitul parchetului părea chiar amuzant. Vreau să încerc și eu.

Ferestrele din budele fetelor sunt în partea de sus a pereților și se deschid în afară, și, dacă te urci pe colacul de la W.C., poți să vezi afară. Mi-am scos hanoracul și căciulița. Aveam o perie și un elastic de prins părul în buzunarul lateral al ghiozdanului. M-am aplecat în față și mi-am pieptănat părul peste cap ca să-mi pot prinde coada de cal cea mai ridicată cu putință, coada mea de ponei, apoi am lăsat peria să cadă pe gresie și mi-am răsucit părul în elastic. M-am uitat în oglindă. Mi-am ridicat gulerul, m-am dat cu luciul meu de buze roz bombon cu sclipici, am întors de două ori betelia de la fustă și mi-am răsucit șosetele deasupra genunchilor, ca niște ciorapi cu portjartier. Sandalele cu platformă erau în ghiozdan. Târfuliță de doi bani. Am auzit bicicletele și niște voci, așa că m-am urcat pe colacul de la W.C. ca să mă uit. Alex Hall, Wino, Tom Bush și Rob Long stăteau sprijiniți de adăpostul pentru biciclete – locul lor obișnuit de întâlnire cu Kathryn. Tura de dimineață. Își rulau țigări și își ocheau victimele. A apărut un puștan mititel pe o bicicletă prea mare. Cred că era elev nou. Mânecile pardesiului îi treceau peste palme. Cred că folosise un întreg borcănaș de gel să-și facă moțul din frunte. Părea solid. S-a șters la nas cu mâneca, așa cum fac copiii mici, apoi a studiat-o. Alex a făcut un semn cu capul spre el și Rob a râs batjocoritor cu rânjetul ăla ciudat al lui. Ca un animal nenorocit. Puștiul habar nu avea în ce s-a băgat. Și-a scos telefonul mobil din buzunarul rahatului lui de pardesiu și a șters ecranul de rever. Și-a desfăcut geanta de laptop din spatele bicicletei (să-mi frig una, ar putea la fel de bine să poarte o pancartă) și s-a căutat prin buzunarele de la pardesiu. A tras afară o pereche de căști galben-canar și, în timp ce-și sprijinea bicicleta cu piciorul, le-a introdus în urechi. Una a sărit. El s-a uitat la ea de parcă nu era chiar sigur ce este și apoi a împins-o înapoi în ureche. Fredona. În spatele lui, Wino, Rob și Alex trăgeau din țigările rulate, apoi s-au ridicat în picioare. Au început să-l ia peste picior: „Vai, puștiule. Ai o freză tare, nu-i așa? Un pic de moț ca băieții mari? Ai un telefon nou acolo, nu-i așa? Puștiule?” El nu putea să-i audă.

Am plecat în grabă de la toaletă, dar nu am uitat nimic. Am verificat. Am lăsat geanta goală de sport sub una dintre chiuvete, lângă o mulțime de alte genți de sport care fuseseră uitate. Nu mai aveam nevoie de ea. Și geanta mea era într-un cubicul. M-am dus în partea cealaltă a adăpostului pentru biciclete ca să pot da peste ei dinspre intrarea în aripa artelor – din umbră. Încă mai era întuneric

beznă în direcția aceea. Wino, Rob și Tom îl înconjuraseră pe puști și îl împingeau, furându-i lucruri din buzunare, în timp ce el se învârtea încontinuu. Când am ajuns în dreptul lor, s-au întors. Probabil că arătam ca o umbră vagă în întunericul adăpostului pentru biciclete. S-au oprit din ceea ce făceau. Am trecut pe lângă ei, privind doar înainte, la doar câțiva metri de ei, separați de zidul adăpostului pentru biciclete. Singurul lucru pe care-l putuseră vedea cu siguranță era părul blond platinat. Într-o coadă de cal. Nu puteai să confunzi părul ăla. Și nu puteai să confunzi mersul ăla. Și ceața încă mai persista în aer. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru nenorocita de ceață. Am auzit sunetul unei biciclete căzând și pe băiețaș luând-o la fugă. Și, cu răsuflarea tăiată, un „cum morții mă-sii!"

M-am schimbat din nou în toaleta fetelor. Înapoi la hanorac și căciuliță. Înapoi la pantofii de rahat și la fusta lungă. M-am schimbat încet, intenționat. Nu am făcut nicio greșeală. Eram din nou eu, cea invizibilă. Și, tot timpul cât am stat la toaletă, i-am auzit strigând, certându-se, bătându-se.

— Ea era, să dea dracii!

— Idiotule, n-avea cum să fie ea!

— E moartă, fraiere! Moartă!

— Și chiar dacă n-ar fi moartă, i-ai tăiat părui dobitocule! Sigur era altcineva.

— Era altcineva pe dracu'. Ea era.

— Și atunci, e o stafie care s-a întors să te bântuie, nu-i așa? Haaaaaaaaaaaaaa!

— Dă-te-n mă-ta, Hall! Dă-te-n mă-ta!

— Dobitoc.

— Pe cine faci tu dobitoc, față de cur? Vino încoace și spune-mi-o în față.

S-a auzit o plesnitură de piele pe piele, os pe os. Cineva a zbierat.

— L-ai înjunghiat, să dea dracii, dobitocul dracului! L-ai înjunghiat!

S-au auzit gemete. Niște fete au început să țipe. Când am ieșit din toaleta fetelor, am văzut dincolo de zidul adăpostului pentru biciclete că se amestecase deja și Kathryn Cowell în bătaie. Ea striga. Oamenii alergau. Wino o târa de haină. Wino să o târască pe Kathryn Cowell! Cineva a zbierat: „Are cuțit!" și doamna Backhouse a început să alerge spre ei, în timp ce domnișoara Meering forma isteric un număr la telefon.

Când am ieșit încet pe ușa aripii artelor pe drumul din spate spre oraș, sirenele poliției sunau deja pe drumul care duce la intrarea principală. Au mai trecut câteva dube pe lângă mine când am intrat pe White Hart Lane.

•

Acum sunt înapoi acasă. Probabil că Billy a plecat la școală.

Resturile de cereale Honey Loops din castronul lui s-au înmuiat în lapte. Mama mi-a lăsat o farfurie cu un cuțit de marmeladă pe ea și un bilețel alături. Scrie: „Sper că-ți place părul tău”. Crede că încă sunt în pat.

Mă duc să vorbesc cu Sarah.

47.

Kelly și Sarah

Ziua a unsprezecea – 11 a.m.

— Nu mă cred. Spun că nu te-ai trezit. Dar te-ai trezit, nu-i așa, Sarah?

Kelly e aici. Kelly. O aud. Am văzut-o. Știu sigur că am văzut-o.

— Tot mai stai de vorbă cu ea, Kelly? Bună treabă! Aaa, frumos păr.

— Du-te dracului, Beth!

— Mă scuzi? Haide, Kelly! Nu e stilul tău.

— Ce morții mă-tii știi tu, asistentă figurantă? Acum îndrăznești să vii aici? De ce nu pleci să completezi un formular sau mai știu eu ce? Lasă-mă singură cu ea. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să-i spun ceva. De ce mama dracului mă atingi? IEȘI DRACULUI AFARĂ!

Kelly, calmează-te!

— Voiam doar să…

— Lasă-mă dracului în pace!

— Voiam doar să-ți spun. Langlands. Inspectorul. Vine. Încoace.

— Și? Ce mama dracului înseamnă asta?

— A sunat. Foarte devreme, azi-dimineață.

Langlands vine după ea.

— Și?

— Și a întrebat dacă ești aici. A întrebat dacă știu când vii. I-am spus că nu știu.

— Și ce-o să-mi facă? O să mă pârască la școală? O să mă bage la închisoare pentru că am chiulit să-mi văd prietena bolnavă? Dau eu doi bani pe asta? Nu! Citește-mi pe buze. Nu dau doi bani. Nici pe el, nici pe tine și nici pe afurisitul vostru de reflex involuntar, nici pe bifatul căsuțelor voastre nenorocite de pe formularele voastre de căcat. Ghicește, Beth. Pe bune! Mă înțelegi?

— Crede… crede că ai ceva de-a face cu toate acestea.

— O, da. Inspectorul Gadget lovește din nou. Deci acum o să arunce toată vina pe o școlăriță, nu-i așa?

Taci, Kelly! Taci!

— Kelly. Nu ești exact ceea ce te pretinzi a fi, nu-i așa?

— Ia ascultă aici, doamnă asistentă Hodder! Cred că ai făcut destule, nu-i așa? Tu ești cea care se preface. Se preface că mi-este amică și îi dă tot timpul raportul jegului ăluia de polițai. Ce crezi tu? Că eu l-am omorât pe Adam? Pe bune? O fată de paișpe ani?

— Nu, bineînțeles că nu, Kelly, nu cred așa ceva. Cel puțin, nu cred că pot crede asta… nu știu…

Plânge. Beth plânge.

— Ascultă, Kelly. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca. Aș dispărea de aici acum. Nu mai ai ce să faci pentru Sarah acum. Du-te la școală.

— Am fost deja la școală. În dimineața asta. La ora șapte. În vestiar. Lăcățelul roz. Rahatul ăla de lăcățel roz. Rahatul de bâtă de baseball. Rahaturile de carduri de credit. Cash. Buletine. Permise de conducere. Totul în rahatul ăla de dulăpior, corect? Nu pot să mă întorc acolo. Nu acum. Dacă găsește bâta aia, Wino o să facă legătura. Două blonde cu coadă de cal. O să mă ucidă.

— Despre ce vorbești? Cine o să te ucidă? Kelly, mă îngrozești…

Pot să-l văd pe Adam. Pot să-l văd. Așteaptă în fața centrului comunitar. Unde stă întotdeauna. E târziu. E întuneric. Stă aplecat, cu o mână pe genunchi și cu cealaltă sprijinită de stâlpul de iluminat. Vomită pe trotuar. Ca de obicei. Cum face în fiecare săptămână după ce plec de la centru, după consilierea familială. Consilierea familială la care el nu vrea să vină…

— Kathryn Cowell o să mă ucidă.

— De ce să te ucidă? Ar trebui să-i spui lui Langlands, Kelly, trebuie să spui totul poliției. Dacă nu, ai să dai de și mai multe necazuri.

Port mănuși din latex. Mă holbez la mâinile mele în întuneric și am mănuși de latex. Și acum am o bâtă de baseball în mână. A stat ascunsă în tufișurile de lângă refugiul din stația de autobuz. Și acum e în mâinile mele fierbinți și transpirate în mănușile fierbinți și pline de transpirație. Și Adam se uită în susul străzii. Încearcă să se concentreze.

— Sarah este prietena mea cea mai bună, singura mea prietenă. Nu pot să fac asta fără ea. Sarah! Sarah! Trezește-te dracului odată!

Și apoi se întoarce și se uită fix la mine. Direct în ochii mei. Și încearcă să se concentreze. Și zâmbește. Vede bâta în mâna mea și zâmbește. De parcă ar ști că sunt o lașă și că nu pot să fac ceea ce am pus la cale. Pentru că sunt un nimic. Un nimeni. Doar o păpușă pe care o poate manipula. Doar o persoană pe care o poate regula când are el chef. Pentru că e dreptul lui conjugal. Așa spune mereu. Drept conjugal. DREPT CONJUGAL… Și fac un pas în față. DREPT CONJUGAL. Și încă un pas. DREPT CONJUGAL. Și o iau la fugă. Și întind brațul, brațul meu e perfect întins și arcuiesc bâta într-o mișcare circulară și… DREPT CONJUGAL. Se aude un pocnet puternic și sec când bâta îi atinge tâmpla – direct, exact unde craniul este cel mai plat. Exact unde victima este cel mai vulnerabilă. Lovitură la tâmplă. El face un pas în față spre stâlpul de iluminat. Se împinge în sus. Încearcă să se concentreze. Se holbează la mine. Și i se împleticesc picioarele. Și se prăbușește. Cu fruntea înainte. Obrazul se *odihnește pe caldarâm. Obrazul lui fin. Trotuarul e rece. Abraziv. Obrazul pe care îl sărutam. O bulă de salivă și vomă și sânge îi curge din gură. Gura lui fină, pe care o sărutam. Bula se mărește. Și plesnește. Plesnește. Și se transformă într-un șuvoi lipicios de sânge, un pârâu de sânge care se*

amestecă într-o mică băltoacă de apă de ploaie de pe jos. Chiar lângă părul lui e un ambalaj roz cu galben de acadea. Părul pe care i-l mângâiam. Ochii lui se holbează la mine. Apoi se dau peste cap. Apoi se închid. E o fată lângă el. O școlăriță. Banală. În umbra din spatele refugiului stației de autobuz. Și ea poartă mănuși. Mănuși din latex ca ale mele. Se holbează la trupul strivit de pe trotuar, înconjurat de o băltoacă de sânge care se scurge prin spațiile dintre pietrele pavajului. Apoi se deplasează cu calm și îmi ia bâta din mână. Și apoi se întoarce repede și sare sus pe bancă și aruncă bâta pe acoperișul refugiului. Zornăie pe tabla ondulată.

Apoi doar liniște fragilă și sângele gâlgâind.

— Nu vă supărați, soră Hodder.

Îmi scoate mănușile. Și le bagă în buzunarul ei. Apoi scoate portofelul lui Adam și îi scoate cardul și buletinul și banii. Și îmi ia poșeta și îmi deschide portofelul și ia și cardurile mele. Apoi îmi aruncă geanta pe jos.

— Haide, Sarah. Haide. Nu te pierde acum.

Îmi tot spune să am încredere în ea. Să cad pe spate. Să fac căderea cu încredere. Nu pot să mă mișc. Nu pot să gândesc. Kelly. Ce fac? Îmi desfac brațele. Larg. Și aștept să mă prindă prietenele mele. Pot să le aud râzând în capul meu.

— Haide, Sarah. Poți să ai încredere în noi.

Dar nu e nicio prietenă acolo. Kelly îmi șoptește să cad pe spate.

— Cazi pe spate. Ține-te de plan, Sarah. Trebuie să arate așa cum trebuie, îmi spune ea.

Cad. Cad pe spate. Nu e nicio mână acolo care să mă prindă.

— Nu vă supărați, soră Hodder. Nu vă supărați, soră Hodder. E un apel telefonic în legătură cu Kelly.

Kelly.

Lisa, nu poți să preiei mesajul? Trebuie să…

— Au spus că e important. E mama lui Kelly.

— Lisa, măcar o dată în viața ta, poți să te ocupi tu? Nu vezi că am nevoie de timp aici…

— Du-te tu, Beth. Du-te dracului! Pleacă!

Kelly.

— A spus că e poliția la școală. A fost un fel de revoltă. Asta a spus să vă spun. A spus că au arestat pe cineva. Câteva persoane. Cineva a fost înjunghiat.

— Lisa, pentru numele lui Hristos, poți să le spui…

— Au arestat o fată. Nu știu ce fată. Avea o bâtă de baseball în dulăpior. Cu sânge pe ea. Și cardurile. Și banii.

— Beth. Asta-i Kathryn. Au arestat-o pe Kathryn. Au prins-o.

Kelly. Kelly.

— S-a terminat, Beth? Chiar s-a terminat?

Kelly. Sunt aici.

— *MULȚUMESC.*

— Sarah?

— SARAH!

— A spus ceva?

Se opresc amândouă deodată.

Sarah, ai spus ceva? Mai spune o dată. Sarah? Ești la spital. Mă auzi?

— *MULȚUMESC.*

— Beth, a spus mulțumesc. Sarah tocmai a spus mulțumesc.

Beth râde. Râd amândouă în hohote. Pot să le văd. Și plâng în același timp. Kelly își bagă fața în fața mea.

— Am auzit-o, Kelly. Am auzit-o.

— Mai spune o dată, Sarah.

— *MULȚUMESC.*

— Sarah. Încearcă să-ți concentrezi privirea acum, Sarah. Asta-i. Ai făcut-o. Ești la spital. Dar știi asta, nu-i așa, Sarah? Știi că te-ai întors. Kelly, vezi dacă poți să dai de mama și de tatăl ei. Adu-l pe domnul Malin încoace. Haide, mișcă-te!

— Mișcă-te tu, Beth! Eu am să stau aici ca să vorbesc cu prietena mea.

— Auzi, Kelly, pentru ce crezi că a spus mulțumesc?

— Habar n-am, Beth. Probabil că vorbea cu tine.

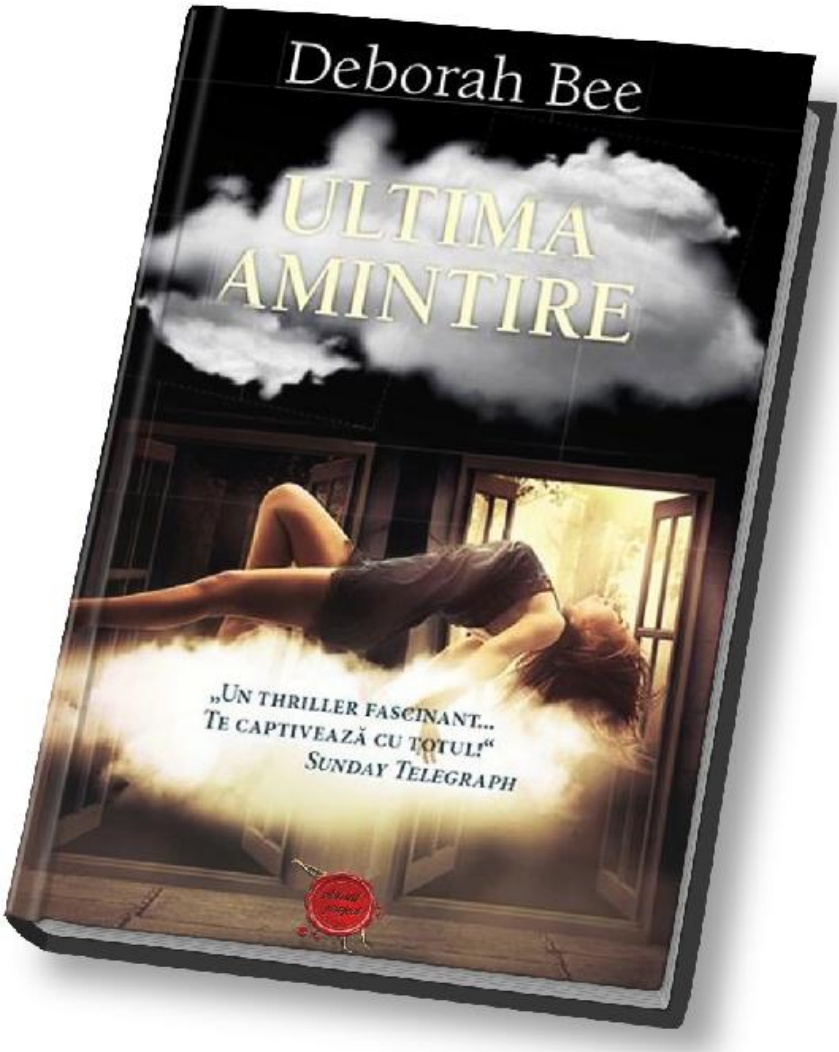
Deborah Bee
ULTIMA AMINTIRE
„Un thriller fascinant...
Te captivează cu totul!“
Sunday Telegraph

virtual-project.eu

{1} OMG (acr.) – Oh My God (în engl. în orig.) (n. red.).
{2} Tineri dinamici și cu succes în afaceri. Din engl. *yuppie* – acronim de la Young Urban Professional (tânăr școlit de la oraș) + suf. *ie,* făcând aluzie la antonimul *hippie.* (n.tr.).
{3} LOL – Laughing out loud sau Lots of Laughs (în engl. în orig.) (n. red.).
{4} PM – se referă la examinarea post-mortem; autopsie. (n.tr.).
{5} Cu referire la imaginea grafică a unui uriaș verde din campania de promovare a unei companii care comercializează legume congelate, Green Giant™. (n.tr.).
{6} Încurajarea, sub politica lui Margaret Thatcher, a adoptării sistemului de îngrijire la domiciliu a celor care suferă de dizabilități fizice și mentale, pornind de la premisa că instituționalizarea accentuează și mai mult segregarea de societate. (n.tr.).
{7} Doctor Martens (n.tr.).
{8} English Defence League este o mișcare britanică de extremă dreapta anti-islam și anti-imigrație. (n.tr.).
{9} Dubla negație într-o propoziție nu este permisă în limba engleză literară. (n.tr.).
{10} Emisiune de tip talk-show de scandal (n.tr.).
{11} Concurs televizat de cultură generală (n.tr.).
{12} FML (acr.) – Fuck my Life (în engl. în orig.) (n. red.).
{13} Reality-show britanic (n.tr.).
{14} Documentar britanic despre oameni cu dizabilități sau probleme de învățare și întâlnirile lor (n.tr.).
{15} Jonathan Cainer (1957 – 2016), astrolog britanic (n.tr.).
{16} Dorothy House Hospice – azil pentru îngrijirea celor cu boli terminale (n.tr.).
{17} *Pilde* 11:2 (n.tr.).
{18} Tocilar (n.tr.).
{19} WTF (acr.) – What the fuck! (în engl. în orig.) (n. red.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.

42.
43.
44.
45.
46.
47.